

การจัดการการกีฬาเพาะกายเพื่อส่งเสริม
การท่องเที่ยวของประเทศไทย

โดย

นายภูมिवรินทร์ ชุณหะวงษ์วิริศ
ประธานกรรมการบริหาร
บริษัท นาแล็บ เอเชีย จำกัด

นักศึกษาวិทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 65
ประจำปีการศึกษา พุทธศักราช 2565 - 2566

หนังสือรับรอง

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ได้อนุมัติให้เอกสารวิจัย ส่วนบุคคล เรื่อง “การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” ลักษณะ วิชา การเศรษฐกิจ ของ นายภูมิวิรินทร์ ชุณหะวงษ์วิริศ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการ ป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 65 ประจำปีการศึกษา พุทธศักราช 2565 – 2566

พลโท

(ชาติชาย ชัยเกษม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ

บทคัดย่อ

เรื่อง การจัดการการกีฬาแพะกายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
ลักษณะวิชา การเศรษฐกิจ
ผู้วิจัย นายภูมิวิรินทร์ ชุณหะวงษ์วิริศ **หลักสูตร** วปอ. **รุ่นที่** 65

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้มี 3 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการและบทบาทของสมาคมกีฬาแพะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยวของประเทศไทย 2. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจัยข้อกำหนดของปัญหา รวมถึงอุปสรรคที่มีผลต่อบทบาทในการจัดการแข่งขันของสมาคมกีฬาแพะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยว 3. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาแพะกายและฟิตเนสแห่งนานาชาติ เพื่อส่งเสริมและการท่องเที่ยวของประเทศไทย ใช้รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยเชิงปริมาณ จำนวน 400 คน และการสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ 20 ท่าน แล้วนำมาวิเคราะห์หาข้อสรุปและการใช้สถิติเชิงพรรณนาเชิงอ้างอิง

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาแพะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทุกตัวแปรสามารถร่วมทำนายผลการดำเนินงานได้ร้อยละ 89 นอกจากนี้ผลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ได้แก่ 1. การยกระดับคุณภาพขององค์การการกีฬาให้สูงขึ้น 2. การสร้างความแข็งแกร่งให้แก่เครือข่ายกีฬาในต่างจังหวัด 3. ขีดความสามารถของผู้ฝึกกีฬาและผู้ตัดสินที่อยู่ในระดับสูง และ 4. แนวทางการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวได้แก่ 1. จะต้องพยายามสร้างนักกีฬาชั้นเยี่ยมให้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ และ 2. นโยบายทางด้านกีฬาจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และแผนการศึกษาต้องระบุให้ชัดเจน เช่น การช่วยให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน และส่งเสริมและสนับสนุนให้มวลชนออกกำลังกายและเข้าร่วมในกิจกรรมทางด้านกีฬา เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

คำสำคัญ : การจัดการ; กีฬา; การส่งเสริมการท่องเที่ยว.

Abstract

Title Management of bodybuilding sports to promote tourism in Thailand
Field Economics
Name Mr. Phumvarin Chunhawongvarit **Course** NDC **Class** 65

The objectives of this research were three fold : 1. To study the process of preparing and allowing everyone in sports associations and fitness clubs to promote sports and tourism to be granted. Of sports and fitness associations that have to apply for the promotion of sports activities and tourism land of birth and magnet tourism The research model is a combination of quantitative research and qualitative research. A questionnaire was used as a tool to collect data from a quantitative research sample of 400 people and in-depth interviews with 20 key informants, then analyzed for conclusions and referenced descriptive statistics.

The results showed that Guidelines for organizing international bodybuilding and fitness competitions to promote Thailand tourism with statistical significance at the .05 level, with all variables able to participate in predicting the performance of 89 percent. In addition, the results of the qualitative research revealed that factors affecting the promotion of tourism in Thailand include: 1. raising the quality of sports organizations to a higher level; 2. strengthening sports networks in the provinces 3. the competence of a high level of trainers and referees and 4. Sports tourism management approaches to promote tourism are as follows : 1. consistent efforts must be made to produce excellent athletes, and 2. sports policies must be consistently implemented. and the study plan must be clearly stated, for example : provide the public with a clear understanding of exercise and basic sports and encourage and encourage masses to exercise and participate in sporting activities. to promote the tourism of Thailand

Keywords : management; sport; Promotion of tourism.

คำนำ

เอกสารวิจัยส่วนบุคคล ฉบับนี้ “การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” เพื่อศึกษาการแข่งขันกีฬาเพาะกายเป็นรายการแข่งขันรายการหนึ่งที่ทางสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการจัดการแข่งขันภายใต้การสนับสนุนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยจากบทบาทของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยพร้อมกันนี้เป็นการช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ และการพัฒนาประเทศไทยในหลากหลายมิติ ด้านการท่องเที่ยวเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยผ่านการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสชิงแชมป์โลก ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย เป็นที่รู้จักทั่วโลกก่อให้เกิดรายได้ในหลากหลายภาคส่วนในภาคของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อช่วยผลักดันและขับเคลื่อนการพัฒนาตามแผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม และคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับคนไทยรวมถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพ ต่อไป

(นายภูมิวิรินทร์ ชูณหะวงษ์วิศ)

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ 65

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
Abstract	ข
คำนำ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญแผนภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
วิธีดำเนินการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
คำจำกัดความ	5
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชน	8
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว	16
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความร่วมมือในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	29
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการแบบยั่งยืน	44
นโยบาย และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวในประเทศไทย	50
นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย	63
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
กรอบแนวคิดของการวิจัย	83
สรุป	83
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	86
รูปแบบการวิจัย	86
กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย	87
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	89
การเก็บรวบรวมข้อมูล	89
การตรวจสอบข้อมูล	90
การวิเคราะห์ข้อมูล	93
สรุป	94

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96
สรุป	116
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	148
สรุป	149
ข้อเสนอแนะ	163
บรรณานุกรม	167
ภาคผนวก	172
ประวัติย่อผู้วิจัย	181

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3 - 1 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	91
3 - 2 เกณฑ์การแปลผลความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	92
4 - 1 แสดงความถี่และหาค่าร้อยละปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	96
4 - 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬา เพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ในภาพรวม	98
4 - 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัด การแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทย ในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	98
4 - 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัด การแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยในด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	100
4 - 5 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัด การแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทย ในด้านความประทับใจ	101
4 - 6 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัด การแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	102
4 - 7 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านเพศ	103
4 - 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านอายุ	103
4 - 9 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านระดับการศึกษา	104
4 - 10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านอาชีพ	105
4 - 11 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านการเรียนรู้ ทางวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	106
4 - 12 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	106
4 - 13 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านความประทับใจ โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	107

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4 - 14 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	108
4 - 15 การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนส นานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะ ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	108
4 - 16 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้าน การเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	109
4 - 17 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้าน ความประทับใจ โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	110
4 - 18 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่	111
4 - 19 การเปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านสถานภาพสมรส	112
4 - 20 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการ แข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน	113
4 - 21 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย	113
4 - 22 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยวิเคราะห์อำนาจการทำนายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	114
4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1.	116
4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2.	128
4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3	138

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่	
5 – 1 การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	163

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจในภาพรวมของประเทศอย่างมาก โดยปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศที่มีความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทยที่มีความหลากหลายและดึงดูดนักท่องเที่ยวได้หลายกลุ่ม การท่องเที่ยวเชิงกีฬานั้นมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างจาก การท่องเที่ยวโดยทั่วไป เนื่องจากมีความครอบคลุมทั้งด้านการท่องเที่ยวและด้านกีฬา ซึ่งหากพิจารณาในแง่ ของการท่องเที่ยวนั้น จะมีความเชื่อมโยงของธุรกิจภายในห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยว โดยมีองค์ประกอบหลัก 4 ประการ ได้แก่ ที่พัก (Accommodation) การขนส่ง (Transport) การท่องเที่ยวและกิจกรรม (Activity) และอาหารและงานฝีมือ (Food and Craft) นอกจากนี้การท่องเที่ยวเชิงกีฬายังมีห่วงโซ่อุปทานอีก บางประการ เช่น ผู้ที่เกี่ยวข้องของการวางแผนการท่องเที่ยวต่างๆ ได้แก่ ผู้วางแผนการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Travel Planner) ผู้ประกอบการทัวร์กีฬา (Sports Tour Operator) และตัวแทนท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Travel Agency) ฯลฯ และยังมี ความเกี่ยวข้องกับผู้นำเสนอปัจจัยการผลิต (Input Providers) ต่างๆ ด้วย เช่น เจ้าของสถานที่เล่นหรือจัดกิจกรรมกีฬารานขายอุปกรณ์กีฬา ร้านอาหาร และเครื่องดื่ม เป็นต้น อีกทั้ง ผู้ขนส่งปัจจัยการผลิตและสินค้าที่เกี่ยวข้องนี้ไปยังนักท่องเที่ยวเชิงกีฬา หรือไปยังผู้ให้บริการอื่นๆ เพื่อนำเสนอ แก่นักท่องเที่ยวเชิงกีฬาอีกต่อหนึ่งก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเช่นกัน ทำให้สามารถแบ่งผู้เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ผู้ให้บริการการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism Service Providers) ผู้นำเสนอปัจจัยการผลิตในการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Input Providers) และตัวแทนจัดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและผู้ประกอบการทัวร์กีฬา (Sports Travel Agencies and Tour Operators) (Schwark, 2007) เป็นแนวโน้มการท่องเที่ยวประเทศไทยกำลังให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก (ศุภชัยวิจิตรไทย, 2561) เนื่องจากเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวที่มีการเจริญเติบโตที่ใหญ่ที่สุดและเร็วที่สุด (Standeven & Knop, 1998) จากเอกลักษณ์ที่แตกต่างจากการท่องเที่ยวโดยทั่วไป เนื่องจากมีความครอบคลุมทั้งด้านการท่องเที่ยวและด้านกีฬา (กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560) โดยแบ่งวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้เป็น 3 ประเภท (Getz, 2008) ได้แก่ 1. การท่องเที่ยวเพื่อชม มหกรรมหรือกิจกรรมกีฬา (Event Sport Tourism) เป็นการเดินทางจากแรงบันดาลใจ จากความปรารถนาที่จะได้สัมผัสกับบรรยากาศการแข่งขันกีฬา 2. การท่องเที่ยวเพื่อไปมีส่วนร่วมกิจกรรมกีฬา (Active Sport Tourism) หมายถึง การท่องเที่ยวที่ผู้เดินทางเข้าไปมีส่วนร่วมทางร่างกายในกิจกรรมกีฬาในลักษณะของการแข่งขันหรือไม่การแข่งขันก็ได้ และ 3. การท่องเที่ยวเชิงกีฬาเพื่อความทรงจำ (Nostalgia Sport

Tourism) เป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องกับการมาเยี่ยมชมสถานที่ที่มีชื่อเสียงทางด้านกีฬาของผู้คน หอเกียรติยศที่เกี่ยวกับกีฬา (Hall of Fame) พิพิธภัณฑ์กีฬา (Sport Museum) การประชุมกับบุคลากรกีฬาที่มีชื่อเสียงหรือการได้ไปเล่นร่วมกับนักกีฬาที่มีชื่อเสียง (Sport Stars) ทั้งนี้แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยในระยะ 1-2 ปีที่ผ่านมา หน่วยงานภาครัฐได้ให้ความสำคัญมากขึ้นส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาต่างๆ ขึ้นหลายรายการ โดยสนับสนุน ให้มีการจัดการแข่งขันรายการใหม่ๆ ที่ยังไม่เคยจัดมาก่อน ซึ่งจากปัจจัยดังกล่าวมีนักท่องเที่ยวต่างชาติ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากถึง 37.64-37.99 ล้านคน โดยคาดว่าจะสร้างรายได้สู่ภาคการท่องเที่ยวเป็นมูลค่า ประมาณ 1.97-2.01 ล้านล้านบาท (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2561)

จากยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ที่ให้ความสำคัญกับการยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม และการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชนสู่ความสมดุลในทุกมิติอย่างบูรณาการและเป็นองค์รวม รวมถึงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 - 2564) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) ซึ่งถือเป็นแผนในการกำหนดทิศทางและแผนหลักในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวการกีฬาโดยพัฒนาการกีฬาให้เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้าง มูลค่าเพิ่มและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศในรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ซึ่งเป็นรูปแบบทางการท่องเที่ยวที่สามารถชักจูงและดึงดูดให้คนเดินทางท่องเที่ยวทั้งด้าน กิจกรรมการกีฬาและการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว อันนำมาซึ่งรายได้จากการจากการท่องเที่ยวอย่างมาก (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560 ; คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2559)

การแข่งขันกีฬาเพาะกายเป็นรายการแข่งขันรายการหนึ่งที่ทางสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการจัดการแข่งขันภายใต้การสนับสนุนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยจากบทบาทของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยพร้อมกันนี้ เป็นการช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์และการพัฒนาประเทศไทยในหลากหลายมิติ ด้านการท่องเที่ยว เป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยผ่านการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสชิงแชมป์โลก ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นที่รู้จักทั่วโลกก่อให้เกิดรายได้ในหลากหลายภาคส่วนในภาคของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อช่วยผลักดันและขับเคลื่อนการพัฒนาตามแผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคมและ คุณภาพชีวิตที่ดีให้กับคนไทยรวมถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพ เพื่อสร้างอาชีพและรายได้ให้กับบุคลากรกีฬา โดยจะเชื่อมโยงไปถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจของประเทศด้วย ซึ่งนับว่าเป็นมิติใหม่ของการพัฒนาการกีฬาของประเทศ ดังนั้นจากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยเรื่อง “บทบาทของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยว” เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งผู้ประกอบการ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนต่างๆ สามารถนำ

ข้อมูลการวิจัยไปเป็นข้อมูลสำหรับการเสริมสร้างศักยภาพ เพื่อยกระดับการประชาสัมพันธ์การส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวสร้างความพึงพอใจและความประทับใจ ในการท่องเที่ยวเชิงกีฬา จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกภาคส่วนรวมถึงแนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสถานการณ์และก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเพื่อมุ่งพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกที่เติบโตนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและเกิดการบูรณาการการทำงานร่วมกันในทุกระดับสู่ความอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง“แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย” โดยผู้วิจัยสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางของการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการและบทบาทของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยวของประเทศไทย
2. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจัยข้อกำหนดของปัญหา รวมถึงอุปสรรคที่มีผลต่อบทบาทในการจัดการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยว
3. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งนานาชาติ เพื่อส่งเสริมและการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. **ขอบเขตด้านเนื้อหา :** เนื้อหาที่ครอบคลุมตามแนวคิดและทฤษฎี ทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาทำการศึกษาวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดการวิจัย เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยให้ครบถ้วน
2. **ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง :** การศึกษาครั้งนี้ โดยผู้วิจัยแบ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม
 - กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่จะเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ ผู้บริหารระดับ ผู้บริหารระดับกลาง และบุคลากรที่ปฏิบัติงาน
 - กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน ภาคประชาชน นักกีฬา นักท่องเที่ยว และประชาชน จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 ตัวอย่างผู้วิจัยของเพิ่มเป็น 400 ตัวอย่าง
3. **ขอบเขตด้านพื้นที่ :** โดยศึกษาในสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย
4. **ขอบเขตด้านเวลา :** ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยดำเนินการระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2565 ถึง พฤษภาคม 2566

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลเอกสาร (Documentary research) โดยการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล จากสื่อต่าง ๆ ได้แก่ เอกสารทางวิชาการ วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย และข้อมูลทาง อินเทอร์เน็ต มาเป็นข้อมูลเบื้องต้น จากนั้นนำข้อมูลเหล่านี้มาพิจารณาร่วมกับ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง มาสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐานการวิจัย

ขั้นที่ 2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สำหรับในงานวิจัยนี้คือแบบสอบถาม จากนั้น ทำการ แจกแบบสอบถามไปยังผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย นำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลในทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

ขั้นที่ 3 การสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบการ โดยผู้วิจัยได้เลือกวิธีการศึกษาเป็นวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นตัวแทนหลักเป็นผู้ให้ข้อมูลการศึกษาวิจัย ในครั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ดีและลึกซึ้ง เหมาะสมกับความต้องการของการศึกษาวิจัยโดยผู้วิจัยใช้ กระบวนการดำเนินการ ประกอบด้วยการสนทนากับผู้ให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลการศึกษาวิจัยพร้อมทั้งข้อสรุปต่าง ๆ ที่ได้จากการวิจัยเรื่องการจัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย จะเป็นพื้นฐานที่ได้จากองค์ความรู้ที่ศึกษาอย่างมีระบบนำไปเป็น ประโยชน์ในการตัดสินใจที่จะพัฒนาในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้มีความเหมาะสมในการปฏิบัติงานการ กำหนดนโยบายเพื่อขับเคลื่อนภารกิจที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงจนกระทั่งสามารถ บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามตัวชี้วัดได้อย่างมีคุณภาพ พร้อมทั้งผู้ที่มีส่วนได้เสียได้อย่างมีผลสัมฤทธิ์ต่อการ จัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสามารถนำผลจากการศึกษาไปกำหนดนโยบาย การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อเป็นกรอบทิศทางการจัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องอันสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงการท่องเที่ยวให้ เข้มแข็งสู่ความยั่งยืนสามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชน สังคม และประเทศชาติทั้งทางตรงและทางอ้อม พร้อมทั้งนำไปสู่การสร้างกลุ่มอาชีพและการจ้างงานในพื้นที่ได้ต่อไป

3. เกิดการตื่นตัวและกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือกันในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของประเทศไทยในการเสริมสร้างการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ที่มีคุณภาพอันนำไปสู่ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว การใช้ ทรัพยากรอย่างมีคุณค่าเกิดประโยชน์สูงสุด พร้อมทั้งความสามารถในการรองรับของพื้นที่ในการดำรง รักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมจะต้องช่วยกันดำรงรักษาไว้ให้สืบทอดต่อไป

คำจำกัดความ

แนวทางการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

	หมายถึง การดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์โดยการใช้กระบวนการอย่างมีระเบียบโดยอาศัยทรัพยากรทางการบริหาร คือ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และการจัดการ อย่างมีประสิทธิภาพโดยอาศัยกระบวนการ 7 ประการ คือ การวางแผน การจัดองค์การ การจัดการด้านบุคคล การอำนวยความสะดวก การประสานงาน การรายงาน และการจัดการงบประมาณ
การส่งเสริมและพัฒนา	หมายถึง การให้ข้อมูลและองค์ความรู้ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การพัฒนากลไกที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว และช่วยประสานงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงการกำกับดูแลธุรกิจและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามขอบเขตอำนาจที่กฎหมายกำหนด
การท่องเที่ยวเชิงกีฬา	หมายถึง การที่บุคคลเดินทางมาชมกีฬาหรือมาร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬา โดยกีฬาเป็นแรงจูงใจอันดับแรกที่เป็นเหตุผลของการเดินทางมาท่องเที่ยว (Gammon & Robinson, 1997) หรือ การที่บุคคลใดๆ มาทำกิจกรรมทางการกีฬาที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเป็นอันดับแรกทั้งเป็นผู้เข้า ชมกีฬาหรือผู้มีส่วนร่วมกิจกรรมกีฬา
การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	หมายถึง ปัจจัยวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ปัจจัยผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬา ปัจจัยสถานที่เพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ปัจจัยผลกระทบการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ที่มีผลต่อปัจจัยส่วนสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา
การท่องเที่ยวเชิงกีฬา	หมายถึง การท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทยที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬาได้เดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬา เช่น การแข่งขันกีฬา การเล่นกีฬา การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน โดยส่งเสริมให้ประชาชนทุกคน มีความตระหนักถึงประโยชน์ของกีฬาโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เพิ่มโอกาสให้ประชาชนทุกคนได้เล่นกีฬาหรือชมกีฬา ที่ตนเองต้องการอย่างเท่าเทียม การกีฬาเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม โดยสร้างปัจจัยแวดล้อมให้

เอื้อต่อการพัฒนา กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ อาทิ บุคลากร การกีฬา โครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา กิจกรรมด้านการกีฬา องค์กรกีฬา องค์กรความรู้วิทยาศาสตร์การกีฬา และนโยบายในการผลักดันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ อันจะสร้างแรงบันดาลใจและนำมา ซึ่งความสามัคคีแก่คนในชาติ การกีฬาเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการกีฬา ที่มีมาตรฐานและอยู่ในระดับชั้นนำของภูมิภาคเอเชีย รวมทั้งการสร้างกิจกรรมด้านการกีฬาในทุกระดับ เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไทย ผลักดันให้ภาครัฐและเอกชนมีส่วนร่วมในการสร้าง ส่งเสริม และสนับสนุน อุตสาหกรรมและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และส่งเสริมการบริหารจัดการกีฬาให้มีมาตรฐานที่ดี ทำให้การกีฬาไทย เป็นที่น่าสนใจสำหรับคนไทยและต่างชาติ ทั้งนักกีฬา ภาครัฐกิจ และภาคประชาชน

คุณภาพการท่องเที่ยว	หมายถึง คุณภาพของสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวบุคลากร ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวรวมถึงความสะอาดและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืน	หมายถึง การพัฒนาที่อยู่บนพื้นฐานของความสมดุลทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยรักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของพื้นที่
เป็นที่ยอมรับในระดับสากล	หมายถึง การนำเกณฑ์ใน ระดับสากลมาใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยว หรือมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยเป็นที่ยอมรับในระดับสากล
วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	หมายถึง การที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาหรือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา เข้ามามีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงกีฬา คือ เข้าร่วมแข่งขันกีฬา เข้าชมการแข่งขันกีฬาร่วมเล่นกิจกรรม นันทนาการฝึกซ้อมกีฬาหรือเก็บตัวชมพิพิธภัณฑกีฬา หรือหอเกียรติยศ และเพื่อการกระทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกีฬา
ผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬา	หมายถึง ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาหรือนักท่องเที่ยวเชิง กีฬา ประกอบด้วย นักกีฬา ผู้ชมกีฬา แฟนกีฬา ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬากลางแจ้งและกีฬาผจญภัย ครอบครัว และเพื่อน ผู้บริหาร ผู้สนับสนุนกีฬาและบุคคลเกี่ยวธุรกิจกีฬา และผู้สนับสนุนการให้บริการทางการกีฬา

สถานที่เพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	หมายถึง สถานที่ที่ประกอบกิจกรรมกีฬาที่เป็นแหล่ง ธรรมชาติที่ มนุษย์สร้างขึ้น เช่น สนามกีฬา และที่เกี่ยวข้องกับ ประวัติศาสตร์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาหรือนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่สถานทีนั้นๆ
ความร่วมมือ	หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่ทำร่วมกัน หรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อไปสู่เป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่ง
ภาครัฐ	หมายถึง หน่วยงานภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการสาธารณะ ทั้งหลายแก่ประชาชน ในการศึกษา
ภาคเอกชน	หมายถึง ภาคเอกชนหรือภาคธุรกิจซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง เพื่อมุ่งแสวงหากำไร โดยมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการ ส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยว

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” โดยผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวนวรรณกรรมด้านแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร รวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นแนวทางในการศึกษาสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ โดยสามารถอธิบายตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชน
2. แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว
3. แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความร่วมมือในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
4. แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
5. นโยบาย และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวในประเทศไทย
6. นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย
7. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชน

การบริการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในแต่ละประเทศย่อมมีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการในหลายประเทศรัฐบาลถือเป็นหน่วยงานหลักที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีความซับซ้อน และก่อผลกระทบต่อประเทศทั้งด้านบวกและด้านลบมากมาย ภาครัฐยังเป็นตัวกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกันเองกับภาคเอกชนในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนโยบายและแผนพัฒนาต่าง ๆ เป็นการดำเนินงานโดยรัฐบาลและส่งผลต่อให้หน่วยงานย่อยของภาครัฐและเอกชนเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง อย่างไรก็ตาม การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ไม่ได้ขึ้นอยู่กับนโยบายและแผนงานเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย การประสานความร่วมมือ จนกระทั่งการนำเสนอแผนงานไปปฏิบัติ

1. บทบาทของภาครัฐในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1.1 ในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้น ภาครัฐควรจัดให้มีองค์การที่เหมาะสมเข้ามารับผิดชอบการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุดอย่างมีระบบที่เรียกว่า องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ (National tourist organization) หมายถึง องค์การที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาส่งเสริมเผยแพร่ การอำนวยความสะดวกหรือเป็นตัวแทน

ผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศ ส่วนใหญ่แล้วองค์การนี้มักจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ ในบางประเทศที่องค์การดังกล่าวมีชื่อองค์การของรัฐบาลก็จะเป็นองค์การเอกชนที่นานาชาติประเทศยอมรับอย่างเป็นทางการว่ามีขอบข่ายรับผิดชอบเช่นเดียวกับองค์การของรัฐทุกประการ หลายประเทศได้กำหนดให้องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ ดำเนินกิจกรรมในรูปแบบของกระทรวงหรือทบวงหรือหน่วยงานในสังกัดของรัฐบาล ซึ่งองค์การการท่องเที่ยวโลก (world tourism organization) ได้สรุปบทบาทขององค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติในการทำหน้าที่พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555 : 227-228)

1.1.1 รัฐบาลของแต่ละประเทศควรมีหน้าที่ชักจูงหรือกระตุ้นกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของประเทศ

1.1.2 กิจกรรมการท่องเที่ยวควรมีการประสานงานภายใต้องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ

1.1.3 องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติควรสนับสนุนพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับชาติและนานาชาติ นอกจากนี้องค์การการท่องเที่ยวโลกยังได้สรุปหน้าที่และความรับผิดชอบ

1.2 องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไว้ 9 ประการดังต่อไปนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555 : 229)

1.2.1. การวิจัย (Research) เป็นหัวใจสำคัญที่องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติจะต้องกระทำ เพราะเป็นข้อมูลช่วยในการตัดสินใจ พัฒนาประชาสัมพันธ์ และใช้ศักยภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.2.2 ข้อมูลข่าวสารและการส่งเสริมตลาดทางการท่องเที่ยว (Tourism information and promotion) จะช่วยให้นักท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศได้รู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ในเรื่องแหล่งท่องเที่ยวการคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวกทางท่องเที่ยวของประเทศตนเอง

1.2.3 การออกกฎระเบียบข้อบังคับ (Regulation) เป็นการจัดระเบียบในการควบคุมมาตรฐานในเรื่องที่พัก อาหาร การคมนาคมขนส่ง และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจและสร้างความเจริญเติบโตในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.2.4 การควบคุม (Control) องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติพึงมีหน้าที่ควบคุมธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้การบริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมทั้งในด้านคุณภาพและมาตรฐาน

1.2.5 การพิมพ์เพื่อเผยแพร่ (Publicity) เป็นการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวไปยังนักท่องเที่ยว โดยองค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติจะต้องเข้ามาควบคุมเพื่อประสานงานระหว่างรัฐและเอกชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2.6 ปัญหาทางเทคนิคและข้อกฎหมาย (Technical and juridical problems) รัฐบาลควรออกกฎหมายและปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย พร้อมทำหน้าที่ประสานงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดผลดีทั้งแก่นักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (International relations) รัฐบาลควรให้ความร่วมมือประสานงานในการช่วยกันแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีการจัดการประชุม

นานาชาติเพื่อให้เกิดความร่วมมือประสานงานในการช่วยกันแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวระหว่างชาติ หรือสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนักท่องเที่ยวนานาชาติกับประชาชนท้องถิ่น

1.2.8 การพัฒนาพื้นที่ที่เลือกเพื่อการท่องเที่ยว (Development of selected area) รัฐบาลพึงมีการสำรวจศึกษาวิจัยพื้นที่มีศักยภาพเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่

1.2.9 นโยบายการท่องเที่ยวโดยรวม (Overall tourism policy) รัฐบาลพึงมุ่งเน้นในเรื่องของการใช้ทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม และให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและศิลปวัฒนธรรม

1.3 องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศอยู่ 4 ด้าน ได้แก่ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555 : 230-234)

1.3.1 บทบาททางด้านการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ครอบคลุมถึงทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งการเข้าถึงและสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวด้วย การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวจึงต้องกำหนดนโยบายโดยรวมให้ชัดเจน มีการจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับอุปสงค์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้นๆ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาใช้บริการทางการท่องเที่ยวนั้นเอง โดยสามารถสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเหล่านั้นให้เกิดความพึงพอใจ

1.3.2 บทบาททางด้านพัฒนาการตลาดท่องเที่ยวการดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวสามารถกระทำได้ใน 2 ลักษณะ คือ

1.3.2.1 เป็นการดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวในขณะที่ทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวยังไม่ได้มีการพัฒนา โดยจะใช้การตลาดท่องเที่ยวเป็นตัวนำให้เกิดนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นอุปสงค์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขึ้นก่อน แล้วจึงพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยว การเข้าถึง และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการสร้างอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตอบสนองภายหลังอันเป็นการกระทำแบบ Passive จะมีการเสี่ยงน้อย

1.3.2.2 เป็นการดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวเมื่อมีทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวพร้อมแล้ว จึงใช้การตลาดท่องเที่ยวเป็นตัวนำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว อันเป็นการสร้างอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงสร้างอุปสงค์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามมาภายหลัง ซึ่งเป็นการกระทำแบบ Aggressive จะมีการเสี่ยงมากกว่าอย่างใดก็ตาม การตลาดท่องเที่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะต้องดำเนินควบคู่กันไปไม่สามารถแยกออกจากกันได้ กล่าวคือ ถ้าทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวไม่ดี ก็ย่อมไม่สามารถดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะเดียวกันหากดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวไปอย่างเดียวโดยไม่สนใจด้านการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว โอกาสที่จะประสบความสำเร็จก็คงเป็นไปได้ยากเช่นกัน ดังนั้นการดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวจะต้องมีนโยบายที่ชัดเจนและมีความเป็นไปได้ แต่กลยุทธ์ทางการตลาดท่องเที่ยวอาจแตกต่างกันไปตาม

สภาพแวดล้อมและข้อจำกัดของแต่ละประเทศ ซึ่งการกำหนดนโยบายทางด้านการตลาดท่องเที่ยว จะต้องศึกษาถึงองค์ประกอบที่จะเกื้อหนุนต่อความเป็นไปได้ที่จะสะท้อนกลับสู่นโยบายที่กำหนดขึ้น โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ความพร้อมของทรัพยากรท่องเที่ยว การวิจัยด้านการตลาดท่องเที่ยว ระเบียบพิธีการเข้าออกเมือง ความพร้อมด้านการขนส่ง และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว ความสามารถของบุคลากรความสามารถด้านการเงิน เป็นต้น องค์ประกอบเหล่านี้ จะถูกกำหนดออกมาเป็นแผนการตลาดท่องเที่ยวซึ่งมีทั้งแผนระยะเร่งด่วน ระยะสั้นและระยะยาว โดยมีการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดและกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดท่องเที่ยวไว้อย่างชัดเจน

1.3.3 บทบาททางด้านการควบคุมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวปัญหาสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในหลายประเทศส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการขาดอำนาจการควบคุม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่นปัญหาการขยายตัวด้านการลงทุนสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในบางพื้นที่นำไปสู่การใช้ประโยชน์ที่ดินไม่เหมาะสม ปัญหาการสร้างโรงแรมมากเกินไปจนจำเป็นต้องไปสู่การแข่งกันตัดราคาเพื่อแย่งลูกค้า ปัญหาบริษัทนำเที่ยวหลอกลวงนักท่องเที่ยว ปัญหาภาคเทศก์ที่ไม่ได้รับมาตรฐานและประพฤติมิชอบ ปัญหาร้านค้าจำหน่ายสินค้าที่ระลึกขายสินค้าโก่งราคาหรือขายสินค้าปลอม ปัญหาการทำลายสภาพธรรมชาติ เป็นต้นปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นมาเพราะขาดองค์การที่มีอำนาจเข้าไปควบคุมดูแลและจัดระเบียบในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องมีองค์การที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมและจัดระเบียบโดยสามารถออกกฎหมายที่จะช่วยให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวดำเนินการไปตามแนวทางที่ได้กำหนดไว้

1.3.4 บทบาททางด้านการจัดการการเงินของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวการที่ภาครัฐจะมีบทบาทได้อย่างสมบูรณ์ในด้านการพัฒนา การตลาดการควบคุมและการจัดระเบียบใน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก็ต่อเมื่อได้รับการสนับสนุนด้านการเงินอย่างเหมาะสม โดยมักได้เงินจากการจัดสรรงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งการใช้จ่ายเงินส่วนใหญ่จะอยู่ในเรื่องที่สำคัญ 3 เรื่องดังต่อไปนี้คือ

1.3.4.1 การใช้จ่ายเพื่อการลงทุนพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยว โดยมี การศึกษาความเหมาะสมในการลงทุนพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่จะให้ผลประโยชน์ตอบแทนทาง เศรษฐกิจอย่างคุ้มค่า อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้เกิดการลงทุนเพื่อพัฒนาบริการทางการท่องเที่ยว ติดตามมาด้วย ซึ่งการลงทุนพัฒนาบริการทางการท่องเที่ยวนี้มักจะเป็นการลงทุนของภาคเอกชน มากกว่ารัฐบาลอาจช่วยสนับสนุนส่งเสริมเอกชนในบางเรื่อง

1.3.4.2 การใช้จ่ายเงินเพื่อการลงทุนพัฒนาบริการท่องเที่ยว ซึ่งมีขอบข่าย ครอบคลุมถึงการสร้างกำลังแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมาตรฐานรวมทั้งการ ปรับปรุงด้านการให้บริการของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวด้วย

1.3.4.3 การใช้จ่ายเงินเพื่อการตลาดท่องเที่ยว โดยมีการศึกษาและวิจัย ด้านการตลาดท่องเที่ยวเพื่อให้การใช้จ่ายเงินทางด้านการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวมีความถูกต้อง เหมาะสมและมีผลต่อการชักชวนให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศเพิ่มมากขึ้น

1.4 ปัจจัยที่ส่งเสริมสนับสนุนให้ภาครัฐเข้ามามีบทบาทในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวการ ที่รัฐบาลในประเทศเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม-การท่องเที่ยวเนื่องจาก สาเหตุสำคัญ ดังนี้ (ฉันทิช วรรณถนอม, 2552 : 345)

1.4.1 ปัจจัยทางการเมืองระหว่างประเทศการท่องเที่ยวถือเป็นกิจกรรมที่การเมืองต้องเข้ามาสนับสนุน เนื่องจากจะต้องเกี่ยวข้องกับการเดินทางข้ามแดนระหว่างประเทศ ซึ่งมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้ รัฐบาลต้องเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างและกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศให้คงอยู่ต่อไป

1.4.2 ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศสินค้าทางด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของประเทศ ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่างพยายามนำเสนอทรัพยากรเหล่านี้เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยอาจไม่คำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม และมรดกทางวัฒนธรรมทางธรรมชาติ จนทำให้บางครั้งความสวยงามทางธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ที่แท้จริงถูกทำลายหรือถูกบิดเบือนไปอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นรัฐบาลจึงจำเป็นต้องเข้ามามีบทบาทหน้าที่ในการดูแลรักษาปลูกจิตสำนึกให้เกิดการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรการท่องเที่ยวเหล่านี้ ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของประเทศให้คงอยู่ต่อไป

1.4.3 ปัจจัยทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ในรูปแบบเงินตราต่างประเทศ ก่อให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพ ก่อให้เกิดรายได้และพัฒนาเศรษฐกิจ โดยการสนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีในท้องถิ่น ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจและเป็นไปตามทิศทางที่รัฐกำหนดไว้ นอกจากนี้ การลงทุนด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นเรื่องที่ต้องใช้งบประมาณอย่างมหาศาล หากปล่อยให้ภาคเอกชนเป็นผู้แบกรับภาระเพียงฝ่ายเดียวอาจไม่ประสบความสำเร็จได้ และภาคเอกชนส่วนใหญ่ลงทุนก็มักแสวงหาผลกำไรและอาจละเลยเรื่องของผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ดังนั้นรัฐบาลจึงจำเป็นต้องเข้ามามีบทบาทหน้าที่ในการกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศต่อไปบทบาทของภาครัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รัฐบาลของแต่ละประเทศจะเข้ามามีบทบาทต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศตนเองทั้งโดยตรงและโดยอ้อม โดยรูปแบบของการบริหารทางด้านการท่องเที่ยวจะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ฐานะทางเศรษฐกิจความเป็นอยู่ทางสังคม ระบบการเมืองการปกครองของแต่ละประเทศ และความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อประเทศ เช่น ประเทศบาฮาม่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถทำรายได้เข้าประเทศถึงร้อยละ 50 ของผลิตภัณฑ์มวลรวม รัฐบาลจึงเข้ามามีบทบาทมากกว่าประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีภาวะเศรษฐกิจที่ใหญ่โตหลากหลายมากมาย (ฉันทิช วรรณอนอม, 2552 : 346) นอกจากนี้รูปแบบและบทบาทหน้าที่ของรัฐบาลในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวยังมีความแตกต่างกันระหว่างระบบสังคมนิยมและระบบเสรีนิยมอีกด้วย โดยรัฐบาลระบบสังคมนิยมจะมีบทบาทมากกว่ารัฐบาลในระบบเสรีนิยม แต่ในประเทศที่มีเศรษฐกิจแบบผสมผสาน โดยทั่วไปจะมีการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและเอกชน ทั้งนี้บทบาทและหน้าที่ของภาครัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยทั่วไปสามารถสรุปได้ดังนี้

1.4.3.1 เป็นผู้ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐด้วยกันระหว่างภาครัฐกับธุรกิจเอกชนและระหว่างภาครัฐกิจเอกชนด้วยกัน ความร่วมมือและประสานงานเป็นสิ่งสำคัญระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในมุมมองและบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน เช่น สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (ตม.) มีนโยบายที่จะผ่อนปรนระเบียบพิธีการเข้าเมือง

เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว บทบาทผู้ประสานงานของรัฐบาลยังจะต้องให้ความสำคัญต่อหน่วยงานของภาครัฐด้วยกันทุกระดับตั้งแต่หน่วยงานในส่วนกลางจนถึงส่วนท้องถิ่นเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ในทำนองเดียวกันการประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลกับภาคเอกชนก็มีความจำเป็นมาก ทั้งในเรื่องความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน เช่น สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวหรือธุรกิจโรงแรม มัคคุเทศก์ รวมทั้งองค์กรเอกชนอิสระ องค์กรที่ไม่ได้หวังผลโดยตรงจากการท่องเที่ยว ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ที่ก่อให้เกิดการประสานงานระหว่างกัน

1.4.3.2 การเป็นผู้กำหนดแผนนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในประเทศที่กำลังพัฒนาหลายประเทศหรือแม้แต่ประเทศที่พัฒนาแล้วบางประเทศ รัฐบาลมีบทบาทหน้าที่ในการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติและแผนพัฒนาการท่องเที่ยวถูกกำหนดขึ้นโดยการตัดสินใจของรัฐบาล อาทิ ทิศทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาการบริการ การจัดลำดับความสำคัญของพื้นที่เพื่อการพัฒนา การกำหนดอัตราการเติบโตด้านจำนวนและรายได้จากการท่องเที่ยว

1.4.3.3 การเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์และออกข้อบังคับที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว รัฐบาลเป็นผู้ออกกฎระเบียบเพื่อมาบังคับใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งกฎระเบียบและกฎหมายเหล่านี้จะมีผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น กฎระเบียบในการตรวจลงตรา (VISA) ระเบียบพิธีการศุลกากร การกำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ต้องมีใบอนุญาตการกำหนดเขตการใช้พื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว กฎระเบียบเกี่ยวกับการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

1.4.3.4 เป็นผู้ดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยว รัฐบาลเป็นผู้จัดหาสาธารณูปโภคพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น สนามบิน พลังงาน น้ำประปา การกำจัดขยะ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จำเป็น นอกจากนี้ ในบางประเทศรัฐบาลก็ยังเป็นผู้ประกอบการในการบริการทางการท่องเที่ยว เช่น รัฐบาลอินเดีย กรีซ สเปน โปรตุเกส เป็นเจ้าของโรงแรมเองในหลายประเทศรัฐบาลเป็นเจ้าของและดำเนินธุรกิจการบินพาณิชย์เองเช่น รัฐบาลจาไมก้า และตรินิแดด เป็นต้น

1.4.3.5 เป็นผู้กระตุ้นและสนับสนุนให้เกิดการลงทุน รวมทั้งการพัฒนาและส่งเสริมการตลาด รัฐบาลสามารถกระตุ้นการท่องเที่ยวในระดับประเทศ ระดับภาค และระดับท้องถิ่นได้หลายวิธีที่สำคัญได้แก่ การสนับสนุนด้านเงินทุนและการให้สิทธิธุรกิจในด้านต่าง ๆ การสนับสนุนหรือให้ทุนการศึกษาวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การจัดสรรงบประมาณในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ประเทศเพื่อกระตุ้นการเดินทางของนักท่องเที่ยว

1.4.3.6 เป็นผู้จัดการด้านการศึกษาและพัฒนาบุคลากรเพื่อการท่องเที่ยว รัฐบาลสามารถจัดการศึกษาหรือกระตุ้นให้เกิดการศึกษาและพัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพเข้าสู่อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวทั้งการศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบ โดยการบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษา ระดับต่าง ๆ และจัดทำหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะของบุคลากรเฉพาะในสาขาต่าง ๆ เช่น รัฐบาลบางประเทศเป็นเจ้าของโรงเรียนการโรงแรมและภัตตาคาร ในอดีตรัฐบาลไทยเป็นเจ้าของสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.) โดยมอบหมายให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้บริหาร นอกจากนี้ รัฐบาลยังเป็นผู้ดำเนินการจัดอบรมสัมมนาต่าง ๆ เช่น การจัดอบรม

มักคุเทศก์ โดยมอบหมายให้สถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ และในบางประเทศรัฐบาลเป็นผู้กำหนดมาตรฐานของบุคลากรในแต่ละสาขา เช่น ประเทศแคนาดา ในรัฐเบอร์ตัน ได้จัดตั้งสภาการศึกษาเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อเป็นหน่วยงานกลางพัฒนามาตรฐานวิชาชีพการท่องเที่ยวสาขาต่าง ๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม นโยบายด้านการท่องเที่ยวจะกำหนดขึ้น เพื่อสร้างขอบเขตการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เป้าหมายการดำเนินงานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องกำหนดขึ้นอย่างสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะสนับสนุนและสนองต่อความต้องการในระดับชาติ ระดับท้องถิ่นของประเทศและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ อาทิ อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ ระดับเงินเฟ้อ อัตราการจ้างงาน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งโดยการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องเอื้อประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยวและประชาชนท้องถิ่นอย่างทัดเทียมกัน

2. บทบาทของเอกชนในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของรัฐบาลไม่อาจสำเร็จลุล่วงไปได้หากไม่ได้รับความร่วมมือจากภาคเอกชนในการลงทุนเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยว จึงถือได้ว่าภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศ ซึ่งบทบาทของเอกชนในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยที่สำคัญดังนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555 : 234-235)

2.1 บทบาทด้านการพัฒนาบริการของธุรกิจท่องเที่ยวการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวของภาคเอกชนเป็นการเสริมสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยว ย่อมก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เช่น การลงทุนในธุรกิจโรงแรมระดับมาตรฐานที่มีบริการพร้อมสรรพรวมทั้งภัตตาคารสถานบันเทิง ห้องประชุมสัมมนา และร้านค้าต่าง ๆ หรือการลงทุนในธุรกิจนำเที่ยวก็ได้มีการใช้รสับปรับอากาศที่มีห้องสุขภัณฑ์และอุปกรณ์อื่น ๆ เข้ามาบริการขนส่งนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีมัคคุเทศก์คอยบริการข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว พร้อมจัดหาอาหารเครื่องดื่มที่มีคุณภาพสะอาดถูกอนามัยแก่นักท่องเที่ยว หรือการลงทุนในธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึกก็มีการตกแต่งร้านสวยงามพร้อมทั้งการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานและการออกแบบสินค้าที่ระลึกให้มีความสวยงามหรือมีประโยชน์ใช้สอยเป็นที่นิยมแก่นักท่องเที่ยว และยังยอมรับการจ่ายเงินของนักท่องเที่ยวด้วยบัตรเครดิตต่าง ๆ เป็นต้น การพัฒนาบริการของธุรกิจท่องเที่ยวล้วนเกิดจากการลงทุนของภาคเอกชนทั้งสิ้น

2.2 บทบาทด้านการพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเนื่องจากความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้ความต้องการแรงงานในสาขาการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงต้องมีการพัฒนาแรงงานให้มีความรู้ความสามารถในการบริการนักท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของภาคเอกชนจึงต้องมีการฝึกอบรมพนักงาน หรืออาจส่งพนักงานไปอบรมวิชาการท่องเที่ยวยังต่างประเทศ นับเป็นการช่วยพัฒนามาตรฐานแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนั้นสถาบันการศึกษาได้เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยจัดหลักสูตรวิชาการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขึ้นพร้อมทั้งขอความร่วมมือจากภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องจัดส่ง

วิทยากรเข้าบรรยาย หรือจัดส่งพนักงานเข้าอบรมหรือรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เข้าทำงานในธุรกิจภาคเอกชน

2.3 บทบาทด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าสำคัญยิ่งที่จะดึงดูดหรือจูงใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเยือน จึงต้องร่วมมือกันทั้งภาครัฐบาลและเอกชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้คงไว้ และสร้างสรรค์ทรัพยากรท่องเที่ยวใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นด้วย โดยมีธุรกิจท่องเที่ยวภาคเอกชนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ด้วยการจัดรายการนำเที่ยว งานศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และเทศกาลต่าง ๆ ขึ้นสนับสนุน อันเป็นการประสานประโยชน์ระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน

2.4 บทบาทด้านการคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวความปลอดภัยทางร่างกาย ชีวิต และทรัพย์สิน เป็นสิ่งพึงปรารถนาตามธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน ในการตัดสินใจที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวที่ใด นักท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นสำคัญ ถ้าหากแหล่งท่องเที่ยวใดไม่มีความปลอดภัยก็จะเป็นอุปสรรคสำคัญบั่นทอนความเจริญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องมีการคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวรู้สึกมั่นใจในความปลอดภัยระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว โดยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ตลอดจนการดำเนินคดีที่เกิดแก่นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์เพื่อนำผู้กระทำความผิดลงโทษ ในการนี้ธุรกิจท่องเที่ยวภาคเอกชนมีส่วนช่วยสอดส่องดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวด้วย รวมทั้งให้ข่าวสารและข้อควรระวังแก่นักท่องเที่ยวเพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตรายในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว นอกจากนี้บทบาทข้างต้นแล้ว ภาคเอกชนยังมีส่วนร่วมในการเผยแพร่ข่าวสาร โฆษณาและชักจูงให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น อีกทั้งยังมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนและส่งเสริมการสัมมนาและการประชุมนานาชาติขึ้นภายในประเทศให้เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนให้ความร่วมมือกับภาครัฐบาลในการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอีกด้วย

สรุป การบริการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในแต่ละประเทศย่อมมีความแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการในหลายประเทศรัฐบาลถือเป็นหน่วยงานหลักที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีความซับซ้อน และก่อผลกระทบต่อประเทศทั้งด้านบวกและด้านลบมากมาย ภาครัฐยังเป็นตัวกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกันเองกับภาคเอกชนในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นโยบายและแผนพัฒนาต่าง ๆ เป็นการดำเนินงานโดยรัฐบาลและสั่งต่อให้หน่วยงานย่อยของภาครัฐและเอกชนเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง อย่างไรก็ตาม การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ไม่ได้ขึ้นอยู่กับนโยบายและแผนงานเพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย การประสานความร่วมมือ จนกระทั่งการนำเสนอแผนงานไปปฏิบัติต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยววันนั้น ภาครัฐควรจัดให้มีองค์การที่เหมาะสมเข้ามารับผิดชอบการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุดอย่างมีระบบที่เรียกว่า องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ (National tourist organization) หมายถึง องค์การที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาส่งเสริมเผยแพร่ การอำนวยความสะดวกหรือเป็นตัวแทนผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศ ส่วนใหญ่แล้ว องค์การนี้มักจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ ในบางประเทศที่องค์การดังกล่าวมิใช่

องค์การของรัฐบาลก็จะเป็นองค์การเอกชนที่นานาชาติประเทศยอมรับอย่างเป็นทางการว่ามีขอบข่ายรับผิดชอบเช่นเดียวกับองค์การของรัฐทุกประการ หลายประเทศได้กำหนดให้องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ ดำเนินกิจกรรมในรูปแบบของกระทรวงหรือทบวงหรือหน่วยงานในสังกัดของรัฐบาล ซึ่งองค์การการท่องเที่ยวโลก (world tourism organization) ได้สรุปบทบาทขององค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติในการทำหน้าที่พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โลกยังได้สรุปหน้าที่และความรับผิดชอบ

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวนับได้ว่าเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย แต่ข้อเสียหลักของอุตสาหกรรมนี้คือความหวุ่นไหวต่อสถานการณ์โลก ในช่วงที่ผ่านมาวิกฤตการณ์ต่างๆ ได้ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวประเทศไทยเป็นอย่างมาก ความสำคัญของนักท่องเที่ยวไทยต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศเพื่อเพิ่มรายได้หมุนเวียนในประเทศและเพื่อค้ำจุนธุรกิจการท่องเที่ยวต่างๆ ให้อยู่รอด การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศจึงเป็นความจำเป็นซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น หมายถึง การดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวรักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ และพัฒนาให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2564) การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีบทบาทสูงยิ่งในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยโดยเป็นอุตสาหกรรมที่ทำได้อันดับหนึ่งเมื่อเทียบกับสินค้าส่งออกอื่นๆ การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคม การเปลี่ยนแปลงในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ปัจจัยภายในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของโลกเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากการท่องเที่ยวแบบดั้งเดิม มาเป็นการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญเฉพาะด้าน การจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable tourism) ด้วยการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยว การจัดการท่องเที่ยวชุมชน (Community Based Tourism) โดยจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว รุ่นใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือ การเดินทางเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ มีจำนวนน้อยลง และ นักเดินทางรุ่นใหม่จะเดินทางเป็นกลุ่มเล็ก หรือเดินทางตามลำพังมากขึ้น กิจกรรมท่องเที่ยวสมัยใหม่จำเป็นต้องออกแบบให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวเฉพาะราย เฉพาะกลุ่ม โดยเน้นให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่อบอุ่นประทับใจ น่าจดจำ ซึ่งจะให้นักท่องเที่ยวกลับมาเที่ยวซ้ำอีก การเปลี่ยนแปลงไปของโครงสร้างและรูปแบบ ส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลจาก การแพร่กระจายของข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีการสื่อสาร (ICT – Information and Communication) ในธุรกิจท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถติดต่อกับธุรกิจท่องเที่ยวได้โดยตรง ลดต้นทุนทางธุรกรรมและคนกลาง แต่สาเหตุหลักที่สำคัญมากต่อการเปลี่ยนแปลง คือ ตัวนักท่องเที่ยวเองที่มีความต้องการท่องเที่ยวแบบ Tailor –made คือ ตามรสนิยมรูปแบบการดำเนินชีวิตส่วนบุคคล ซึ่งมีรายละเอียด ความแตกต่างและซับซ้อนมากขึ้น ลักษณะประชากรที่เปลี่ยนไป เป็นอิทธิพลที่มีนัยสำคัญต่ออุตสาหกรรมอย่างมาก อาทิ อายุของประชากร นักท่องเที่ยวสูงอายุ เข้ามามีบทบาทในกิจกรรมการท่องเที่ยว และเป็นผู้มีอำนาจใช้จ่ายในการพัฒนาการท่องเที่ยวตามที่กล่าวข้างต้น สิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคือทรัพยากรที่นำมาสู่การ

ท่องเที่ยวซึ่งแต่ละท้องถิ่นก็จะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน โดยในเรื่องทรัพยากรการท่องเที่ยว (พรสวรรค์ มโนพัฒนา, 2553 : 58 ได้ให้ความหมายไว้ว่า สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และ วัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ (นิศา ชัชกุล, 2550 : 260) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทรัพยากรท่องเที่ยวคือสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งที่มีคุณค่ามนุษย์สร้างขึ้น ที่หมายถึง ชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในชุมชนนั้น ๆ รวมถึงวัฒนธรรม เทศกาล งานประเพณีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งดึงดูดใจ หรือเป็น “จุดขาย” ของการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 : 46) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทรัพยากรท่องเที่ยว คือสถานที่ที่เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว อันเป็นพื้นที่รองรับนักท่องเที่ยว โดยมีสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวทุกประเภทเข้ามาเยี่ยมชมเยือนแต่จากการที่ทรัพยากรการท่องเที่ยวมีจำกัดไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทางด้าน ธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น ซึ่งผู้ดูแลหรือเป็นเสมือนเจ้าของก็คือประชาชนที่อยู่ในชุมชนนั้น ๆ ว่าจะมีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวได้อย่างไร เพราะทรัพยากรทุกอย่างต้องมีข้อจำกัดในการใช้ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ใช้อย่างยั่งยืน และเป็นไปได้หรือไม่ที่จะดำเนินการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง และควรทำอย่างไร เมื่อ "ชุมชน" กลายเป็น "สินค้า" หรือ "เครื่องมือ" ที่เป็นทั้งผู้กระทำ และผู้ถูกกระทำ ในขณะเดียวกันเป็นสิ่งที่ทำลายและละเอียดย่อนอย่างยิ่ง เสมือนกับการที่ต้องคำนึงถึงความรู้สึก ความยินดีของผู้เกี่ยวข้อง ทั้งยังเป็นผู้ที่ถูกกล่าวอ้างถึงอยู่ตลอดเวลาในการที่รัฐบาลจะดำเนินการพัฒนาใด ๆ จึง "ต้องให้ความสำคัญต่อชุมชนในระดับต้น ๆ และชุมชนต้องได้รับประโยชน์" อยู่เสมอ เมื่อชุมชนมาเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวก็จะมีคำใหม่ๆเกิดขึ้น อาทิเช่น การท่องเที่ยวชุมชน การท่องเที่ยวโดยชุมชน การท่องเที่ยวผ่านชุมชน การท่องเที่ยวในชุมชน ก็ขึ้นอยู่กับนิยามแห่งการสื่อความหมายต่อคำดังกล่าว แต่ที่แน่นอนก็คือ "ชุมชน" เป็นสิ่งที่ต้องถูกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และอย่างไรคือการท่องเที่ยวโดยชุมชน "Community Based Tourism : CBT" ที่เหมาะสมอันจะเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในชุมชนได้อย่างเป็นรูปธรรมและเห็นผล และ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 : 50-57 ได้กล่าวไว้ว่าทรัพยากรท่องเที่ยวจะต้องมีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 องค์ประกอบ มีดังต่อไปนี้ คือ

1. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว (Attraction) เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ต้องมีสิ่งดึงดูดใจอย่างใดอย่างหนึ่งในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเดินทางไปเยี่ยมชมเยือนในสถานที่นั้น ๆ

2. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางคมนาคมขนส่งเข้าถึง (Accessibility) เป็นปัจจัยที่สำคัญของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ต้องมีเส้นทางหรือโครงข่ายขนส่งที่สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวนั้น ตลอดจนสามารถติดต่อเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณใกล้เคียง แต่ถ้าขาดเส้นทางคมนาคมขนส่งเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวแล้ว แม้ว่าแหล่งท่องเที่ยวจะมีความสวยงามมากเท่าไรหรือมีคุณค่าสูงเพียงไร ก็ตามย่อมจะไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง

3. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) เป็นปัจจัยที่สำคัญของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยวให้ได้รับความสะดวกสบายและความประทับใจ ทำให้นักท่องเที่ยวอยากท่องเที่ยวยาวนานวันขึ้น

ความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยวพิจารณาได้จากลักษณะ 4 ประการ (4 E) ดังต่อไปนี้

1. เศรษฐกิจ (Economics) พิจารณาได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น การจ้างแรงงาน การเพิ่มมูลค่าของรายได้เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวที่ใดที่หนึ่ง ย่อมมีการจับจ่ายใช้สอย สินค้าที่ซื้ออาจมีลักษณะจับต้องไม่ได้ไร้กรรมสิทธิ์ แต่เงินรายได้ที่นักท่องเที่ยวนำมาจับจ่ายใช้สอยจะเป็นเครื่องพิสูจน์ เงินรายได้ที่นักท่องเที่ยวจ่ายนี้จะไหลกระจายเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจหลาย ๆ ชนิด ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางตรงหรือเกี่ยวข้องทางอ้อมกับนักท่องเที่ยวการประเมินผลทางเศรษฐกิจจากการไหลกระจายของรายได้ที่นักท่องเที่ยว นักวางแผนสามารถตรวจสอบได้โดยใช้ทฤษฎี “การเพิ่มมูลค่าของเม็ดเงิน” (Multiplier effect) การเพิ่มมูลค่าของเม็ดเงิน จะเกิดขึ้นเมื่อเงินจากการจับจ่ายของนักท่องเที่ยวเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ แล้วไหลหมุนเวียนอยู่ในวงวัฏจักร เงินที่นักท่องเที่ยวนำมาใช้จ่ายนี้จะถูกนำไปเป็นค่าใช้จ่ายหมวดต่าง ๆ ได้แก่ การลงทุน ค่าจ้าง ภาษีอากร ค่าซื้อสินค้าและวัตถุดิบ การซื้อบริการ ค่าสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และอื่น ๆ ซึ่งล้วนเป็นตัวการให้เกิดอำนาจทางเศรษฐกิจและสังคมในการซื้อสินค้าและบริการต่อกันเป็นทอดทั้งในระบบและนอกระบบของธุรกิจการท่องเที่ยว

2. สภาพของสิ่งแวดล้อม (Environments) ซึ่งเป็นตัวแปรและหัวใจสำคัญที่จะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว ความสำเร็จของการวางแผน ก็คือการคงรักษาสภาพความดึงดูดใจนั้น ๆ ให้อยู่ในสถานที่เหมาะสม ไม่ทำลายความมีคุณค่าของสภาพแวดล้อมต่อสภาพโดยรวมของธรรมการวางแผนที่ดีจะช่วยพัฒนาการจัดระบบการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งที่เป็นธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างให้มีการใช้ประโยชน์อย่างคุ้มค่า และเป็นระบบ ซึ่งจะส่งผลดีทั้งต่อคนในท้องถิ่นและต่อนักท่องเที่ยวในที่สุด

3. ความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น (Enrichments) ผลแห่งความสำเร็จของการวางแผนก็คือ ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของคนในท้องถิ่น การวางแผนที่ดีจะสนองประโยชน์แก่นักท่องเที่ยว โดยไม่คำนึงถึงคนในท้องถิ่นเลย ย่อมไม่อาจกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จได้ไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น ถือว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญของทรัพยากรการท่องเที่ยว การพัฒนาใด ๆ ที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วส่งประโยชน์ให้กับคนนอกท้องถิ่นแต่เพียงอย่างเดียวในที่สุดผลการพัฒนานั้นจะสร้างปัญหาข้อขัดแย้งให้เกิดขึ้น และในที่สุดการพัฒนานั้นจะประสบความสำเร็จได้ยากหรือล้มเหลวไปในที่สุด เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามายังประเทศหรือท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งมาก ผลดีทางตรงต่อความเป็นอยู่ของคนไทยในท้องถิ่น คือ การมีอาชีพมีรายได้จากการประกอบธุรกิจให้บริการแก่นักท่องเที่ยวส่วนผลดีทางอ้อม ก็คือ เมื่อรัฐบาลเก็บภาษีจากเงินรายได้ และนำเงินจำนวนนี้กลับมาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ประชาชนที่ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องก็ได้รับผลดีคือมีโอกาสได้ใช้สิ่งสาธารณูปโภคสาธารณูปการที่รัฐบาลเข้าไปติดตั้งก่อสร้างไปด้วย เช่น การต่อพาดสายไฟ สายโทรศัพท์การตัดถนน การสร้างสถานีเติมเชื้อเพลิง ฯลฯ

4. การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ (Exchange) การที่จะกล่าวว่า การท่องเที่ยวประสบความสำเร็จได้นั้นมาตรการประการหนึ่ง คือ การพิจารณาว่ามีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างนักลงทุนกับคนในท้องถิ่นนั้นหรือไม่ พิจารณาได้จากการที่คนในท้องถิ่นนั้นได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยี มีการจัดตั้งสถาบันผลิตบุคลากรที่มีมาตรฐานในระดับต่าง ๆ มีการบริหารงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

ในระดับมาตรฐานสากล เช่น โรงแรมภัตตาคารระดับเครือข่ายนานาชาติ ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรนี้จำเป็นต้องมีการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างนักธุรกิจกับคนในท้องถิ่น ในแง่ของนักธุรกิจการจ้างแรงงานในพื้นที่ จะช่วยประหยัดต้นทุนและค่าจ้าง รวมทั้งมีความมั่นคงในด้านแรงงาน เพราะบุคลากรเหล่านั้นเป็นคนในท้องถิ่น ย่อมอยากจะทำงานทำในถิ่นที่อยู่อาศัยของตนเองมากกว่าจะออกไปทำงานนอกท้องถิ่น ในระยะแรก การว่าจ้างแรงงานในท้องถิ่นอาจมีต้นทุนด้านการฝึกอบรมก่อนประจำการสูง แต่ในระยะยาวแล้วอาจกล่าวได้ว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า ในแง่ของแรงงานหรือประชาชนในท้องถิ่น เมื่อมีโอกาสได้ทำงาน ได้มีส่วนร่วมในธุรกิจก็จะทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มองเห็นประโยชน์ที่ตนเอง ครอบครัว และชุมชนจะได้รับดังนั้น การรักษาความสำเร็จ เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นณ พื้นที่ใดก็ตาม สิ่งที่เกิดตามมา ก็คือการหลงใหลของนักท่องเที่ยวที่เข้ามายังท้องถิ่นนั้นการวางแผนพัฒนาที่ดีจะช่วยให้แหล่งท่องเที่ยวนั้นสามารถรักษาความดึงดูดใจอันเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จเอาไว้ได้ โดยเฉพาะการสกัดกั้นผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

Burkart and Medlink (1981 :. 45-46) ที่ได้กล่าวว่า ถึงองค์ประกอบทรัพยากรการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจว่าต้องประกอบไปด้วย

1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attraction)
2. ความสะดวกสบายในการเดินทางเข้าถึง (Accessibility)
3. สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (Amenity) เพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยว (Tourism) คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์นอกเหนือจากการดำรงชีวิตประจำวัน และการกระทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานอื่นๆ (Basic need) เป็นกิจกรรมที่มนุษย์กระทำเมื่อมีเวลาว่าง (Leisure) และจัดอยู่ในประเภทกิจกรรมการนันทนาการ (Recreation) อย่างหนึ่ง ทั้งนี้ กิจกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวมักมีการเดินทาง (Travel) พร้อมกันไปด้วย ได้มีนักวิชาการและหน่วยงานต่าง ๆ ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้คล้าย ๆ กัน ดังนี้

Burkart and Medlik (1985 : 4) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการท่องเที่ยวไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเกิดจากการเคลื่อนที่ของมนุษย์สู่ที่หมายต่าง ๆ รวมทั้งการหยุดพัก ณ ที่เหล่านั้น
2. องค์ประกอบของการท่องเที่ยวมี 2 ส่วน คือ การเดินทางสู่จุดหมายและการหยุดพัก ประกอบกิจกรรม ณ จุดหมายนั้น
3. การเดินทางและการหยุดพักเกิดขึ้นนอกภูมิลำเนาและที่ทำงาน ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นปัจจัยให้เกิดกิจกรรม ซึ่งแตกต่างจากกิจกรรมของเจ้าของถิ่นที่นักท่องเที่ยวเดินทางผ่านและแวะพัก
4. การเดินทางสู่จุดหมายนั้นเป็นการเดินทางชั่วคราวชั่วคราวระยะเวลาสั้นๆโดยมีความตั้งใจว่าจะกลับภายใน 2-3 วัน 2-3 สัปดาห์ หรือ 2-3 เดือน

5. ความตั้งใจในการเยือนจุดหมายปลายทางมิได้เป็นไปเพื่อตั้งหลักแหล่ง หรือประกอบอาชีพ

การท่องเที่ยว คือ การเดินทางที่มุ่งเน้นการให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวในด้านระบบนิเวศของทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยธรรมชาติ ป่าไม้ และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ตลอดจนคุณค่าความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรม ฯลฯ ของชุมชนนั้นๆเมื่อนักท่องเที่ยวมีความเข้าใจดีแล้ว นักท่องเที่ยวจึงปฏิบัติให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติหรือชุมชนนั้นๆโดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศของสิ่งแวดล้อม สังคม หรือต่อชุมชนนั้น

ภราเดช พยัคฆวิเชียร (2539 : 4-5) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ไว้ดังนี้

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องพิจารณาทั้งมิติด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปตลอด ในรูปแบบของการท่องเที่ยวนั้นเป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายเสื่อมโทรมต่อทรัพยากร

2. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) เป็นการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ที่เป็นธรรมชาติ วัฒนธรรมท้องถิ่นมีขอบเขตจำกัด โดยรูปแบบของการท่องเที่ยว สถานที่ ตลอดจนกลุ่มของนักท่องเที่ยว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว ด้วยความสมัครใจ ส่วนในความหมายของเจ้าบ้าน การท่องเที่ยว หมายถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์คือ การเดินทางที่มุ่งเน้นการให้ความรู้ ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวในด้านระบบนิเวศของทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยธรรมชาติ ป่าไม้ และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆตลอดจนคุณค่าความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรม ของชุมชนนั้น ๆ เนื่องจากการเดินทางมิได้มีเพื่อการท่องเที่ยวเท่านั้น การที่เราเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งไม่ว่าจะเป็นด้วยจุดประสงค์ใดก็ตาม ถือได้ว่าเป็นการเดินทางเช่นกัน ดังนั้น การแบ่งการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวออกจากการเดินทางในลักษณะอื่น จึงนำหลักเกณฑ์เรื่องจุดประสงค์ของการเดินทางมาพิจารณา คือ การเดินทางท่องเที่ยวจะต้องมิใช่การเดินทางเพื่อการประกอบอาชีพหารายได้ นอกจากนี้ยังได้นำเงื่อนไขเรื่องเวลามาพิจารณาในการจำแนกองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ดังนี้

กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). ได้แบ่งผู้มาท่องเที่ยว หรือนักท่องเที่ยวเป็นกลุ่มๆ ไว้ ดังนี้

1. แบ่งตามระยะเวลาการมาท่องเที่ยวของผู้มาท่องเที่ยว สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1.1 นักท่องเที่ยวที่พำนักค้างคืน (Tourism) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศที่มาเยือนตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป และเดินทางมาเยือนเพื่อพักผ่อน พักผ่อน ทักษะศึกษา ประกอบศาสนกิจ ร่วมการแข่งขันกีฬา ติดต่อธุรกิจ ร่วมการประชุม สัมมนา และอื่น ๆ

1.2 นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พำนักค้างคืน (Excursionists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศที่มาเยือนน้อยกว่า 24 ชั่วโมงพร้อมกันนี้ยังได้กำหนดค่านิยมของนักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืน (Domestic tourist) คือ บุคคลทุกสัญชาติที่มีที่พักอาศัยถาวร

อยู่ในราชอาณาจักรไทยและเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งในอีกจังหวัดหนึ่งที่ไม่ใช่เป็นถิ่นที่อยู่ประจำของเขาเพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติมิตร ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา ประชุมสัมมนา ติดต่อธุรกิจหรือประกอบภารกิจใดๆแต่ทั้งนี้ต้องมีได้รับแจ้งในการประกอบภารกิจนั้นจากผู้ใด ณ สถานที่แห่งนั้น และระยะเวลาที่พำนักอยู่ไม่เกิน 60 วัน บุคคลดังกล่าวจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ นักท่องเที่ยวภายในประเทศค้างคืน และนักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ไม่ค้างคืน

2. แบ่งตามชั้นชาติของผู้มาท่องเที่ยว สามารถแบ่งกลุ่มของผู้มาท่องเที่ยวเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ผู้มาท่องเที่ยวชาวไทย ส่วนมากเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการพักผ่อนหย่อนใจมากกว่าอย่างอื่น มีความสนใจซื้อของที่ระลึกไม่ค่อยสูง และไม่คาดหวังในเรื่องการกำหนดทิศทาง (Orientation) ของตัวเองมากนัก เนื่องจากสามารถสอบถามเองได้โดยง่ายและไม่ค่อยคาดหวังในเรื่องของเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเท่าใดนัก ซึ่งต่างจากผู้มาท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

2.2 ผู้มาท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มักมีความกระตือรือร้นในการท่องเที่ยวสำหรับวัตถุประสงค์ในด้านการให้ความสำคัญและความสนใจต่อศิลปวัฒนธรรมอย่างมาก เพราะเป็นที่แปลกไปจากที่พวกเขาเคยพบเห็น มีความสนใจในการซื้อของที่ระลึก ความคาดหวังในเรื่องการกำหนดทิศทางมากกว่าผู้มาท่องเที่ยวชาวไทย เพราะอาศัยการสอบถามเองได้ลำบาก ด้วยติดขัดเรื่องภาษาและยังมีความคาดหวังในเรื่องของเอกลักษณ์ในแหล่งท่องเที่ยวสูงกว่าผู้มาท่องเที่ยวชาวไทย

3. แบ่งตามพฤติกรรมมารมาท่องเที่ยวของผู้มาท่องเที่ยว สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ผู้มาท่องเที่ยวที่มาโดยลำพัง ได้แก่ ผู้มาท่องเที่ยวที่มีได้ใช้บริการของบริษัทท่องเที่ยว แต่มาด้วยตนเอง ผู้มาท่องเที่ยวประเภทนี้ได้รับคำแนะนำจากเอกสารการท่องเที่ยว จึงไม่คาดหวังในเรื่องความสะดวกสบายของการเดินทางและการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวมากนัก แต่มักให้ความคาดหวังในเรื่องของการกำหนดทิศทางค่อนข้างสูง และมีความต้องการรู้ทิศทางในแหล่งท่องเที่ยวอย่างมาก

3.2 ผู้มาท่องเที่ยวที่มาเป็นกลุ่ม ได้แก่ ผู้มาท่องเที่ยวที่ใช้บริการของบริษัทท่องเที่ยว มักต้องการรวมกลุ่ม และการได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับรายละเอียดของแหล่งท่องเที่ยว และมีความต้องการในเรื่องดังกล่าวค่อนข้างสูง

นอกจากนี้ ชมพูนุช โมราชาติ (2548 : 4) ยังได้กล่าวถึงข้อกำหนดในที่ประชุมว่าด้วยการเดินทางและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International travel and tourism) ที่องค์การการท่องเที่ยวแห่งโลก (WTO) จัดขึ้นในปี พ.ศ. 2506 ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี ให้ประเทศสมาชิกใช้คำนิยามของคำว่านักท่องเที่ยวว่า นักท่องเที่ยว (Traveler) หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนยังต่างถิ่นที่มีใช้ที่อยู่อาศัยตามปกติด้วยเหตุผลที่มีใช้การดำรงชีพในถิ่นที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนปลายทาง (Destination) ในที่นี้รวมถึงผู้ที่สามารถนำมาจัดเก็บเป็นข้อมูลสถิติได้ และเก็บรวบรวมเป็นสถิติไม่ได้ เช่น ผู้อพยพ (Immigrants) ผู้เร่ร่อน (Nomads) ผู้โดยสารที่เดินทางผ่าน (Transit passengers) ผู้ทำงานตามชายแดน (Border workers) และผู้ปฏิบัติราชการที่ได้รับมอบหมายในประเทศนั้น ๆ เช่น กลุ่มคณะทูตของประเทศต่างๆผู้แทนกงสุลและผู้แทนทางการทหาร (Expatriates)

Mac Cannell (1976 : 52) กล่าวว่า เจ้าบ้านจัดแบ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวตามความสนิทสนมออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ

1. นักท่องเที่ยว (Tourist) ที่นักท่องเที่ยวมองว่าเป็น “คนนอก” ที่ไม่มีตัวตน และเดินทางเข้ามาในพื้นที่เพียงเพื่อชมการแสดงหรือเหตุการณ์ที่เตรียมเอาไว้

2. ลูกค้า (Customer) ผู้มาเยือน (Visitor) และนักเดินทาง (Traveler) เป็นกลุ่มคนที่มีตัวตนที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ตามหน้าที่ระหว่างเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน เช่น บริการโรงแรม แต่ยังไม่รับการมองว่าเป็น “คนนอก” ที่เข้ามาในพื้นที่เพื่อดูสังคมและการใช้ชีวิตของคนท้องถิ่น

3. นักเดินทาง (ที่อัตลักษณ์คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นแขก (Guest) และเพื่อน (Friend) ที่มีตัวตน ซึ่งเกิดจากปฏิสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นจากความคุ้นเคยที่อาจเกิดขึ้นจากระยะเวลาที่นักท่องเที่ยวใช้หรือความถี่ที่เดินทางเข้าไปในพื้นที่นั้น ๆ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจำแนกประเภทนักท่องเที่ยวสามารถจำแนกได้ตามระยะเวลาการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เชื้อชาติของนักท่องเที่ยว พฤติกรรมการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว แรงกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว และวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว หรือจำแนกตามความสัมพันธ์กับเจ้าบ้าน ได้แก่ นักท่องเที่ยว (tourist) ที่เจ้าบ้านมองว่าเป็น “คนนอก” ที่ไม่มีตัวตน และเดินทางเข้ามาในพื้นที่เพียงเพื่อชมการแสดง หรือเหตุการณ์ที่เตรียมเอาไว้ให้ลูกค้า (Customer) ผู้มาเยือน (Visitor) และนักเดินทาง (Traveler) เป็นกลุ่มคนที่มีตัวตน ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ตามหน้าที่ระหว่างเจ้าบ้านและผู้มาเยือน เช่น บริการโรงแรม แต่ยังไม่ได้รับการมองว่าเป็น “คนนอก” ที่เข้ามาในพื้นที่เพื่อดูสังคมและการใช้ชีวิตของคนท้องถิ่น และนักเดินทาง (ที่มีอัตลักษณ์คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นแขก (Guest) และเพื่อน (Friend) ที่มีตัวตน ซึ่งเกิดจากปฏิสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นจากความคุ้นเคยที่อาจเกิดขึ้นจากระยะเวลาที่นักท่องเที่ยวใช้หรือความถี่ที่เดินทางเข้าไปในพื้นที่นั้น ๆ แต่เดิมนั้นการท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นตามแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่โดยธรรมชาติก่อน ต่อมาก็มีการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เป็นอุตสาหกรรมชนิดหนึ่งเรียกว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourist industry) และมีแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใหม่อย่างมากมาย จนสามารถแบ่งประเภทของแหล่งท่องเที่ยวตามลักษณะกำเนิดระยะเวลาที่แหล่งท่องเที่ยวนั้นๆมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น และตามลักษณะอันโดดเด่นหรือทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆได้ดังนี้

1. ลักษณะการกำเนิดแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์มิได้จัดสร้างขึ้น ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ โบราณสถาน ศาสนา และทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น

1.2 แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหรือเพื่อการพักผ่อนเป็นแหล่งที่ดึงดูดผู้มาท่องเที่ยวก็ได้เช่นกัน ได้แก่ ศูนย์การค้า สถานเริงรมย์ สวนสัตว์ พิพิธภัณฑ์ และศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

2. ระยะเวลาที่แหล่งท่องเที่ยวมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 แหล่งท่องเที่ยวถาวร คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเสมอตลอดปี แต่อาจมีช่วงที่ผู้มาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เช่น ในวันหยุดพิเศษ วันนักขัตฤกษ์ ซึ่งเป็นได้ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและประวัติศาสตร์

2.2 แหล่งท่องเที่ยวชั่วคราว คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเกิดขึ้นเฉพาะวัน หรือเฉพาะช่วงระยะเวลาสั้น ๆ มักจะเป็นวันที่มีการเฉลิมฉลองหรือวันที่มีเทศกาลต่าง ๆ อาจเป็นทางศาสนา การแข่งขัน การประกวดหรืออื่นๆ เช่น เทศกาลหุ่นฟางนกจังหวัดชัยนาท เทศกาลหมุย่างจังหวัดตรัง

3. ลักษณะอันโดดเด่นหรือทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว แบ่งแหล่งท่องเที่ยวเป็น 4 ประเภท คือ

3.1 แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ สถานที่ที่มีความสวยงามตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก ถ้ำ บ่อน้ำพุร้อน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า สวนสัตว์เปิด อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน สวนรุกขชาติ ทะเล หาดทราย ทะเลสาบ เกาะ อ่างเก็บน้ำ แหล่งน้ำจืด (ห้วย หนอง คลอง บึง)

3.2 แหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ ได้แก่ วัด โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ พิพิธภัณฑ์ ศาสนสถาน กำแพงเมือง อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน และคูเมือง

3.3 แหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม ได้แก่ งานประเพณี ความเป็นอยู่ วิถีชีวิต ศูนย์วัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง ไร่ สวน พืชผัก ผลไม้ และเหมือง

4. แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ได้แก่ สถานเริงรมย์ ศูนย์การค้า และตลาดนัด

5. ปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้เกิดมีการเดินทางท่องเที่ยว ปัจจัยของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยว ประกอบด้วยเหตุ 4 ประการ คือ (ชูสิทธิ์ ชูชาติ, 2538 : 56)

5.1 สิ่งดึงดูดใจ (Attractions) ได้แก่ ความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ

5.2 สิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ได้แก่ สิ่งต่างๆที่ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวก มีอยู่ด้วยกัน 4 ประการ คือ

5.2.1 ที่พัก ซึ่งต้องเช่าอาศัยอยู่ชั่วคราวในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงแรม รีสอร์ท

5.2.2 ร้านอาหารและเครื่องดื่ม

5.2.3 สถานบริการ เช่น ร้านขายของใช้ ร้านขายของที่ระลึก ร้านซักรีด

5.2.4 ปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ และระบบการสื่อสารต่าง ๆ

5.3 การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ได้แก่ การคมนาคมขนส่ง (Transportation) ประเภทต่าง ๆ

5.4 การต้อนรับ (Hospitality) ได้แก่ อหยาศัยไมตรีอันดีของผู้คนท้องถิ่นในสถานที่ท่องเที่ยวเจ้าของธุรกิจ และพนักงาน สรุบข้อพิจารณาสำคัญที่ทำให้ผู้เดินทางท่องเที่ยวตัดสินใจเลือกไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ได้แก่ ลักษณะการกำเนิดแหล่งท่องเที่ยว ระยะเวลาที่แหล่งท่องเที่ยว มีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ลักษณะอันโดดเด่นหรือทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว และปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้เกิดมีการเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งหากแหล่งท่องเที่ยวมีความพร้อมในปัจจัยดังกล่าวและสร้างความประทับใจให้เกิดแก่นักท่องเที่ยวมากขึ้นเพียงใด นักท่องเที่ยวย่อมต้องการที่จะกลับมาเที่ยวอีกในโอกาสต่อไปเสมอโดยเฉพาะการต้อนรับของเจ้าบ้านหรือเจ้าถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวอันมีส่วนสำคัญมากในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวนั้น การพัฒนาที่ยั่งยืนมีผู้ให้ความหมายไว้หลายประการและเป็นที่ยุ้จักกันมากที่สุดปรากฏใน Our Common Future คือ Development that meets the needs of the present without

compromising the ability of future generations their own needs.(การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการในปัจจุบัน โดยไม่ทำให้ขีดความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนรุ่นหลังต้องด้อยลงไป) ลักษณะโดยทั่วไปที่ถือว่าเป็นหลักสำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable development) คือ ความเสมอภาคกันของคนในแต่ละรุ่น ความเสมอภาคกันของคนในรุ่นเดียวกัน ไม่ว่าจะในเรื่องของความมั่งมีหรือกฎหมาย การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในการสนับสนุน วางแผน และในการปฏิบัติต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องคำนึงถึง ในที่นี้หมายความว่า การพัฒนาเศรษฐกิจโดยปราศจากการไม่ดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำได้และจากการประชุม Globe'90 (พ.ศ. 2533) ณ ประเทศแคนาดา ได้มีการให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable tourism) ว่า หมายถึง การท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาทรัพยากรของอนุชนรุ่นหลังด้วย โดยที่ Eastern Caribbean States Organization (OECS) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่าหมายถึงการใช้ประโยชน์สูงสุดในทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ดีให้แก่ผู้มาเยือน และเป็น การปรับปรุงคุณภาพชีวิต โดยความร่วมมือของหลาย ๆ ฝ่ายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในท้องถิ่นนั้น ๆ สำหรับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า หมายถึง การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความเป็นเจ้าทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาดสามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้ได้นานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุดและใช้ประโยชน์ได้ยาวนานที่สุด ดังนั้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงหมายถึง การท่องเที่ยวที่ไม่ได้เป็นการทำลายสภาพแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น การจะพัฒนาให้การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ต้องเข้าใจว่า ทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้นมีทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมสิ่งที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่สัมผัสจับต้องได้ มีทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทรัพยากรรูปธรรมที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ภูเขา สัตว์ป่า ทะเลสาบ ถ้ำ น้ำตก ส่วนที่เป็นรูปธรรมที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ กิจกรรมการละเล่นต่าง ๆ ในท้องถิ่น สวนสาธารณะ สวนสนุก โรงภาพยนตร์ และศูนย์การค้า เป็นต้น ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นนามธรรมเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้หรือสัมผัสได้ยาก สามารถแยกออกได้ คือมีทั้งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทรัพยากรนามธรรมที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น ความสงบ ความร่มรื่น ความเย็นสบาย ส่วนที่เป็นนามธรรมที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ไม่ว่าทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้นจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม เมื่อนักท่องเที่ยวได้สัมผัสทรัพยากรการท่องเที่ยวแล้วควรได้รับความรู้สึกที่ดีกลับไปภายหลังจากการท่องเที่ยว เพราะการท่องเที่ยวเป็นการผสมผสานการบริการและสินค้าเข้าด้วยกัน ผลผลิตจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงไม่ใช่รูปธรรมที่สัมผัสได้ทั้งหมด แต่จะปรากฏให้เห็นในลักษณะของคุณค่าทางจิตใจที่นักท่องเที่ยวจะได้รับจากแหล่งท่องเที่ยวด้วยเหตุนี้ การท่องเที่ยวจึงถูกเปรียบเทียบกับ เป็นการซื้อขายความฝันที่ผู้ซื้อไม่สามารถตรวจสอบสินค้าและบริการล่วงหน้าได้ แต่ตัดสินใจซื้อด้วยความคาดหวัง ซึ่งอาจมีการจูงใจด้วยวิธีการต่าง ๆ จากผู้ขาย และสิ่งที่ซื้อจะมาปรากฏออกมาในลักษณะของความรู้สึกทางใจ เช่น ความตื่นเต้น ความประทับใจ ความไม่พอใจ สรุปว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งทางธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น การจะสร้างความรู้สึกที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยวต้องเน้นที่การวางแผนทางการส่งเสริมการ

ท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในทุก ๆ ด้าน กล่าวคือ การพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องสามารถตอบสนองความต้องการหรือสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวและผู้คนในท้องถิ่น โดยที่มีการจัดการทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ยังคงสามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นและระบบนิเวศในพื้นที่นั้นไว้ด้วย เป้าหมายในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนก็คือการ “สนับสนุนค่านิยมที่มีการส่งเสริมให้มีมาตรฐานการบริการที่นักท่องเที่ยวไม่พุ่มเพอญ อยู่ในขอบเขตความสามารถของระบบนิเวศที่จะรองรับได้คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก หรือมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง (People-centered development) เป็นการพัฒนาที่มีชุมชนเป็นฐาน (Community-based development)” (ยุวดี นิรันดร์ตระกูล, 2548) โดยพยายามประสานประโยชน์ทางเศรษฐกิจเข้ากับการสงวนรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและการคงอยู่ของสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่นให้ยาวนานที่สุดอย่างไรก็ดีในการจะบรรลุถึงเป้าหมายเหล่านี้ได้ ทั้งรัฐ หน่วยงานเอกชนและประชาชนเองจำเป็นต้องมีความเข้าใจที่ใกล้เคียงกันในเรื่องของเป้าหมายและวิธีการจัดการทรัพยากรเพื่อจะได้ดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน ทุกฝ่ายจะต้องมีความจริงใจในการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มิใช่เพียงแต่ใช้การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่เป็นจุดขายแบบฉาบฉวยเพื่อสร้างรายได้เพิ่มเท่านั้น ต้องตระหนักว่าผลกระทบทางวัฒนธรรมและสังคมของการท่องเที่ยวแบบนี้จะมีความรุนแรงมากกว่าการท่องเที่ยวแบบเดิม ๆ จากอดีตที่เราเคยใช้ความสวยงามของธรรมชาติและความคิดซึ่งแปลกใหม่ของวัฒนธรรมประเพณีมาดึงดูดนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแบบใหม่เป็นการนำเสนอตัวตนและจิตวิญญาณของคนท้องถิ่นให้นักท่องเที่ยวแปลกหน้าได้เข้ามาสัมผัสแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ และส่งผลกระทบไปทั้งชุมชนไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะมีส่วนร่วมในธุรกิจการท่องเที่ยวหรือไม่ จึงเป็นเรื่องที่ทำหายนามากกว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้ยั่งยืนโดยคนท้องถิ่นไม่ต้องสูญเสียตัวตนและวิถีชีวิตดั้งเดิมไป ข้อมูลทางสังคมและวัฒนธรรมเกี่ยวกับผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนวิธีคิดและกระบวนการปรับตัวของคนในชุมชนจะเป็นประโยชน์สำหรับการวางแผนและการกำหนดมาตรการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมสำหรับแต่ละชุมชนต่อไป ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้การกำหนดแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เหมาะสมเป็นเรื่องที่จะต้องกระทำอย่างเร่งด่วนในขณะนี้ เป็นผลเกี่ยวพันกับการถ่ายโอนอำนาจในการบริหารชุมชนรวมถึงการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมลงสู่ท้องถิ่น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชนเอง เนื่องจากคนในชุมชนมีความเข้าใจข้อมูลทางวัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชนดีกว่าคนภายนอก จึงมีศักยภาพในการนำเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนมาใช้ ตลอดจนมีศักยภาพในการวางแผนกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวที่สนองตอบความต้องการของคนในชุมชน และประสานประโยชน์ได้โดยมีความขัดแย้งน้อยที่สุด จะเห็นว่าชุมชนท้องถิ่นต่าง ๆ เริ่มต้นตัวในการใช้การท่องเที่ยวเป็นตัวนำในการหารายได้เข้าชุมชน โดยการแสวงหาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นที่จะนำมาดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวซึ่งหากไม่มีการจัดการที่ตีปล่อยให้ท้องถิ่นสองมือสองเท้าจัดการกันเอง จะเกิดผลกระทบอย่างมากต่อวิถีชีวิตและแบบแผนความสัมพันธ์ของคน ซึ่งอาจจะนำไปสู่การทำลายวัฒนธรรมท้องถิ่นในที่สุด การศึกษารูปแบบและกระบวนการที่เหมาะสมในการให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวจึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไปอีกประเด็นหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับ

การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ได้แก่ แนวคิดในเรื่องวงจรชีวิตของแหล่งท่องเที่ยว (Tourist Area Life Cycle - TALC) ที่มองว่าแหล่งท่องเที่ยวเป็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ชนิดหนึ่งที่มีวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของผู้บริโภคซึ่งได้แก่นักท่องเที่ยว ในที่สุดจะก็ต้องมีการเสื่อมหมดความนิยมไป วงจรชีวิตของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งมีระยะเวลาแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวและการบริหารจัดการ บางแห่งอาจอยู่ได้ถึงร้อย ๆ ปี ในขณะที่บางแห่งอยู่ได้เพียงไม่กี่สิบปี ขณะที่ปัจจุบันจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ชุมชนท้องถิ่นเริ่มจัดบริการขั้นพื้นฐานให้นักท่องเที่ยว ขึ้นต่อไปเป็นขั้นตอนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ขยายตัวกลายเป็นธุรกิจ คนภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการมากขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ขั้นตอนต่อไปแหล่งท่องเที่ยวมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและยอมรับกันในตลาดการท่องเที่ยวต่างประเทศ อาจมีธุรกิจต่อเนื่องใหญ่ๆ เข้ามาลงทุนในพื้นที่ ขั้นสุดท้ายเป็นขั้นตอนของการหยุดนิ่ง เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวเติบโตจนถึงที่สุดแล้ว นักท่องเที่ยวเริ่มเบื่อหน่ายหรือเสื่อมความนิยม ขั้นตอนนี้มักตามมาด้วยความพยายามที่จะปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้มีจุดดึงดูดใหม่ หรือหากไม่มีการจัดการที่ดีพอแหล่งอาจเข้าสู่จุดเสื่อม นักท่องเที่ยวลดน้อยลงเรื่อย ๆ จนอาจหมดความสำคัญหรือเปลี่ยนไปทำกิจการอย่างอื่นแทนในที่สุดการเติบโตและเสื่อมถอยของแหล่งท่องเที่ยวเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลก

ในประเทศไทยเองก็มีแหล่งท่องเที่ยวหลายแหล่งที่เสื่อมไปตามกาลเวลาและกระแสดความนิยมในธุรกิจการท่องเที่ยวผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมจากการท่องเที่ยวจากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าผลกระทบของการท่องเที่ยวมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวกได้แก่สร้างงานและสร้างรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่น ในหลายแห่งการท่องเที่ยวช่วยให้คนมีงานทำในท้องถิ่นไม่ต้องอพยพไปทำงานในเมือง ทำให้ครอบครัวและชุมชนไม่ต้องแยกกันอยู่ด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวอาจมีส่วนกระตุ้นให้เกิดความภาคภูมิใจและสนใจในวัฒนธรรมของตนเองมากขึ้น ทำให้สนใจศึกษาค้นคว้าและรู้พื้น ภูมิปัญญาท้องถิ่นขึ้นมาใหม่ ช่วยต่อชีวิตให้แก่หัตถกรรมพื้นบ้าน ดนตรี ศิลปะการแสดง ฯลฯ มิให้สูญหายไป (Bruner, 1996) สำหรับในด้านลบแล้วพบว่าในเชิงเศรษฐกิจรายได้จากการท่องเที่ยวอาจนำไปสู่หนี้สินหรือการใช้จ่ายที่สิ้นเปลืองเนื่องจากกลุ่มหลงไปกับความเจริญทางวัตถุที่เข้ามากับธุรกิจการท่องเที่ยว ในทางสังคมและวัฒนธรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่นำผู้คนจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมาพบกัน ย่อมต้องมีการติดต่อแลกเปลี่ยนแบบวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน สำหรับการท่องเที่ยวในประเทศกำลังพัฒนาเช่นประเทศไทย การรับวัฒนธรรมมักจะเป็นไปในลักษณะของคนท้องถิ่นการเลียนแบบรับเอาวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวมาปฏิบัติ มีส่วนบิดเบือนวัฒนธรรมดั้งเดิม เช่น วัฒนธรรมด้านภาษา การแต่งกาย ศีลธรรมจรรยาและค่านิยมทางวัฒนธรรม ซึ่งนำไปสู่การเพิ่มของอาชญากรรมหรือโสเภณีได้ วัฒนธรรมประเพณีที่นักท่องเที่ยวชื่นชมนั้นกลายเป็นวัฒนธรรมเพื่อการแสดง เป็นเพียงสินค้าอย่างหนึ่งที่น่าออกมาขายโดยไม่มีส่วนสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของสังคมนั้น (Cohen, 1996). นอกจากนี้ Burkart and Medlink (1981 : 45-46) กล่าวว่า ถึงองค์ประกอบทรัพยากรการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจว่าต้องประกอบไปด้วย

1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attraction)
2. ความสะดวกสบายในการเดินทางเข้าถึง (Accessibility)
3. สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (Amenity) เพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว

ไพฑูริย์ พงศะบุตร (2540) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไว้ว่า กลยุทธ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ต้องควบคู่ไปกับนโยบายด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

เพื่อให้เป็นแนวทางที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย นำไปพิจารณาดำเนินการด้วย ส่วนพรสวรรค์ มโนพัฒนา (2553 : 58) ได้กล่าวว่า สถานะที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และวัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ นิตา ซัชกุล (2550 : 260) กล่าวว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งที่มีคุณค่ามนุษย์สร้างขึ้น ที่หมายถึงชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในชุมชนนั้น ๆ รวมถึงวัฒนธรรม เทศกาล งานประเพณีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งดึงดูดใจ หรือเป็น “จุดขาย” ของการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า นอกจากนั้น บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 50-57) ได้กล่าวไว้ว่าทรัพยากรท่องเที่ยวจะต้องมีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 องค์ประกอบ มีดังต่อไปนี้ คือ 1. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ นักท่องเที่ยว (Attraction) เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ต้องมีสิ่งดึงดูดใจอย่างใดอย่างหนึ่งในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเดินทางไปเยี่ยมเยือนในสถานที่นั้น ๆ 2. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางคมนาคมขนส่งเข้าถึง (Accessibility) เป็นปัจจัยที่สำคัญของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ต้องมีเส้นทางหรือโครงข่ายขนส่งที่สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวนั้น ตลอดจนสามารถติดต่อเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณใกล้เคียง แต่ถ้าขาดเส้นทางคมนาคมขนส่งเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวแล้ว แม้ว่าแหล่งท่องเที่ยวจะมีความสวยงามมากเท่าไรหรือมีคุณค่าสูงเพียงไร ก็ตามย่อมจะไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง 3. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) เป็นปัจจัยที่สำคัญของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยวให้ได้รับความสะดวกสบายและความประทับใจ ทำให้นักท่องเที่ยวอยากท่องเที่ยวมานานวันขึ้น และ นิคม จารุมณี (2536) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวประกอบด้วยองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ประการคือ เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้ ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นกิจกรรมและบริการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ในการเดินทาง เช่น การคมนาคมขนส่ง ที่พักแรม สถานขายอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าของที่ระลึก สถานบันเทิง สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ รวมถึงการบริการต้อนรับนักท่องเที่ยว โดยมีการกำหนดขอบเขต และความหมายของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง อุตสาหกรรมใด ๆ ที่จัดให้มีหรือให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักรไทย โดยมีคำตอบแทน และหมายความรวมถึงธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจโรงแรม นักท่องเที่ยวสถานบริการและสถานที่ตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจของที่ระลึกหรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจการกีฬาสำหรับนักท่องเที่ยว และการดำเนินงานนิทรรศการ งานแสดง การออกร้าน การโฆษณาเผยแพร่ หรือดำเนินการอื่นใด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อชักนำหรือส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวหลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะช่วยให้เกิดความยั่งยืนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ การท่องเที่ยวทุกประเภทจึงควรจะเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถอยู่รอดได้ซึ่ง Sheikh Saleh Ahammed. (2010) ได้กล่าวว่า หลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. การอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรอย่างพอติ (Using resource sustainable) ควรมีการคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรทางสังคมและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม เนื่องจากสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญมากต่อการท่องเที่ยว

2. การลดการบริโภคที่มากเกินไปจนเกิดความจำเป็นและการลดปริมาณของเสีย (Reducing over-consumption and waste) ทำให้มีทรัพยากรเหลือเก็บไว้ใช้ได้ยาวนานขึ้น และเป็นการช่วยลดค่าใช้จ่ายในการกำจัดของเสีย หรือการบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายไป

3. การรักษาและส่งเสริมความหลากหลาย (Maintaining diversity) ทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวมาก นอกจากนี้ยังช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้อีกด้วย

4. การผสมผสานการท่องเที่ยวให้เข้ากับการวางแผน (Integrating tourism into planning) ให้เข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่นและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมจะช่วยขยายศักยภาพของการท่องเที่ยวในระยะยาวได้

5. การสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น (Supporting local economics) ด้วยการสนับสนุนการซื้อสินค้าที่ผลิตจากคนในท้องถิ่นและใช้วัตถุดิบจากท้องถิ่น ทำให้เกิดรายได้หมุนเวียนอยู่ในท้องถิ่นแห่งนั้น

6. การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น (Involving local communities) การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นจะทำให้เกิดคุณภาพด้านการจัดการท่องเที่ยวของท้องถิ่น และเป็นการลดความขัดแย้งของประชาชนในท้องถิ่นด้วย

7. การปรึกษากับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและประชาชนในท้องถิ่น (Consulting stakeholders and the public) ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันทำงานไปในทิศทางเดียวกัน ร่วมแก้ปัญหาและลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. การฝึกอบรมบุคลากร (Training staff) โดยสอดแทรกแนวคิดและวิธีปฏิบัติในการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ ซึ่งจะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยวได้

9. การทำการตลาดด้วยความรับผิดชอบ (Marketing tourism responsibility) การตลาดเป็นการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบการก็ต้องทำการตลาดให้ลูกค้าทราบถึงจริยธรรมของบริษัท ความรับผิดชอบต่อการตลาดนี้ ผู้ประกอบการจะต้องสร้างจิตสำนึกในการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวด้วยการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์

10. การดำเนินการวิจัย (Undertaking research) เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

สรุป การดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวรักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ และพัฒนาให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยวในสนับสนุนหลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ Shirley Eber ในบางประเด็นเป็นพิเศษ ว่าหลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ในการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรอย่างพอดีและคุ้มค่า การอนุรักษ์เป็นกระบวนการเกี่ยวกับการรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้คงความงดงามและคงคุณค่าเป็นทรัพยากรของชาติสืบไป เช่น การรักษาสภาพธรรมชาติให้สมบูรณ์ การช่วยกันปลูกและดูแลต้นไม้ การบูรณปฏิสังขรณ์โบราณสถานและโบราณวัตถุอย่างถูกต้องหลักวิชาการ การช่วยกันรักษางานศิลปหัตถกรรมของท้องถิ่น การปรับปรุงสาธารณูปโภคในแหล่งท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว การนำทรัพยากรธรรมชาติ

มาใช้ ควรมีการควบคุมปริมาณการใช้ให้สมดุลกับการเกิดขึ้นทดแทนได้ตามธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้มีทรัพยากรใช้ได้อย่างยาวนานและไม่เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อม ส่วนทรัพยากรที่เป็นของเหลือจากการใช้ประโยชน์หรือหาได้ง่ายตามธรรมชาติ เช่น เศษผ้า เศษไม้ ใบไม้ วัสดุพืชบางชนิด ได้แก่ ต้นกก ผักตบชวา สามารถนำมาประดิษฐ์เป็นของใช้หรือของที่ระลึกในรูปสินค้าพื้นเมืองที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยววันนั้น ๆ จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ถือเป็น การเพิ่มมูลค่าของวัสดุที่เหลือใช้ และยังเป็นการหารายได้จุนเจือครอบครัวของคนในท้องถิ่นด้วย หลักการนี้ยังรวมถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดความยั่งยืน เช่น การนำพลังงานแสงอาทิตย์มาต้มน้ำร้อนให้ลูกค้าที่มาพักโรงแรม การสร้างห้องพักหรือโรงแรมด้วยวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความร่วมมือในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

สิ่งหนึ่งที่เป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาเพื่อการทำธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการพัฒนาการจัดการทรัพยากรและการวางแผนด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งได้มุ่งประเด็นไปที่รูปแบบการบูรณาการของการวางแผนด้านทรัพยากร การเข้าถึงแหล่งที่มาท่ามกลางการวางแผนการทำธุรกิจการท่องเที่ยว ไม่ใช่ทั้งรูปแบบ Top-down เป็นเป้าหมายในแต่ละระดับขององค์กร เพื่อกำหนดพื้นฐานของเป้าหมายที่จะก้าวสู่ระดับที่สูงขึ้น ปกติจะเป็นรูปแบบ Bottom-up ซึ่งเป็นเป้าหมายส่วนบุคคล การวางแผนทำธุรกิจการท่องเที่ยวแบบบูรณาการจะพิจารณาถึงการทำงานร่วมกันหรือการร่วมมือกันจากหลาย ๆ ฝ่ายให้เข้าถึงความต้องการในการมีส่วนร่วมและมีการร่วมมือกันระหว่างระดับต่าง ๆ ขององค์กรหรือหน่วยงานของรัฐบาลและระหว่างองค์กรที่รับผิดชอบและผู้ถือหุ้นในกระบวนการวางแผนเพื่อความเข้าใจของหุ้นส่วนภายในกระบวนการวางแผนการประสานงานกัน (Coordination) ในการทำธุรกิจการท่องเที่ยว ระหว่างหน่วยงานรัฐบาลที่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีหน้าที่ความรับผิดชอบธุรกิจการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน สำหรับนักการเมืองที่อยู่ในระดับเดียวกัน เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ การประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยว และรัฐบาลในระดับที่แตกต่างกัน เช่น ระดับท้องถิ่น อำเภอ จังหวัด และระดับชาติในการบริหารและการประสานงานมีสองรูปแบบที่แตกต่างกัน คือ การประสานงานเกี่ยวกับการบริหาร และการประสานงานนโยบาย การประสานงานเกี่ยวกับการบริหารจะเกิดขึ้นเมื่อมีความเห็นชอบในเป้าหมายและนโยบายเดียวกัน ระหว่างผู้ร่วมงานแต่กลไกการประสานงานจะไม่ได้กำหนดไว้หรือมีความไม่แน่นอนในการนำไปใช้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการประสานงานนโยบายขึ้น เพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งเกี่ยวกับเป้าหมายของนโยบายที่จะต้องประสานงานและนำไปใช้ (Starkey, 1997, p. 411) การประสานงานทั้งสองรูปแบบนี้อาจนำไปใช้แยกกัน บางครั้งอาจใช้การประสานงานเพียงระดับสูงสุดเท่านั้น การประสานงานส่วนใหญ่เกิดขึ้นอย่างเรียบง่ายไม่เป็นทางการ นอกจากนี้แล้ว ข้อขัดแย้งบางประการอาจทำให้เกิดแนวคิดหรือกลยุทธ์ใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การประสานงานเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับพลเมืองและผลของการประสานงานนี้ สามารถพิสูจน์ได้ยากมาก โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งมีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมากในกระบวนการตัดสินใจถึงแม้ว่าการประสานงานมีแนวโน้มจะเป็นไปในรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสถาบันที่เป็นทางการระหว่างเครือข่ายที่คงอยู่ขององค์กร ความสนใจ และ/หรือบุคคลในขณะที่ยังมีลักษณะเป็นการแลกเปลี่ยนที่ไม่เป็นทางการและมีการพึ่งพาอาศัยกันเกี่ยวกับกฎระเบียบต่าง ๆ ที่ยังขาดอยู่ ซึ่งบ่อยครั้งที่ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพัฒนา

ระเบียบวิธีการประสานงานเพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน คือ แผนการท่องเที่ยวและปัญหาด้านนโยบาย ปัญหาที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปเกี่ยวกับการเติบโตอย่างยั่งยืน ก็คือ การระบุในรูปขององค์กร เช่น การสร้างองค์กรใหม่หรือการปรับเปลี่ยนหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรที่รับผิดชอบอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ปัญหาเหล่านี้ไม่สามารถแก้ได้ โดยการใช้ลักษณะของนักลงทุนหลายรายที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน เข้ามาทำงานร่วมกันเพื่อสร้างกระบวนการประสานงานขึ้น ดังนั้น จึงใช้การตระหนักถึงระดับของการพึ่งพาอาศัยกันที่มีอยู่แล้วในระบบการท่องเที่ยว อาจมีความเป็นไปได้สำหรับผลประโยชน์ของบางกลุ่มมากกว่าผลประโยชน์ส่วนรวมปัจจุบันการร่วมมือกัน และการถือหุ้นส่วน/พันธมิตร (Partner) เกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว มีการค้นหาการแก้ปัญหาใหม่ ๆ เพื่อการจัดการด้านแหล่งทุนและปัญหาการพัฒนาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม มูลค่าในการจัดการปรับปรุงและพัฒนาให้มีรูปแบบที่เหมาะสมในการทำการท่องเที่ยวเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น อาจต้องใช้งบประมาณสูง แนวความคิดตามนโยบายของรัฐบาลยังคงเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ด้านวัฒนธรรมด้วย จุดเด่นที่นำมาใช้ในการร่วมมือและการถือหุ้นส่วน/พันธมิตร

ในโครงสร้างเครือข่าย (Networks) ทำให้การบริการได้รับการพัฒนาขึ้นตามความต้องการเพื่อการพัฒนาที่เหมาะสม ดังนี้ (Hall, C. M., & Mitchell, 2000 : 143)

1. รัฐบาลให้ความสนใจเกี่ยวกับการลดการพึ่งพาภาครัฐในเรื่องงบประมาณในการลดเป็นหนี้รัฐและเทคนิคการเพิ่มประสิทธิภาพในการเพิ่มช่องทางการค้าขาย

2. บทบาทของรัฐบาลในธุรกิจการท่องเที่ยวต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากแบบจำลองการบริหารรัฐกิจแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นแนวทางปฏิบัติของนโยบายรัฐบาลสำหรับการทำงาน ความเข้าใจรัฐบาลได้ดี แบบจำลองระบบร่วมทางการเมืองซึ่งให้ความสำคัญเรื่องประสิทธิภาพผลตอบแทนจากการลงทุน บทบาททางการตลาดและความสัมพันธ์ของหุ้นส่วน โดยทั่วไปได้กำหนดให้เป็นอุตสาหกรรมระบบการร่วมกันทางการเมืองจะเด่นมากในสังคมตะวันตก

3. กลุ่มการลงทุนด้านอุตสาหกรรมดูเหมือนจะมีการพัฒนานโยบายรัฐบาลในด้านการให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ ทั้งนี้ การเติบโตขององค์กรการท่องเที่ยวได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นส่วนสำคัญในการทำข้อตกลงการเป็นหุ้นส่วนกับภาคเอกชน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการจัดการต่าง ๆ เช่น ยุทธศาสตร์ในการวางแผนต่าง ๆ กับหุ้นส่วนนั้นมีส่วนสำคัญ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการวางแผน ขณะที่การพัฒนาต่าง ๆ ของทฤษฎีการร่วมมือกันรวมทั้งเครือข่ายในการพัฒนาสิ่งสำคัญในการเชื่อมทวิภาคระหว่างหุ้นส่วนในกระบวนการของการเป็นสื่อกลาง การสนับสนุนและการพัฒนาสถานที่ต่าง ๆ เช่น ในออสเตรเลีย รัฐบาลของ Federal ได้ทำการลงทุนกับธุรกิจการพัฒนาเครือข่ายระหว่างธุรกิจที่ประกอบด้วยการท่องเที่ยว ขณะที่เครือข่ายการพัฒนาเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่มีความสำคัญในอาณาเขตแถบยุโรป เช่น Leader เป็นต้น

การประสานงาน คือ กระบวนการบริหารอย่างหนึ่ง เป็นการร่วมมือกันทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกัน ในการประสานงานจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ แต่ความร่วมมือ แตกต่างจากการประสานงาน กล่าวคือความร่วมมือเป็นทัศนคติ ความเต็มใจของคนที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

การเปิดโอกาสให้ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนของสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมกับภาครัฐ International Association for Public Participation (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา. (2548) ได้แบ่งลักษณะของความร่วมมือ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information) ถือเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับต่ำที่สุด แต่เป็นระดับที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นก้าวแรกของการที่ภาครัฐจะเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าสู่กระบวนการมีส่วนร่วมในเรื่องต่าง ๆ วิธีการให้ข้อมูลสามารถใช้ช่องทางต่าง ๆ เช่น เอกสารสิ่งพิมพ์ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อต่าง ๆ การจัดนิทรรศการ จัดหมายข่าว การจัดงานแถลงข่าว การติดประกาศ และการให้ข้อมูลผ่านเว็บไซต์

2. การรับฟังความคิดเห็น (Consultation) เป็นกระบวนการที่เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง และความคิดเห็นเพื่อประกอบการตัดสินใจของหน่วยงานภาครัฐด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การรับฟังความคิดเห็น การสำรวจความคิดเห็นการจัดเวทีสาธารณะ การแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์

3. การเข้ามาเกี่ยวข้อง (Involvement) เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน หรือร่วมเสนอแนะทางที่นำไปสู่การตัดสินใจ เพื่อสร้างความมั่นใจให้ประชาชนว่าข้อมูลความคิดเห็น และความต้องการของประชาชนจะถูกนำไปพิจารณาเป็นทางเลือกในการบริหารงานของภาครัฐ เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพิจารณาประเด็นนโยบายสาธารณะ ประชาพิจารณ์ การจัดตั้งคณะทำงานเพื่อเสนอแนะประเด็นนโยบาย

4. การให้ความร่วมมือ (Collaboration) เป็นการให้กลุ่มประชาชน ผู้แทนภาคสาธารณะมีส่วนร่วม โดยเป็นหุ้นส่วนกับภาครัฐในทุกขั้นตอนของการตัดสินใจและมีการดำเนินกิจกรรมร่วมกันอย่างต่อเนื่อง เช่น คณะกรรมการที่มีฝ่ายประชาชนร่วมเป็นกรรมการ

5. การเสริมอำนาจแก่ประชาชน (Empowerment) เป็นขั้นที่ให้บทบาทประชาชนในระดับสูงที่สุด โดยให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจ เช่น การลงประชามติในประเด็น สาธารณะต่าง ๆ โครงการกองทุนหมู่บ้านที่มอบอำนาจให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจทั้งหมด การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน อาจทำได้หลายระดับ และหลายวิธีซึ่งบางวิธีสามารถทำได้ง่าย ๆ แต่บางวิธีก็ต้องใช้เวลา ขึ้นอยู่กับความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชน ค่าใช้จ่ายและความจำเป็นในการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นเรื่องละเอียดอ่อนจึงต้องมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแก่ประชาชน การรับฟังความคิดเห็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามา มีส่วนร่วม รวมทั้งพัฒนาทักษะและศักยภาพของข้าราชการทุกระดับควบคู่กันไปด้วย จากหลักการและความจำเป็นดังกล่าวทำให้การพัฒนากระบวนการที่ผ่านมาได้รับการพัฒนากระบวนการบริหารราชการ ที่สนับสนุนการปรับกระบวนการทำงานของส่วนราชการ ที่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “การบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม”

เมื่อก้าวถึงแนวทางความร่วมมือ บุคคลทั่วไปมีความเข้าใจร่วมกันว่าเป็นแนวทางของการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป หรือระหว่างองค์การตั้งแต่ 2 องค์การขึ้นไป ทฤษฎีด้านความร่วมมือขององค์การ จำเป็นต้องให้องค์การเข้ามารวมตัวกันเพื่อดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ทฤษฎีด้านความสัมพันธ์ระหว่างองค์การ กล่าวถึงกระบวนการในการทำงานร่วมกัน ซึ่งมีอยู่สามระดับ คือ Cooperaion, Coordination และ Collaboration มักมี

การใช้ปะปนกันทั้งสามนี้มีความหมายที่แตกต่างกันและมีระดับของความร่วมมือที่แตกต่างกัน (อ้างอิงในวรสุตา สุขารมณ์, 2554 : 22-26)

Vangen and Huxham (2010) ได้พัฒนาทฤษฎีด้านความร่วมมือ โดยได้รวบรวมเอกสารมาตั้งแต่ปี 1989 โดยสรุปได้ว่า ความร่วมมือเกิดจากการสนับสนุนขององค์การให้เกิดการเข้าถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้ โดยการตัดสินใจเข้าร่วมมีอนั้นเกิดจากผู้นำขององค์การนั้น ๆ และเป็นการพัฒนากิจกรรม/โครงการที่สร้างขึ้น โดยส่วนใหญ่แล้วความร่วมมือในลักษณะ Collaboration นั้นเป็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐและองค์การที่ไม่แสวงหากำไร หรือภาครัฐกับรัฐวิสาหกิจ แต่ก็รวมถึง ภาครัฐและภาคเอกชนด้วยและเมื่อเกิดความร่วมมือระหว่างองค์การขึ้น ผลประโยชน์ทางธุรกิจก็จะเกิดตามมาองค์ประกอบของความร่วมมือนั้นทำให้เกิดแนวทางการสร้างความร่วมมือขึ้นซึ่งจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีนั้น ได้มีการให้ความหมายแก่การสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ไว้ว่า เป็นกระบวนการที่กระตุ้นให้องค์การต่าง ๆ หันมาปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อแก้ไขปัญหาที่ไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยศักยภาพขององค์การเพียงองค์การเดียวหรือถ้าสามารถทำได้แต่อาจประสบความสำเร็จได้ยาก (Agranoff & McGuire, 2003 : 4) นอกจากนี้ยังได้มีการกล่าวไว้อีกว่า การสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ถือเป็น การเข้ามามีบทบาทของผู้เล่นที่หลากหลาย ในช่วงระยะเวลาที่ต่างกันภายใต้บริบทของการสร้างความร่วมมือต้องมีการสร้างการเรียนรู้ร่วมกัน ตลอดจนร่วมกันหาข้อตกลง มากกว่าเป็นแค่การดำเนินการตัดสินใจเพียงอย่างเดียว ซึ่งการพยายามหาข้อตกลงร่วมกันนั้นควรอยู่บนฐานของการพยายามที่จะสร้างสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น และที่สำคัญที่สุดบทบาทของผู้นำเล่นแต่ละคนหรือองค์การแต่ละองค์การล้วนเป็นไปในลักษณะของพันธมิตร ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา (Agranoff, 2006 : 59) เมื่อเกิดการสร้างความร่วมมือขึ้น นักทฤษฎีได้มีการแบ่งรูปแบบของความร่วมมือออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อพิจารณาการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ในสังคมตลอดจนสามารถดำเนินการอธิบายความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นได้จึงได้มีการนำเสนอรูปแบบการสร้างความร่วมมือไว้ 6 ประเภทด้วยกัน ซึ่งแต่ละประเภทย่อยละเอียดแตกต่างกันเพื่ออธิบายถึงความร่วมมือที่เกิดขึ้นระหว่างองค์การในแต่ละรูปแบบดังต่อไปนี้ (Agranoff & McGuire, 2003 : 48-63)

ประเภทแรก คือ Jurisdiction-Based Management Model โดยสาระสำคัญของการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ประเภทนี้ คือ เป็นการเปิดโอกาสให้องค์การจากภาคส่วนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็ภาครัฐหรือจากภาคเอกชน (ซึ่งต่างมีเป้าหมายของตนเองเป็นทุนเดิม) เข้ามาร่วมกันเพื่อสรรสร้างให้เป้าหมาย รวมทั้งภารกิจของกลุ่มประสบความสำเร็จเป็นรูปธรรมขึ้นได้โดยธรรมชาติแล้วการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ชนิดนี้ต้องมีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันตลอดจนมีการแบ่งปันทรัพยากรต่าง ๆ ร่วมกัน นอกจากนี้จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันแล้วองค์การดังกล่าวยังต้องดำเนินการปรับเปลี่ยนตนเองเพื่อให้สามารถตอบสนองเป้าหมายที่ได้ร่วมกันกำหนดเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ต้องมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์ร่วมกัน ซึ่งได้แก่ การระบุพันธกิจ การชี้แจงภารกิจ การประเมินสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอก การระบุกลยุทธ์ และการปฏิบัติงานเป็นต้น และสุดท้ายกิจกรรมที่ถือว่าสำคัญอีกกิจกรรมหนึ่งของการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ประเภทนี้ คือ ต้องจัดให้มีการเจรจาต่อรอง ระหว่างองค์การร่วมกัน

ประเภทที่สอง คือ Abstinence Model เป็นรูปแบบของความพยายามป้องกันตนเองไม่ให้ถูกผนวกเข้าไปในกระบวนการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) กับองค์กรอื่น ๆ โดยอาจมีเหตุผลหลายประการด้วยกัน ดังนี้ 1. ต้องการหลีกเลี่ยงกระบวนการ หรือสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ รวมทั้งกฎ ระเบียบ และกติกาบางอย่างจากอิทธิพลภายนอก 2. มีภารกิจอย่างอื่นที่จำเป็นต้องดำเนินการหรือต้องรับผิดชอบดูแลการปฏิบัติงานอื่น ๆ 3. ขาดทรัพยากรที่จำเป็นต่อการสร้างความร่วมมือ หรือขาดศักยภาพที่เพียงพอต่อการเข้ามาเล่นเกมความสัมพันธ์ ตลอดจนการเจรจาต่อรองกับองค์กรอื่น ๆ เป็นต้น 4. ไม่ต้องการให้ความสัมพันธ์ที่จะเกิดตามมา กับองค์กรภายนอกเข้ามากระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจของตนเอง

ประเภทที่สาม คือ Top-Down model เป็นรูปแบบการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) กับองค์กรที่อยู่ในระดับต่ำกว่าหรืออยู่ในระดับล่างลงไป เนื่องจากต้องประสบปัญหาและอุปสรรคจากการเชื่อมความสัมพันธ์กับองค์กรที่อยู่ในระดับที่เหนือขึ้นไป หรืออยู่ในระดับเดียวกัน ทั้งนี้ รูปแบบความร่วมมือจะเป็นไปในลักษณะของการสนองบประมาณหรือการสนับสนุนทางการเงินรวมทั้งทรัพยากรอื่น ๆ ที่จำเป็นให้แก่องค์กรระดับล่าง เพื่อกระตุ้นให้องค์กรดังกล่าวสามารถดำเนินการปฏิบัติงานตามที่ต้องการได้ อนึ่งภายในความร่วมมือ (Collaboration) รูปแบบนี้ยังมีการออกแบบระเบียบการบางอย่างขึ้นมาเพื่อควบคุมการปฏิบัติงาน หรือกระตุ้นองค์กรระดับล่างตอบสนองต่อเจตนารมณ์ด้วยเช่นกัน

ประเภทที่สี่ คือ Donor-Recipient Model เป็นการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ระหว่างองค์กรที่รับบทบาทเป็นผู้ให้เงินสนับสนุน (Grantor) กับองค์กรที่รับบทบาทเป็นผู้รับเงินสนับสนุน (Grantee) โดยทั้งสององค์กรจะดำเนินงานแบบถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน และมีการควบคุมกันเอง (Two-Party control) กล่าวคือ องค์กรที่ให้เงินสนับสนุนต้องพึงพาองค์กรที่รับเงินสนับสนุนให้มีการนำจุดประสงค์ของตนเองไปสู่การปฏิบัติขณะที่องค์กรที่ให้เงินสนับสนุนทางการเงิน อนึ่งประเด็นที่ทำให้การสร้างความร่วมมือ (Collaboration) แบบ Donor-Recipient มีความแตกต่างจากการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) แบบ Top-Down อย่างเด่นชัด คือ แบบ Donor-Recipient ปราศจากการควบคุมจากองค์กรที่อยู่ในระดับสูงขึ้นไป

ประเภทที่ห้า Reactive model คือ การสร้างความร่วมมือแบบครั้งคราว กล่าวคือ บางครั้งองค์กรอาจให้ความร่วมมือเพื่อการปฏิบัติงาน แต่บางครั้งองค์กรอาจไม่ให้ความร่วมมือ โดยประเด็นที่ถูกพิจารณาว่าเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ดังกล่าวได้แก่ 1. องค์กรมีอำนาจอิสระ และบูรณาภาพ ที่ทำให้สามารถสร้างขอบเขตขึ้นมาป้องกันตนเองจากอิทธิพลภายนอก หรือจากภัยคุกคามจากภายนอกได้ 2. การรับเอาลักษณะการบริหารจัดการแบบแยกฝ่ายบริหารออกจากฝ่ายปฏิบัติการ ส่งผลให้เกิดการพิจารณาว่าการดำเนินงานร่วมกันระหว่างองค์กรที่เปรียบเสมือนฝ่ายบริหาร และองค์กรที่เปรียบเสมือนฝ่ายปฏิบัติการแลดูเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น และไม่คุ้มค่า 3. มีการพิจารณาว่ากิจกรรมที่จะเกิดขึ้นจากการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ไม่ได้อยู่ในขอบเขตภารกิจขององค์กรหรือไม่เกี่ยวข้องกับภารกิจพื้นฐานที่องค์กรต้องรับผิดชอบแต่อย่างใด 4. กิจกรรมที่เกิดขึ้นถูกพิจารณาว่าได้อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบ และการดูแลขององค์กรใด

องค์การหนึ่งอยู่แล้ว ดังนั้นการที่จะเข้าไปดำเนินการอีกอาจก่อให้เกิดการทำงานที่ซับซ้อนกันได้ ตลอดจนก่อให้เกิดการบริหารจัดการที่ไม่มีประสิทธิภาพตามมา

ประเภทที่หก คือ Contented Model เป็นการสร้างความร่วมมือ (Collaboration) แบบฉกฉวยโอกาสหรือเป็นการพยายามเก็บเกี่ยวโอกาสที่ดีให้แก่ตนเอง กล่าวคือ องค์การบางองค์การอาจสร้างความร่วมมือแต่เฉพาะกับองค์การที่มีแนวทางการดำเนินงานตลอดจนมีแผนงานที่สามารถสร้างผลกระทบ และขยายโอกาสที่ดีให้กับตนเองได้เพียงเท่านั้น นอกจากนี้ องค์การดังกล่าวจะพยายามรักษาทุนที่ตนเองจะต้องลงไปให้อยู่ในระดับต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ความร่วมมือแบบ Collaboration เป็นความร่วมมืออย่างเป็นทางการมากที่สุดระหว่างบุคคล กลุ่ม หรือ องค์การสององค์การขึ้นไป เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยแต่ละฝ่ายมีความรับผิดชอบร่วมกัน ตั้งแต่การวางแผน ปฏิบัติงานและการประเมินผล ความร่วมมือ (Collaboration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดโครงสร้างหน้าที่กฎเกณฑ์การปฏิบัติงานร่วมกันโดยสรุปได้ว่า ผู้ที่เข้าร่วมมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ร่วมกันมีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการที่สุด แต่ละฝ่ายยอมรับในการมีผู้นำร่วมกัน เป็นความร่วมมือที่หวังผลระยะยาว มีส่วนร่วมในทุกกระบวนการ ตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงานและการประเมินผล ยอมรับความเสี่ยงและผลที่เกิดขึ้นร่วมกัน ใช้ทรัพยากรร่วมกัน โดยความร่วมมือจะเกิดจากความร่วมมือของทุก ๆ ฝ่าย ในการดำเนินกิจกรรมโดยสิ่งสำคัญก็คือ มีการติดต่อสื่อสารการแลกเปลี่ยนข้อมูล การร่วมกันแก้ปัญหาและการตัดสินใจร่วมกันต่อมาเมื่อองค์การต่าง ๆ ได้เข้ามาร่วมมือกันแล้ว สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นตามมา คือกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน ทั้งนี้ได้มีการจำแนกประเภทกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากการสร้างความร่วมมือออกเป็น 5 ประเภทด้วยกัน ดังนี้ (Agranoff&McGuire, 2003 : 69-85, อ้างถึงในวรสุตา สุขารมณ, 2554 : 29-31)

ประเภทที่หนึ่ง การแสวงหาข้อมูล (information seeking) เหตุผลที่ทำให้เกิดกิจกรรมชนิดนี้ขึ้น เนื่องจากการได้มีการพิจารณาว่าข้อมูลเป็นทรัพยากรที่มีความจำเป็นอีกชนิดหนึ่ง นอกเหนือจากศักยภาพในด้านอื่น ๆ ที่องค์การแต่ละองค์การมีอยู่แล้ว เช่นฐานะทางการเงิน ความชำนาญ และ บุคลากร เป็นต้น โดยประเภทของข้อมูลที่ควรมี การแสวงหา ประกอบด้วย ลักษณะพื้นฐาน ตลอดจนการปฏิบัติงานขององค์การต่าง ๆ การช่วยเหลือทางเทคนิค (Technical assistance) และการสนับสนุนทางการเงิน ทั้งนี้ ผลประโยชน์ที่จะได้รับกลับมาหลังจากมีการพยายามแสวงหาข้อมูลต่าง ๆ นานา คือ ทำให้แนวทางการบริหารมีความกระจ่างขึ้น ตลอดจนสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจซึ่งกันและกันให้กับองค์การที่เข้ามาร่วมมือกัน และสร้างข้อตกลงร่วมกันได้ เป็นต้น

ประเภทที่สอง การแสวงหาการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดความเหมาะสม (Adjustment seeking) เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎ ระเบียบ หรือบางสิ่งบางอย่างภายในองค์การ เพื่อก่อให้เกิดความยืดหยุ่น ตลอดจนสร้างการทำงานที่สอดคล้องกัน ทั้งนี้ กิจกรรมชนิดนี้จะเกิดขึ้นได้หลังจากได้มีการสร้างความร่วมมือเพื่อระบุแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันเรียบร้อยแล้ว

ประเภทที่สาม การกำหนดนโยบายและแผนกลยุทธ์ร่วมกัน (Policymaking and strategy making) เป็นกิจกรรมที่อาจอยู่ในรูปของความสัมพันธ์แบบเป็นทางการ เช่น การร่วมกันทำ

ข้อตกลง (Agreement) ว่าด้วยการกระจายสินค้าและบริการ อีกทั้ง ความสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการ ทั้งนี้กิจกรรมดังกล่าวเป็นวิธีการผนวกเอาองค์การต่าง ๆ เข้าร่วมกระบวนการตัดสินใจ เพื่อก่อให้เกิดเป้าหมายที่สอดคล้องกัน

ประเภทที่สี่ การแลกเปลี่ยนทรัพยากร (Resource exchange) เป็นกิจกรรมที่สามารถเห็นได้เด่นชัดเมื่อมีการระบุเป้าหมายร่วมกันเรียบร้อยแล้ว โดยลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างองค์การจะเป็นไปแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน กล่าวคือ องค์การที่จำเป็นต้องใช้ทรัพยากรต้องปฏิบัติงานร่วมกันกับองค์การที่ตั้งใจที่จะสนับสนุนทรัพยากรอยู่แล้ว ซึ่งบางครั้งสามารถขนานนามบทบาทขององค์การในลักษณะทั้งสองว่าองค์การผู้ผลิต (Craftsman) และองค์การวัตถุดิบ (Raw material) อนึ่ง องค์การต่าง ๆ ที่เข้ามาร่วมมือกันสามารถปฏิบัติได้ทั้งสองบทบาทในเวลาเดียวกัน ทั้งนี้ จากกิจกรรมดังกล่าวองค์การแต่ละองค์การสามารถได้รับผลประโยชน์ร่วมกัน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และ

ประเภทที่ห้า การสร้างโครงการร่วมกัน (Project-based work) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่อาจเกิดขึ้นทั้งในระยะสั้นหรือระยะยาวก็ได้ โดยหลักการแล้ว องค์การต่าง ๆ จะได้รับโอกาสให้เข้ามาร่วมมือกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่มีอยู่ รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค (Technical assistance) เฉพาะทางร่วมด้วย นอกจากนี้การหยิบยื่นความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับโครงการต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นระยะสั้นหรือระยะยาวนับเป็นอีกวิธีของการสร้างโครงการร่วมกันด้วย

การบริหารงานราชการปัจจุบัน ตัวแบบองค์การตามสายการบังคับบัญชามีข้อจำกัดมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ความต้องการและปัญหาในบ้านเมืองทวีความหลากหลายซับซ้อน มีนักวิชาการได้พยายามเสนอตัวแบบการบริหารที่ต่างออกไปมาใช้เสริมเป็นตัวแบบที่ผู้บริหารปรับความรับผิดชอบของตนจากการใช้คนให้ทำงาน มาเป็นการประสานเชื่อมโยงทรัพยากรต่าง ๆ (Agranoff & McGoire, 2003 : 3) เพื่อเพิ่มมูลค่าและคุณค่าให้แก่งานราชการและการบริการประชาชน โดยเฉพาะนโยบายสาธารณะ แทบทุกเรื่องจะสัมฤทธิ์ผลได้ต้องสร้างรักษา และจัดการความสัมพันธ์ที่ตระหว่งกระทรวง กรมจังหวัด อำเภอ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การธุรกิจ และองค์กรประชาชนที่เกี่ยวข้อง จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารภายในองค์การที่เป็นแบบลำดับชั้น (Hierarchy) ให้เป็นโครงสร้างแบบเครือข่าย (Network) เพื่อขจัดการสื่อสารและประสานงานภายในและภายนอกองค์การที่ล่าช้า (Agranoff & McGuire, 2003 : 36) เนื่องจากต้องรอการตัดสินใจของผู้มีอำนาจ และเพื่อป้องกัน ความไม่สมมาตรของข้อมูล (Asymmetric information) ซึ่งจะส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดจากสิ่งที่องค์การควรปฏิบัติแต่ไม่ยอมทำ (Moral hazard) และทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติ (Adverse selection) รวมทั้งต้องมีการประสานเชื่อมโยงทรัพยากรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินกิจกรรมให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งแนวคิดการความร่วมมือนี้ ผู้วิจัยขอแบ่งรายละเอียดการนำเสนอเป็น 7 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะการจัดการความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน
2. ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน
3. การประสานความร่วมมือในเชิงบูรณาการจัดการงานสาธารณะ

1. ลักษณะการจัดการความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน

1.1 ในระบบราชการทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค จะปรับเปลี่ยนบทบาทจากผู้ให้บริการโดยตรงแก่ประชาชนมาเป็นผู้เสริมเพิ่มมูลค่าให้แก่การบริการสาธารณะโดยผ่านชุดความสัมพันธ์ของหลายหน่วยงานและภาคส่วน ประเด็นพิจารณาในที่นี้ คือ ระบบบริหารของรัฐที่กำหนดขึ้นมานั้นรองรับการบริหารงานตามสายการบังคับบัญชา ไม่ใช่การบริหารเครือข่ายความสัมพันธ์ของหน่วยงานองค์กรภาครัฐ เอกชน องค์กรประชาสังคมและองค์กรประชาชน (Agranoff & McGuire, 2003 : 38-39) ที่ผ่านมา การทำงานของรัฐที่ร่วมกับเอกชนและชุมชนในการพัฒนา มักไม่เห็นถึงความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะรูปแบบการบริการ มีลักษณะควบคุมบังคับบัญชา การบริหารงานเน้นความร่วมมือของหลายฝ่ายตามแนวขวาง คำถามสำคัญ คือ เราต้องการระบบบริหารงานแบบไหน โครงสร้างองค์กรแบบไหน และทักษะความเชี่ยวชาญในการบริหารงานอย่างไร เพื่อใช้ในการบริหารราชการที่ให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรต่างๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สาธารณะชนมากกว่าการดูแลรักษา เป็นเจ้าของและการร่วมกันจัดหาบริการวิชาการมากกว่าการเป็นผู้ให้บริการเสียเองฝ่ายเดียว เครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาจึงเข้ามามีบทบาทและความจำเป็นในการเข้าถึงนโยบายกิจกรรมต่างๆ ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และการร่วมกันทำความเข้าใจปัญหา นำมาเชื่อมโยงกับความสามารถ (Capacity) และกำหนดทางเลือกใหม่ของการบริหารระหว่างองค์กร รวมทั้งมีความปรารถนาร่วมกันที่จะผลักดันการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ นำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งจะดีกว่าทำเฉพาะในองค์กรเดียวไม่อาศัยเครือข่ายความร่วมมือแต่อย่างใด (Agranoff & McGuire, 2003 : 175)

1.2 Agranoff & McGuire (2003 : 80) ได้แบ่งลักษณะการจัดการความร่วมมือออกเป็น 5 ลักษณะ ประกอบด้วย 1. การกำหนดนโยบายและกลยุทธ์ (Policy making and strategy making) 2. ด้านการค้นหาคำปรับเปลี่ยน (Adjustment seeking) 3. ด้านการแบ่งปันข้อมูล (Information sharing) 4. การแลกเปลี่ยนทรัพยากร (Resource exchange) 5. ด้านโครงการ ที่เกี่ยวข้อง (Project base) เป็นการทำงานแบบเครือข่ายความร่วมมือ ต้องอาศัยทุกฝ่ายมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีสิทธิ มีโอกาสที่เท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นการทำงานแนวราบไม่มีการสั่งการจากฝ่ายใด และเป็นกระบวนการเรียนรู้โดยผ่านการทำงานร่วมกันซึ่งต้องอาศัยแนวทางการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน คือ มีรูปแบบการบริหารงานแบบมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติงาน ผู้บริหารต้องทำหน้าที่ในการเป็นผู้อำนวยความสะดวก มีการสร้างวิสัยทัศน์ของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ผู้ปฏิบัติงานมีส่วนร่วมแข่งขันในกระบวนการการทำงานทุกคนต้องเป็นกำลังสำคัญของกลุ่ม ผู้ปฏิบัติงานต้องเห็นและเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างงาน มีการรับฟังและตีความผลงาน และงานที่จะต้องสร้างความรู้สึกพอใจและความสำเร็จแก่ผู้ปฏิบัติ ต้องมีการทบทวนสะท้อนความคิดถึงสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว มีการเรียนรู้ผลการการทำงานเพื่อปรับปรุงทักษะและผลงานอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งสมาชิกกลุ่มทุกคนสามารถพัฒนาทักษะและความเชี่ยวชาญของตนอย่างต่อเนื่อง

2. ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน

2.1 ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน (Public private partnerships) เป็นส่วนหนึ่งของการแปรรูปกรรมสิทธิ์ของรัฐให้เป็นของเอกชน (Privatization) โดยการแปรรูปกรรมสิทธิ์ดังกล่าว มีทั้งการโอนกรรมสิทธิ์ให้ทั้งหมด หรือโอนสิทธิ์บางส่วนให้แก่เอกชนเป็น

ผู้ดำเนินการ เช่น สิทธิการลงทุน หรือสิทธิการดำเนินการบางอย่าง แม้รัฐบาลจะมีหน้าที่สร้างและให้บริการสินค้าสาธารณะ ในส่วนที่เอกชนดำเนินการตามกลไกตลาดแล้วมีความล้มเหลวของตลาด (Market failure) เช่น ถนน สะพานโรงเรียน โรงพยาบาล และสาธารณูปโภคต่าง ๆ แต่รัฐก็มีขีดจำกัดของตัวเองอยู่ทั้งด้านประสิทธิภาพด้านการดำเนินการ และด้านการลงทุน ขณะที่ภาคเอกชนจะมีประสิทธิภาพมากกว่าในส่วนของการวางแผน การดำเนินการการออกแบบ การก่อสร้างและการดูแลรักษา รวมถึงความเป็นมืออาชีพในงานเฉพาะตำแหน่ง การให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วม จึงสามารถช่วยสร้างงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดโดยการแบ่งประเภทของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน สามารถแบ่งได้ตามหน้าที่ความรับผิดชอบต่างๆ ของภาครัฐและของภาคเอกชน ตั้งแต่การวางแผนริเริ่มโครงการ การออกแบบ การเงิน การก่อสร้าง ความเป็นเจ้าของ การดำเนินการ และการจัดเก็บรายได้ โดยลักษณะความร่วมมือจะถูกกำหนดโดยบทบาทต่างๆ โดยปรับเปลี่ยนจากกรรมสิทธิ์ของภาครัฐไปเป็นกรรมสิทธิ์ของภาคเอกชน สามารถทำได้ 3 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

2.1.1 การสร้างและการโอนกรรมสิทธิ์ (Build-transfer) หรือที่เรียกว่า BT ความร่วมมือในลักษณะนี้เปรียบเสมือนภาครัฐได้ว่าจ้างให้เอกชนเป็นผู้ก่อสร้างโครงการ โดยภาครัฐจะเป็นผู้จัดสรรทุนให้ภาคเอกชนและรัฐจะเป็นผู้ดำเนินการเองขณะที่ภาคเอกชนจะเป็นผู้ออกแบบก่อสร้างจัดสรรทุนการก่อสร้าง

2.1.2 การสร้างการดำเนินการและการโอนกรรมสิทธิ์ (Build-operate-transfer) หรือที่เรียกกันว่า BOT ภาครัฐจะให้ภาคเอกชนทำการพัฒนาและดำเนินการโครงการด้วย นอกเหนือจากการก่อสร้าง โดยภาคเอกชนจะทำสัญญากับภาครัฐ เมื่อเอกชนก่อสร้างเสร็จและดำเนินการไปถึงระยะเวลาหนึ่งแล้ว จะต้องโอนกรรมสิทธิ์กิจการให้ภาครัฐ ตัวอย่าง เช่น รถไฟฟ้า BTS ก็เป็นสัญญาแบบ BOT คือ พอครบ 30 ปีก็คืนกับทางกรุงเทพมหานครต่อไป

2.1.3 การสร้างการเป็นเจ้าของการดำเนินการและการโอนกรรมสิทธิ์ (Build-own-operate-transfer) หรือที่เรียกว่า BOOT ความร่วมมือในลักษณะนี้นับว่ามีความเป็นเอกชนสูงมาก ผู้พัฒนาโครงการที่ดำเนินงานตามลักษณะนี้นับว่ามีความเป็นเอกชนสูงมาก ผู้พัฒนาโครงการจะดำเนินงานตามลักษณะของเอกชน และเมื่อโครงการสิ้นสุดโครงการจะถูกโอนไปให้ภาครัฐหรือไม่ขึ้นอยู่กับความตกลงของทั้งสองฝ่ายในปัจจุบัน ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนยังมีลักษณะที่แตกต่างกันไปอีกมากมายในแต่ละพื้นที่ ตามแต่ลักษณะโครงการและการเอื้ออำนวยในตัวบทกฎหมายนอกจากนี้การปรับรูปแบบความร่วมมือยังสามารถกระทำได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและเป้าหมายของโครงการ สำหรับประเทศไทยที่ยังไม่มีกฎหมายรองรับเรื่องนี้ จำเป็นต้องมีการแก้กฎหมายหรือดำเนินการบางอย่างที่หลีกเลี่ยงกฎหมาย เพื่อให้สามารถดำเนินการร่วมมือกับภาคเอกชนได้ และที่สำคัญต้องการให้ระบบราชการเป็นระบบที่ชุมชนเป็นเจ้าของและเป็นระบบราชการที่มอบอำนาจให้กับภาคเอกชนและภาคประชาชนไปดำเนินการเองมากกว่าที่จะเป็นกลไกที่คอยให้บริการแต่อย่างเดียว

3. การประสานความร่วมมือในเชิงบูรณาการจัดการงานสาธารณะ

การประสานความร่วมมือในเชิงบูรณาการจัดการสาธารณะ เป็นกระบวนการหนึ่งของการจัดการ (Management) การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการประสานงานร่วมกัน จึงเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะบทบาทไตรภาคีในด้านการรับทราบและการปรับตัวขององค์กร

ด้านการควบคุมดูแลองค์กร ด้านมาตรฐานของกระบวนการในงาน ด้านมาตรฐานของผลการผลิต ด้านมาตรฐานทักษะของพนักงาน และด้านค่านิยม (Ritchie, J. R. B., & Crouch, G. I. (2003) ซึ่งความสำเร็จของการประสานงานขึ้นอยู่กับบทบาทและความสามารถของบุคคลในองค์กรหรือหน่วยงาน โดยเฉพาะผู้บริหารที่จะต้องนำปัจจัยในการบริหารซึ่งได้แก่ คน เงิน วัสดุ สิ่งของ และวิธีปฏิบัติงานที่มีอยู่มาใช้ในการปฏิบัติงานให้มีลักษณะของการสมานฉันท์เพื่อให้งานในแต่ละส่วนสามารถดำเนินการไปได้อย่างสอดคล้องและมีประสิทธิภาพ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายการประสานงานต่าง ๆ การประสานงาน คือ การที่บุคคลหรือหน่วยงานในองค์กรทำงานร่วมกันกับบุคคลอื่นหรือหน่วยงานอื่น เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์เดียวกัน โดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน จัดระเบียบงานให้เรียบร้อยและสอดคล้องกลมกลืนกันเพื่อให้งานสมดุล และสำเร็จของเป้าหมายในเวลาที่กำหนดถือเป็นความพยายามที่จะประสานจังหวะการทำงานอย่างมีระบบระเบียบเพื่อทำให้ปัจจัยที่จำเป็นเกี่ยวกับเวลา ทิศทางการบริหารงาน และผลการปฏิบัติงาน มีลักษณะกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงาน และการประสานงานยังมีความหมายรวมถึงการจัดระเบียบการทำงานเพื่อให้ส่วนต่าง ๆ เข้ามาร่วมกัน และให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ร่วมมือปฏิบัติงานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไม่ทำงานซ้ำซ้อนกัน ขัดแย้ง หรือเลื่อมล้ำกัน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินไปอย่างราบรื่น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของนโยบายองค์กรนั้น ๆ จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นถึงความร่วมมือ แบบ Collaborationว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์การอย่างเป็นทางการโดยคำนึงถึง การแบ่งอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการวางแผนงานร่วมกัน มีแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกัน และร่วมกันประเมินผลงาน ซึ่งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความร่วมมือแบบ Collaboration ที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของความร่วมมือแบบ Collaboration ivaว่ามีปัจจัยดังต่อไปนี้ (อ้างถึงในวรสุตา สุขารมณ, 2554 : 36-48)

การบริหารแบบบูรณาการ (Integrated Management) เป็นระบบการบริหาร จัดการ ในแนวนอน (Horizontal Management) ที่ดำเนินการแบบบูรณาการแบบองค์รวม (Holistic Approach) ตามหลักการของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ในการปฏิบัติงานของทุกหน่วยงานรวมทั้งการสร้างเครือข่าย (Networking) โดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (Result – Based) ของงาน ด้วยมาตรฐานผลงานขั้นสูง (High Performance Output) โดยมีเป้าหมายตอบสนองความต้องการของประชาชนผู้ใช้บริการโดยมี แนวความคิดการบริหารจัดการแบบบูรณาการ มีลักษณะดังนี้

1. เป็นระบบที่มุ่งเป้าหมายความพึงพอใจของลูกค้าหรือผู้ใช้บริการเป็นหลัก (Customer Satisfaction)
2. เป็นระบบที่มุ่งการเรียนรู้ของบุคคลในทีม (Team Learning) ขององค์กร
3. เป็นระบบที่มุ่งต่อการปรับวัฒนธรรม การทำงาน โดยมีเป้าหมายสำเร็จ เป็นตัวตั้ง (Result – Based)
4. เป็นระบบมุ่งการทำงานเป็นทีม (Team Work)
5. เป็นระบบการบริหารมีอาชีพ โปร่งใส และมีความรับผิดชอบ (Good Governance)
6. เป็นระบบที่มีตัวชี้วัดความสำเร็จ (Key Performance Indicator : KPI)
7. เป็นระบบที่มุ่งคิด ปฏิบัติรับผิดชอบแบบบูรณาการ (Integrated Thinking)

บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บริหารเพื่อบรรลุผลสำเร็จในภารกิจ การบริหารแบบบูรณาการ (Integrated Management) (สุเทพ เชาวลิต, 2548 ก : 119 – 122)

1. เป็นเจ้าภาพในการบริหารจัดการแบบบูรณาการ
2. กำหนดเป้าหมายยุทธศาสตร์ความสำเร็จ
3. ศึกษาค้นคว้า ประเด็นปัญหาที่แท้จริง
4. จัดทำแผนปฏิบัติการ แผนกลยุทธ์เชิงรุก
5. สร้างทีมงานที่เข้มแข็ง
6. การประสานงานกับทุกหน่วยงาน
7. การติดตามผลงานอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง
8. เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) ขององค์การ

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2544 : 16 – 17) ได้กำหนดบทบาทของภาวะผู้นำ (Leadership Roles) ที่ดีขององค์การ ควรมีลักษณะดังนี้

1. เป็นตัวแทนในทุกสถานการณ์ (Figurehead) ผู้นำมีตำแหน่งสูงของ องค์การจะต้องเป็นตัวแทนทำกิจกรรมต่าง ๆ คือ
 - 1.1 เป็นตัวแทนที่ดีขององค์การ
 - 1.2 เป็นตัวแทนที่จะรวบรวมข้อมูลที่อยู่ภายนอกองค์การ
 - 1.3 ให้การต้อนรับแขกผู้มาเยือน
2. เป็นนักพูดที่ดี (Spokesperson) ผู้นำจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการพูดและนำเสนอกิจการตลอดจนมีการวางแผน มีความสามารถในด้านต่าง ๆ และมีวิสัยทัศน์ ที่ดีกับบุคคลหรือฝ่ายต่าง ๆ คือ
 - 2.1 ฝ่ายบริหารระดับสูง
 - 2.2 ลูกค้า
 - 2.3 บุคคลภายนอก เช่น สหภาพแรงงาน
 - 2.4 เพื่อนร่วมอาชีพ
 - 2.5 ชุมชน
3. เป็นนักเจรจาต่อรอง (Negotiator) ซึ่งมีคุณสมบัติในการเจรจาต่อรอง ดังนี้
 - 3.1 สามารถเจรจาต่อรองกับผู้บริหาร ผู้บังคับบัญชาที่เหนือกว่าใน การเจรจา ด้านขอเงินทุน สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์หรือการสนับสนุนอื่น ๆ
 - 3.2 สามารถที่จะต่อรองกับหน่วยงานต่าง ๆ ในองค์การ เพื่อที่จะต่อรอง ด้านพนักงาน และเจรจากับหน่วยงานภายนอกในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และรูปแบบ การสนับสนุนอื่น ๆ
 - 3.3 สามารถต่อรองกับลูกค้า ผู้ขายปัจจัยการผลิต และผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการ เพื่อให้เกิดการซื้อขาย การกำหนดตารางเวลา และเงื่อนไขการขนส่ง
4. การสอนงาน (Coach) ผู้นำที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีเวลา และความสามารถ ที่จะสอนทีมงาน ดังนี้
 - 4.1 ต้องพยายามช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จ

- 4.2 ช่วยให้สมาชิกในทีมงานมีการป้อนกลับเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงาน
- 4.3 เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นว่าสมาชิกทีมงานมีขั้นตอนการทำงานและมีการปฏิบัติงานที่ดีขึ้น
5. เป็นผู้สามารถสร้างทีมงานได้ (Team Builder) ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้
- 5.1 เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นว่าสมาชิกทีมงานมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ เช่น มีการใช้จดหมายชมเชยแก่ผู้ปฏิบัติงานดีเด่น
- 5.2 ริเริ่มกิจกรรมที่สร้างขวัญและกำลังใจแก่กลุ่ม เช่น การจัดปาร์ตี้และการสนับสนุนด้านกีฬา
- 5.3 จัดประชุมพบปะสังสรรค์เป็นช่วง ๆ เพื่อกระตุ้นให้สมาชิกในทีมงาน มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องความสำเร็จปัญหาและสิ่งที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ
6. แสดงบทบาทการทำงานเป็นทีม (Team Player) มีพฤติกรรมที่ผู้นำ จะต้องปฏิบัติ 3 ประการ ดังนี้
- 6.1 การวางตัวเป็นสมาชิกทีมและผู้นำทีมที่เหมาะสม
- 6.2 มีความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ ในองค์กร
- 6.3 แสดงความจริงใจต่อผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาโดยให้การสนับสนุนแผนการทำงาน และกระตุ้นให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจอย่างเต็มที่
- 6.3.1 ภารกิจชัดเจน เข้าใจและยอมรับวัตถุประสงค์ของกลุ่มเป็นอย่างดี
- 6.3.2 บรรยากาศแบบไม่เป็นทางการ สบาย ผ่อนคลาย เป็นบรรยากาศ การทำงานที่ทุกคนสนใจ และมีส่วนร่วมไม่มีความน่าเบื่อ
- 6.3.3 เต็มไปด้วยการพูดคุยอภิปราย อีกทั้งส่งเสริมและจัดเวลาให้ทุกคน มีส่วนร่วมพูดคุยกันในเรื่องงานของทีม
- 6.3.4 การรับฟังซึ่งกันและกัน นับถือในทุกแนวคิดที่ได้หยิบยกมาอภิปราย
- 6.3.5 ไว้วางใจและเปิดเผยทุกคนมีอิสระในการแสดงความคิด ความรู้สึก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องปัญหาต่างๆ หรือวิธีการดำเนินการ ไม่กลัวที่จะเสนอแนวคิดใหม่ ๆ
- 6.3.6 การไม่เห็นด้วยเป็นเรื่องธรรมดา ที่ต้องทำความเข้าใจกันทุกความคิดเห็น ดังนั้นต้องดูต่อในการไม่เห็นด้วยนั้นเพราะอะไร ยอมรับความแตกต่างเพราะอะไร ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างสรรค์
- 6.3.7 การวิจารณ์ในเรื่องงาน ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว การวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ต้องมีและได้รับการยอมรับ เป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหาและบรรลุความสำเร็จ
- 6.3.8 การลงมติเอกฉันท์คือบรรทัดฐานการตัดสินใจเป็นมติทำให้ทุกคนเข้าใจชัดเจนว่าเป็นข้อตกลงร่วมกัน และพร้อมปฏิบัติตาม แต่การออกเสียงอย่างเป็นทางการไม่ควร มีมากเกินไป
- 6.3.9 ผู้ที่มีประสิทธิภาพ ภาวะผู้นำแบบไม่เป็นทางการเปลี่ยนแปลง ตามความเหมาะสมปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าใครควบคุม แต่ทำอย่างไรให้งานเสร็จ
- 6.3.10 ความชัดเจนของการสั่งงาน ทำให้ทุกคนรู้ว่าต้องทำอะไร

6.3.11 ร่วมสร้างคุณค่าและบรรทัดฐานของพฤติกรรม มีการตกลงร่วมกันในเรื่องคุณค่าหลักและบรรทัดฐานของพฤติกรรม ในการตัดสินใจว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิด

6.3.12 มีพันธะผูกพันในทีม เพื่อให้ทุกคนบรรลุเป้าหมายกลุ่ม

Keraminiyage (2009 :61) ได้วิจัยเรื่องความสำเร็จของความร่วมมือในการทำวิจัย ได้กล่าวไว้ว่า ในปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้เกิดความสำเร็จขึ้น จากการวิจัยในครั้งนี้ได้สรุปปัจจัยออกเป็น 4 ปัจจัยได้แก่ 1. ความเชื่อมั่นกล่าวคือ ในความเชื่อมั่นซึ่งกันและกันและมีความเคารพกันระหว่างผู้ร่วมมือ เป็นลักษณะของความสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งเป็นความร่วมมือขั้นพื้นฐานที่พึงมี 2. หน้าที่ความรับผิดชอบกล่าวคือ ผู้บริหารระดับสูงของทุก ๆ หน่วยงานที่เข้ามาร่วมมือกัน จะต้องมีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้นในการทำงานและเข้าร่วมในทุกโครงการที่เกิดขึ้น 3. ความโปร่งใส กล่าวคือ เป้าหมายพื้นฐานจะไม่มีการปกปิด จำเป็นต้องทำความเข้าใจและโปร่งใสต่อเป้าหมายที่เกิดขึ้น ผู้เข้าร่วมจะต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายและ 4. การติดต่อสื่อสาร กล่าวคือ การติดต่อสื่อสารมีความสัมพันธ์กับการติดต่อซึ่งกันและกันกับผู้เข้าร่วมทุกฝ่าย เป็นต้น

โดย Vangen and Huxham (2010) ได้กล่าวถึงปัจจัยย่อยที่เกี่ยวข้องซึ่งมีอยู่รอบตัว และเขาได้สรุปถึงปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อแนวทางการสร้างความร่วมมือ มี 4 ปัจจัยหลักได้แก่ การตั้งเป้าหมาย การสร้างความเชื่อมั่น การเปลี่ยนแปลงของสังคม/วัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนความรู้ ซึ่งการรวมตัวของหน่วยงานหลายๆหน่วยงาน เพื่อดำเนินกิจกรรม/โครงการนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงทั้ง 4 ปัจจัย โดยจะมีปัจจัยย่อยข้างต้น อยู่อย่างเป็นธรรมชาติของการดำเนินการระหว่างองค์การเป็นปกติ

2. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของหน่วยงาน

การกำหนดนโยบายที่มีความสอดคล้องต่อสภาพปัญหานั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีมาเป็นรากฐานในการวิเคราะห์อย่างถูกต้อง โดยการกำหนดสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหา นั่นคือการเชื่อมโยงสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ตลอดจนสภาพแวดล้อมของหน่วยงานอื่น ๆ เข้าสู่การวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ เพื่อพิจารณาว่าปัญหาที่แท้จริงนั้นคืออะไร เพื่อที่จะนำไปสู่ข้อกำหนดแนวทางอย่างตรงประเด็น การใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมของหน่วยงาน หมายถึง ขอบเขตที่องค์การติดต่อสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของหน่วยงานได้เป็นอย่างดี จนสามารถแสวงหาทรัพยากรที่ขาดแคลนและมีค่าต่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพขององค์การ (พิทยา บารววัฒนา, 2544 : 183)

ส่วน Vangen and Huxham (2010 : 171) ได้กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่จะเกิดความร่วมมือนั้นมีส่วนหนึ่งมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมขององค์การ ซึ่งความหลากหลายของวัฒนธรรมและสังคมของแต่ละฝ่ายนั้นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมพฤติกรรม และความเชื่อถือได้ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งในระหว่างความร่วมมือ

ดังนั้น สภาพแวดล้อมของหน่วยงาน จึงหมายถึง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความร่วมมือโดยเป็นเรื่องของกลุ่มคน หรือองค์การที่มีประวัติในการให้ความร่วมมือ ผู้ให้ความร่วมมือระหว่างองค์การส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้นำขององค์การที่มีบทบาทในการให้ความร่วมมือหรือเป็นผู้ตัดสินใจที่จะเข้าร่วมมือกับองค์การที่เกี่ยวข้อง ซึ่งองค์การอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ให้ความสนใจต่อ

สภาพแวดล้อมของหน่วยงานด้านการเมือง สังคม และวัฒนธรรม เป็นอย่างมาก สิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นต่อความร่วมมือนั้นมีส่วนหนึ่งเกิดจากความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมระหว่างองค์กร และความหลากหลายของวัฒนธรรมของแต่ละฝ่ายนั้น มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าร่วมมือระหว่างองค์กร โดยมีตัวชี้วัด ได้แก่ ด้านการเมือง และด้านสังคม /วัฒนธรรม

3. ปัจจัยด้านลักษณะของหน่วยงาน

เป็นปัจจัยที่บอกกล่าวถึงลักษณะของหน่วยงานที่จำเป็นต้องมีลักษณะของหน่วยงานในการสร้างความร่วมมือ นั่นคือ สมาชิกจะต้องสร้างความเชื่อมั่นให้กับหน่วยงานและเกิดการสร้างความสัมพันธ์ขึ้นระหว่างหน่วยงานความเชื่อมั่นว่าพฤติกรรมด้านความเชื่อมั่นสามารถเพิ่มอาสาสมัครเข้าร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม/โครงการต่าง ๆ ที่หน่วยงานจัดขึ้นได้เป็นอย่างดี เนื่องจากพฤติกรรมดังกล่าว เกิดขึ้นโดยความสมัครใจไม่ได้อยู่ภายใต้ผู้บังคับบัญชาสั่งการให้ปฏิบัติ ดังนั้นการปฏิบัติงานในกิจกรรม/โครงการจึงมีประสิทธิภาพสูงสมาชิกของหน่วยงานมีความเคารพซึ่งกันและกัน มีความเข้าใจกัน และมีความเชื่อมั่นต่อกัน พร้อมทั้งยังมีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อสมาชิกของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อเกิดความร่วมมือมองว่าการสร้างความเชื่อมั่นเป็นตัวก่อให้เกิดความร่วมมือซึ่งทำให้เกิดหุ้นส่วนของการทำงานร่วม

Keraminiyage (2009) เห็นว่า ในความเชื่อมั่นซึ่งกันและกัน และมีความเคารพกันระหว่างผู้ร่วมมือ เป็นลักษณะความสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งเป็นความร่วมมือขั้นพื้นฐานที่พึงมีการสร้างความเชื่อมั่นในแบบของ Vangen and Huxham (2010) ได้กล่าวโดยสรุปว่า ความเชื่อมั่น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนที่จะประสบผลสำเร็จในการสร้างความร่วมมือเนื่องจากในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อาจมีลักษณะปิดบังหรือไม่น่าไว้วางใจจึงทำให้เกิดความร่วมมือเป็นไปอย่างลำบาก ความเชื่อมั่น ถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ไม่อาจเลี่ยงได้ และสามารถพัฒนาความเชื่อมั่น ได้ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องไว้วางใจที่จะร่วมปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่สร้างขึ้นร่วมกัน (Osborn, 2010 : 168-170) การสร้างความร่วมมือจะเกิดขึ้นในสถานการณ์ ที่มีความหลากหลายในความคิด โดยการนำเอาความคิดต่าง ๆ ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามาตัดสินใจ จนกระทั่งมีการพัฒนาการการของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และให้การขึ้นนำด้านนโยบายโครงสร้างขององค์กรว่าด้วย ขนาด ความเป็นทางการ และการรวบรวมอำนาจ โดยขนาดเป็นระดับการปฏิบัติงานหรือ งานขององค์กร ซึ่งอาจจะวัดด้วยจำนวนบุคลากร ทรัพย์สิน ค่าใช้จ่าย โดยจะวัดจากองค์กรเหล่านี้มีขนาดเล็ก ปานกลาง หรือใหญ่ หรือเป็นส่วนแผนก หรือทั้งองค์กร เมื่อเป็นองค์กรที่มีขนาดใหญ่ โครงการขององค์กรจะต้อง สลับซับซ้อนและเป็นทางการสูง ความเป็นทางการเป็นการแทนการใช้เกณฑ์ ขั้นตอนและกระบวนการที่จะต้องปฏิบัติในแต่ละงานไว้อย่างละเอียด และคอยตรวจสอบการทำงานของเนื้องาน อาจมีระบบลงโทษที่อธิบายเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้การติดตามงานเป็นไปอย่างยุติธรรม การรวบอำนาจ คือ ระดับที่อำนาจกระจุกกันในองค์กร อำนาจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของทุกองค์กร การกระจายอำนาจมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานและพฤติกรรมของสมาชิกขององค์กร เรื่องที่สำคัญในการพิจารณาเกี่ยวกับอำนาจ คือ อำนาจถูกกระจายอย่างไร การรวบอำนาจสูงสุดเมื่อบุคคลเพียงคนเดียวมีสิทธิ์ในการใช้อำนาจ ถ้าทุกคนในองค์กรใช้อำนาจอย่างเท่าเทียมกัน การรวบอำนาจก็มีน้อยที่สุด การวัดความเป็นอิสระ ทำได้โดยการวัดการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในองค์กร หรือนอกองค์กร (พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ, 2548 : 1-8)

4. การทำงานเป็นทีม (Teamwork)

กระบวนการการทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพจะทำให้ผลผลิตมีคุณภาพในลักษณะงานบริการมีเอกลักษณ์เฉพาะเนื่องจากเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการดังนั้น บุคลากรจึงต้องมีทักษะการทำงานเป็นทีม สมาชิกงานต่าง ๆ ที่ทำงานภายในองค์กรทุกคนมีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร สมาชิกในทีมจะต้องทำให้ผู้รับบริการที่ดีมีคุณภาพ ความรับผิดชอบจะส่งผลต่อความสำเร็จของงานที่ทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งความรับผิดชอบนี้จัดว่าเป็นเกณฑ์ที่นำมาใช้ประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากร ดังนั้นหากสมาชิกทีมทุกคนมีความรับผิดชอบในการงานที่ได้รับมอบหมายย่อมทำให้งานมีคุณภาพ องค์ประกอบของการทำงานเป็นทีม ได้แก่ การมีเป้าหมายร่วมกัน ความชัดเจนของเป้าหมาย ทุกคนเข้าใจตรงกัน ระบุของเขตหน้าที่ของสมาชิกแต่ละคนอย่างชัดเจน ช่วยให้การดำเนินงานเป็นระบบและชัดเจนปัญหาการทำงานซับซ้อน มีการแบ่งงานกันทำตามขอบเขตหน้าที่และความชำนาญของสมาชิกทีม มีการพึ่งพาช่วยเหลือกันระหว่างทีมทำงานอย่างมีแบบแผนอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบ และมีวินัยในการทำงานและมีสัมพันธภาพที่ดี จากผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคลากรในทีม มีผลต่อคุณภาพของการให้บริการเป็นความร่วมมือระหว่างกันของผู้ปฏิบัติงานโดยให้ความสำคัญของความร่วมมือว่าเป็น 1 ใน 5 ของหลักการการจัดการที่สำคัญ โดยหมายถึง การประสานงานทำงานของกิจกรรมระหว่างหน่วยงานภายในองค์กรให้เป็นหนึ่งเดียว การดำเนินงานนั้นทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายปฏิบัติการ จำเป็นต้องให้ความร่วมมือระหว่างกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์สูงสุดขององค์กร

ทีมงาน (Teamwork) หมายถึงกลุ่มบุคคลที่ร่วมกันทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน สมาชิกทีมมีการติดต่อสื่อสารข้อมูล มีการประสานการทำงาน มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้ความช่วยเหลือสนับสนุน พึ่งพาซึ่งกันและกัน เพื่อให้ผลงานของทีมบรรลุเป้าหมาย

การบริหารเชิงพฤติกรรมศาสตร์มาใช้บริหารองค์การ ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเข้มของแสงสว่างในสถานที่ทำงานที่มีต่อปริมาณของผลผลิต ผลการวิจัยพบว่า ความเข้มของแสงสว่างไม่มีผลต่อปริมาณผลผลิตและต่อมาได้วิจัยเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพในสถานที่ทำงานต่อปริมาณผลผลิต ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพในสถานที่ทำงานไม่มีผลต่อปริมาณผลผลิต

สรุป การทำงานเป็นทีมเป็นความพยายามที่จะใช้บุคลากรจากหลายสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่ดี ซึ่งหลายระดับให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด มีการแบ่งงานกันทำตามความรู้ความสามารถ โดยมีผู้บริหาร เป็นผู้นำทีมงานการให้บริการ มุ่งหวังเป้าหมายเดียวกันคือ ให้บริการให้ประชาชนได้รับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเพื่อให้องค์กรสู่ความเป็นเลิศนั่นเอง โดยบุคลากรในทีมร่วมตัดสินใจในงาน มีความเชื่อถือไว้วางใจกัน ยอมรับในความสามารถของกันและกัน ทุกคนมีส่วนร่วมตามบทบาทหน้าที่ของตนและยังสามารถช่วยเหลือกันได้ตามความเหมาะสม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ผลการวิจัยพบว่า การใช้กระบวนการกลุ่มโดยให้สมาชิกทุกคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและร่วมกันอภิปรายมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบุคคล จากผลการวิจัยนี้ทำให้ผู้บริหารองค์การในต่างประเทศได้นำแนวคิดการทำงานเป็นทีมมาใช้ในการบริหารงาน โดยเฉพาะผู้บริหารองค์การธุรกิจในประเทศญี่ปุ่น ได้ให้ความสำคัญกับการปลูกฝังค่านิยมการทำงานเป็นทีม และการพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีมแก่ผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งทำให้ผลการ

ดำเนินงานขององค์กรมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ทำให้ประเทศญี่ปุ่นประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและการพัฒนาประเทศด้วยหลักการทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพ จากความสำเร็จในการบริหารงานของประเทศญี่ปุ่นที่ยึดค่านิยมการทำงานเป็นทีม และจากผลการวิจัยที่พบว่า การทำงานเป็นทีมเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มปริมาณและคุณภาพของผลผลิตทำให้การทำงานเป็นทีมได้รับความนิยมนับตั้งแต่การธุรกิจตลอดถึงองค์กรอื่นๆ ด้วยที่ได้เสนอแนวทางการบริหารแบบมีส่วนร่วม โดยมุ่งเน้นการตกลงใจร่วมกันของผู้ปฏิบัติงานภายในองค์กร ซึ่งมองการบริหารเป็นระบบความร่วมมือและการให้ผลผลิตจากการปฏิบัติงานร่วมกัน โดยมุ่งเน้นความสำคัญของบุคคลผู้ปฏิบัติงานและเพิ่มแนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม กับการพัฒนาคุณภาพโดยรวมให้เป็นลักษณะความร่วมมือภายในองค์กรทั้ง 3 ฝ่าย คือ ผู้บริหาร พนักงาน และลูกค้า ในการที่จะสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า ยกระดับคุณภาพของสินค้าหรือบริการ พัฒนาและปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ในกิจกรรมทุกด้านเพื่อความอยู่รอดขององค์กร สามารถเติบโตได้อย่างต่อเนื่อง รักษาผลประโยชน์ขององค์กรและแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม วัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดของ TQM(Total Quality Management) คือการพัฒนาบุคลากรในองค์กรให้สามารถใช้ศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ด้วยการมีส่วนร่วมต่อการปรับปรุงคุณภาพสินค้าหรือบริการ ปัจจัยแห่งความสำเร็จของ TQM คือ การศึกษาและฝึกอบรมพนักงานทุกคนได้เรียนรู้ เข้าใจระบบการบริหารแบบ TQM เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพ การสื่อสารความจะต้องทั่วถึงทั้งตั้งตามสายงาน แนวราบของการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจถูกต้องทั่วทั้งองค์กรและการทำงานเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการวัดผลงานอย่างเหมาะสม

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

โกวิท พวงงาม (2545) ได้สรุปถึงการมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชนในการพัฒนาควรจะมี 4 ขั้นตอน คือ

1. การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาของแต่ละท้องถิ่น กล่าวคือ ถ้าหากชาวบ้านยังไม่สามารถทราบถึงปัญหาและเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดีแล้ว การดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาของท้องถิ่นย่อมไร้ประโยชน์ เพราะชาวบ้านจะไม่เข้าใจและมองไม่เห็นถึงความสำคัญของการดำเนินงานเหล่านั้น
2. การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรม เพราะการวางแผนดำเนินงาน เป็นขั้นตอนที่จะช่วยให้ชาวบ้านรู้จักวิธีการคิด การตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รู้จักการนำเอาปัจจัยข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผน
3. การมีส่วนร่วมในการลงทุนและการปฏิบัติงาน แม้ชาวบ้านส่วนใหญ่จะมีฐานะยากจน แต่ก็มีความสามารถที่สามารถใช้เข้าร่วมได้ การร่วมลงทุนและปฏิบัติงาน จะทำให้ชาวบ้านสามารถคิดต้นทุนดำเนินงานได้ด้วยตนเอง ทำให้ได้เรียนรู้การดำเนินกิจกรรมอย่างใกล้ชิด
4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลงาน ถ้าหากการติดตามงานและประเมินผลงานขาดการมีส่วนร่วม แล้วชาวบ้านย่อมจะไม่ทราบด้วยตนเองว่างานที่ทำไปนั้นได้รับ

ผลดีหรือได้รับประโยชน์หรือไม่อย่างใดการดำเนินกิจกรรมอย่างเดียวกันในโอกาสต่อไป จึงอาจจะประสบความสำเร็จ

หลักการการทำงานการทอ้งเกี่ยวโดยความร่วมมือของชุมชน จากแนวคิดการพัฒนาการทอ้งเกี่ยวโดยความร่วมมือของชุมชน ที่มองชุมชนเป็นศูนย์กลางหรือฐานเพื่อกำหนดทิศทาง แผนงาน แผนปฏิบัติการของตนเองโดยดำเนินการพร้อมกันทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมนั้น จึงทำให้กิจกรรมการทอ้งเกี่ยวเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาแบบองค์รวมและเกี่ยวกับกลุ่มคนต่าง ๆ มากมาย เมื่อบริบทของการพัฒนาการทอ้งเกี่ยวที่ต้องการให้ชุมชนมีส่วนร่วมและได้ประโยชน์จากการทอ้งเกี่ยวจึงควรต้องมีหลักการร่วมกัน ดังนี้

1. การทอ้งเกี่ยวโดยชุมชนต้องมาจากความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริง ชุมชนได้มีการวินิจฉัยวิเคราะห์สภาพปัญหา ผลกระทบการทอ้งเกี่ยวอย่างรอบด้านแล้ว ชุมชนร่วมตัดสินใจลงมติที่จะดำเนินการตามแนวทางที่ชุมชนเห็นสมควร

2. สมาชิกในชุมชนต้องมีส่วนร่วมทั้งการคิดร่วม วางแผนร่วม ทำกิจกรรมร่วม ติดตามประเมินผลร่วมกัน เรียนรู้ร่วมกันและรับประโยชน์ร่วมกันก็ได้ เพื่อกลไกที่ทำหน้าที่แทนสมาชิกทั้งหมดในระดับหนึ่ง และดำเนินการด้านการกำหนดทิศทาง นโยบายการบริหาร การจัดการ การประสานงาน เพื่อให้การทอ้งเกี่ยวโดยชุมชนเป็นไปตามเจตนารมณ์ของสมาชิกในชุมชนที่เห็นร่วมกัน

3. ชุมชนต้องการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม เป็นชมรม เป็นองค์กรก็ได้ เพื่อกลไกที่ทำหน้าที่แทนสมาชิกทั้งหมดในระดับหนึ่ง และดำเนินการด้านการกำหนดทิศทาง นโยบายการบริหาร การจัดการ การประสานงาน เพื่อให้การทอ้งเกี่ยวโดยชุมชนเป็นไปตามเจตนารมณ์ของสมาชิกในชุมชนที่เห็นร่วมกัน

4. รูปแบบ เนื้อหา กิจกรรม ของการทอ้งเกี่ยวโดยชุมชน ต้องคำนึงการอยู่ร่วมกันอย่างมีศักดิ์ศรี มีความเท่าเทียมกัน มีความเป็นธรรม และให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมในเชิงสร้างสรรค์และลดผลกระทบในเชิงลบ

5. มีกฎ กติกาที่เห็นร่วมจากชุมชน สำหรับการจัดการทอ้งเกี่ยวที่ชัดเจน และสามารถกำกับดูแลให้เป็นไปตามกติกาที่วางไว้

6. ชุมชนที่จัดการทอ้งเกี่ยว สมาชิกในชุมชน ชาวบ้านทั่วไปและนักทอ้งเกี่ยว ควร มีกระบวนการเรียนรู้ระหว่างกันและกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการทำงานการทอ้งเกี่ยวโดยชุมชนให้ถูกต้องเหมาะสม และมีความชัดเจน

7. การทอ้งเกี่ยวโดยชุมชน จะต้องมีมาตรฐานที่มาจากข้อตกลงร่วมภายในชุมชนด้วย เช่น ความสะอาด ความปลอดภัย การกระจายรายได้ที่เป็นธรรมของผู้ที่เกี่ยวข้อง และพิจารณา ร่วมกันถึงขีดความสามารถในการรองรับ

8. รายได้ที่ได้รับจากการทอ้งเกี่ยว มีส่วนไปสนับสนุนการพัฒนาชุมชนและรักษาสิ่งแวดล้อม

9. การทอ้งเกี่ยวจะไม่ใช่อำชีพหลักของชุมชน และชุมชนต้องดำรงอาชีพหลักของตนเองไว้ได้ ทั้งนี้หากอาชีพของชุมชนเปลี่ยนเป็นการจัดการทอ้งเกี่ยว จะเป็นการทำลายชีวิตและจิตวิญญาณดั้งเดิมของชุมชนอย่างชัดเจน

10. องค์กรชุมชนมีความเข้มแข็งพอที่จะจัดการกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ และพร้อมจะหยุดเมื่อเกินความสามารถในการจัดการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้หากมองในแง่ความพร้อมของชุมชนและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการท่องเที่ยวในมิติของชุมชนแล้ว การท่องเที่ยวโดยชุมชนจะเป็นไปได้ด้วยดีนั้นยังต้องพิจารณาจากมิตินอกชุมชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยได้แก่ การตลาด นโยบายรัฐที่เข้ามาสนับสนุน และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว โดยกระบวนการทำงานเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนนั้น หากชุมชนมีความพร้อมมีปัจจัยเอื้ออำนวยต่อการเข้ามามีบทบาทจัดการการท่องเที่ยวแล้วนั้น ผู้นำชุมชนและแกนนำที่หลากหลาย ตัวแทนกลุ่มต่างๆ ในชุมชน เช่น กลุ่มเยาวชน กลุ่มสตรี กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มสหกรณ์การเกษตร ฯลฯ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น องค์กรบริการส่วนตำบล เจ้าหน้าที่ป่าไม้ ครูอาจารย์ในโรงเรียน เป็นต้น ร่วมกันประชุมสัมมนาเพื่อสร้างวิสัยทัศน์ร่วมกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งเป็นการฉีกกำลังความคิดสร้างสรรค์ ประสานแนวคิดของทุกคนให้เห็นเป็นภาพเดียวกัน ในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน และนำวิสัยทัศน์ที่ได้มา กำหนดเป็นเป้าหมาย เป็นทิศทางของการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนในระยะต่อไป ดังที่ พจนานวน สนวนศรี (2546 : 185-188) ได้กล่าวไว้ว่า ชุมชนต้องมีวิสัยทัศน์ โดยชุมชนหลายแห่งตัดสินใจเปิดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเองและเป็นฝ่ายจัดการเองนั้น มีรูปแบบการคิดตัดสินใจด้วยการมองวิสัยทัศน์ 3 รูปแบบด้วยกัน คือ

1. มองกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือหนึ่งในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารกับคนภายนอก ให้เกิดความรู้ความเข้าใจต่อสภาพปัญหาชุมชนที่ประสบอยู่ และหวังว่าจะได้เพื่อนที่เข้าใจร่วมแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน อันเป็นการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคนต่างวัฒนธรรม เพื่อประสานการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหของชุมชนนั้น

2. การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลกระทบทางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม จำเป็นที่ชุมชนต้องรวมตัวกันเข้ามาจัดการให้นักท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติอยู่ในกฎ กติกาของชุมชน การจัดระเบียบการแบ่งปันผลประโยชน์แก่ผู้คนที่เกี่ยวข้องและผลประโยชน์ในชุมชน การสร้างมาตรฐานต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวโดยชุมชนเอง ทั้งเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบมากเกินไปจนขีดความสามารถที่ชุมชนจะจัดการได้

3. การท่องเที่ยวเป็นกระบวนการเรียนรู้ระหว่างคนกับธรรมชาติ เป็นการสร้างโอกาสในการฟื้นฟูวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และสิ่งแวดล้อม โดยมองที่รายได้เป็นเพียงแค่ผลพลอยได้จากกระบวนการเรียนรู้ท่ามกลางการท่องเที่ยว

ซึ่งทั้ง 3 รูปแบบนี้มีพื้นฐานการคิดจากชุมชนเอง ที่มีความภูมิใจในวัฒนธรรม และภูมิปัญญาของตนเองที่พร้อมจะสื่อต่อคนภายนอก โดยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด นอกจากนั้นแล้ว ชุมชนเองยังต้องการความเข้าใจ ความร่วมมือของนักท่องเที่ยวในการเคารพในกฎ กติกา ที่ชุมชนร่วมกันสร้างไว้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันของคนต่างวัฒนธรรมโดยในการกำหนดวิสัยทัศน์การจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนนั้น กำหนดจากวิสัยทัศน์ที่จัดทำร่วมกันในชุมชน และนำมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ที่เป็นรูปธรรม ให้มีความชัดเจนขึ้นโดยชุมชนจะมีการกำหนดวัตถุประสงค์หลักอยู่ 4 ประการด้วยกัน คือ

1. เพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตที่เน้นคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา เป็นกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับกิจกรรมพัฒนาชุมชนในรูปแบบอื่น ๆ ที่ต้องเอื้อ

อำนวยความสะดวกต่อกันและกันได้ เช่น การท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ไปเยือนชุมชนชาวประมงพื้นบ้าน นักท่องเที่ยวควรเกิดการเรียนรู้บทบาทของประมงขนาดเล็กที่ทำหน้าที่อนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งด้วย

2. เพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นส่งเสริมให้ชุมชนโดยเฉพาะคนหนุ่มสาวได้เข้าใจคุณค่า ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีของชุมชนให้กลับฟื้นคืนสภาพได้ในระยะต่อไป

3. เพื่อก่อให้เกิดการรวมตัวกันของคนในชุมชน ที่เผชิญต่อผลกระทบทางการท่องเที่ยวแบบเดิม ให้เข้ามามีส่วนร่วมจัดการลดผลกระทบดังกล่าว และจัดระเบียบชุมชนให้เป็นระบบที่ทำให้ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

4. เพื่อเป็นเครื่องมือการเผยแพร่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องของวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตกับสาธารณชนภายนอกมีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงไร โดยการร่วมกันอภิปราย ระดมความคิดเห็น จากชุมชนให้กว้างขวางจนสามารถสรุปด้วยมติของชุมชนเอง ซึ่งมีองค์ประกอบการประเมินอยู่ 7 ประการด้วยกัน คือ

1. ผู้นำชุมชนและแกนนำชุมชน สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ภายนอก และสภาพปัญหาชุมชนตลอดจนมองแนวทางแก้ไขปัญหาได้แบบชัดเจน และมองกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมหนึ่ง หรือกิจกรรมร่วมเชื่อมต่อทิศทางทางการแก้ไขปัญหาโดยภาพรวมของชุมชนได้ แล้วจึงได้กำหนดเป็นวัตถุประสงค์เป้าหมายการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว

2. การมีส่วนร่วมของชุมชนทั้งหมด เนื่องจากเป็นเรื่องที่ต้องเกี่ยวข้องกับสิทธิของชุมชน การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมชุมชนที่ชุมชนต้องมีการคิดไตร่ตรองวินิจฉัย และร่วมตัดสินใจจะเปิดหมู่บ้านรองรับอย่างไร ควรเป็นรูปแบบใด ใครบ้างที่เกี่ยวข้อง ใครมีบทบาทจัดการอย่างไร และภายหลังนักท่องเที่ยวกลับแล้วมีการลดผลกระทบอย่างไร ด้วยวิธีการใด ตลอดจนการแบ่งปันผลประโยชน์ภายในชุมชน

3. ชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการจัดตั้งองค์กรภายในชุมชน เพื่อรับผิดชอบกิจกรรมนี้ หรือผลักดันให้องค์กรชุมชนอื่นที่พิจารณาแล้วว่า มีความพร้อมทำหน้าที่รับผิดชอบเป็นหน่วยงานหนึ่งขององค์กรนั้น ๆ แต่ทั้งนี้การดำเนินการขององค์กรต้องเป็นไปด้วยความโปร่งใส เพราะมีผลประโยชน์ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

4. การพิจารณาเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น หรือของดีในชุมชนเพื่อจัดปรับเป็นกิจกรรมท่องเที่ยวให้สอดคล้องต่อชุมชน ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมให้น้อยที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้

5. ความพร้อมของผู้ที่สนใจจะเกี่ยวข้องกับกิจกรรมท่องเที่ยว จะมีบทบาทหลากหลายมากขึ้น คือจะมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับที่พัก อาหาร การดูแลความปลอดภัย การนำพานักท่องเที่ยว การสื่อความหมาย และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ต้องไม่ใช่กระจุกตัวอยู่เฉพาะกลุ่มแกนนำภายในชุมชนเท่านั้น ควรมีระบบกระจายที่ทั่วถึงและเป็นธรรม

6. การเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ที่จะรองรับนักท่องเที่ยว เพื่อสามารถจัดปรับกระบวนการให้เหมาะสม สอดคล้องยิ่งขึ้น และร่วมแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการลดผลกระทบของการท่องเที่ยวในครั้งต่อไป

7. ประสบการณ์ทักษะในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ต้องบูรณาการความต้องการ ความพลัดพลัด ความตื่นตัวและการเรียนรู้ ให้เป็นโปรแกรมและกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสม

ของแต่ละพื้นที่การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นเสมือนงานพัฒนาชุมชนอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่ดูเหมือนง่าย แต่ทำยาก ที่ว่ายากนั้นก็เพราะการท่องเที่ยวเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองกระแสบริโภคนิยม การท่องเที่ยวทำให้ชุมชนหลุดออกจากฐานการผลิตเดิมในภาคการเกษตร สู่อุตสาหกรรมบริการ กำลังซื้อที่สูงกว่าของนักท่องเที่ยวจึงสามารถกำหนด “สินค้า” และ “บริการ” ได้ตามความต้องการ ทำให้สภาพทางสังคมและวัฒนธรรม ในแหล่งท่องเที่ยวมักถูกรอบงำจากวัฒนธรรมภายนอกที่เข้ามา พร้อมกับนักท่องเที่ยว เป็นดาบสองคมและมีความเสี่ยงอย่างยิ่งในการนำไปใช้ในการพัฒนา การพัฒนาการท่องเที่ยว ชุมชนควรจะต้อง “รู้ตัว” เข้าใจและตระหนักต่อการท่องเที่ยวนี้ตลอดจนการสร้างภูมิคุ้มกัน โดยการเตรียมความพร้อมชุมชน ซึ่งผู้ดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนควรมีกระบวนการทำงาน ตามที่ พจนา สวนศรี (2546 : 189-190) ได้กล่าวไว้ว่าดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวให้ชุมชนในการพิจารณาทั้งด้านบวกและลบของการท่องเที่ยว ซึ่งในขั้นตอนนี้อาจจะมีเฉพาะผู้นำหรือกลุ่มสนใจ

ขั้นที่ 2 สร้างการมีส่วนร่วม เป็นการดึงเอากลุ่มที่สนใจการท่องเที่ยวโดยชุมชน และกลุ่มองค์กรต่างๆ ในชุมชน เช่น กลุ่มเยาวชน กลุ่มสตรี กลุ่มออมทรัพย์ และผู้นำที่เป็นทางการและผู้นำทางธรรมชาติมาพูดคุยเรื่องผลดี-ผลเสีย อีกครั้ง เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้ร่วมกันตัดสินใจเรื่องนี้ร่วมกัน

ขั้นที่ 3 ศึกษาชุมชนร่วมกับชาวบ้าน โดยการทำงานร่วมกับชาวบ้านเพื่อศึกษาในหัวข้อดังนี้

1. การสำรวจทางกายภาพ

1.1 ทำแผนที่รอบนอก (แสดงแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและที่ดินทำกิน)

1.2 แผนที่รอบในหมู่บ้าน (แสดงที่ตั้งของบ้านเรือน ทรัพยากรคนสร้างและทรัพยากรธรรมชาติ)

1.3 ศึกษาประวัติศาสตร์ชุมชน ภูมิปัญญา วัฒนธรรม ประเพณีของชุมชน

1.4 ศึกษาความสัมพันธ์ของชุมชนกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยว

1.5 ศึกษากลุ่มต่าง ๆ ในชุมชนซึ่งผลการศึกษานี้จะทำให้เห็นศักยภาพ-ข้อจำกัดของชุมชน และปัญหาของชุมชนร่วมกัน

ขั้นที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลร่วมกัน ทั้งในด้านศักยภาพ-ข้อจำกัด โอกาสและความเสี่ยง ในขั้นตอนนี้จะทำให้ชุมชนได้มองเห็นได้ด้วยตนเอง และสามารถเชื่อมโยงเรื่องท่องเที่ยวกับการพัฒนาชุมชนได้ การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้จะทำให้เกิดการจัดลำดับความสำคัญของปัญหา และอาจพบว่ามีปัญหาให้ตรงจุด อาจจะไม่จำเป็นต้องใช้เรื่องการท่องเที่ยวเลยก็เป็นได้

ขั้นที่ 5 ร่วมกันพัฒนาศักยภาพและแก้ไขจุดอ่อน อาทิ

รวบรวมองค์ความรู้ ซึ่งแต่ละชุมชนจะแตกต่างกันออกไปมีเอกลักษณ์เฉพาะชุมชน เช่น บางชุมชนเด่นด้านการพัฒนาชุมชน บางชุมชนเด่นระบบการจัดการนิเวศที่ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้เหมาะสม เป็นต้น ซึ่งชุมชนต้องร่วมกันดึงเอกลักษณ์ ให้เห็นร่วมกันก่อนนำไปสู่การเผยแพร่ออกไป

ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสม สอดคล้อง ปลอดภัย ไม่ทำลายระบบนิเวศเดิมมากนัก เช่น การปรับทางเดินในป่าเขา เป็นต้น

ปรับปรุงบ้านพักและความสะอาดภายในชุมชนให้เป็นมาตรฐานของชุมชนแต่ละแห่งที่ตกลงร่วมกัน โดยมีคณะกรรมการของชุมชน ตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ

ฝึกอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในชุมชน เช่น นักสื่อความหมาย การสร้างเวทีเรียนรู้กับนักท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งในขั้นตอนนี้จะเห็นความสามารถของชุมชน ในการรองรับการท่องเที่ยวทั้งความพร้อมจำนวนบุคลากร และขีดความสามารถในการรองรับทั้งพื้นที่ทางธรรมชาติ และรูปแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชน

ขั้นที่ 6 วางรูปแบบการบริหารจัดการ ในขั้นตอนนี้จะเป็นการจัดตั้งองค์กรขึ้นมาทำงาน หรืออาจใช้องค์กรที่ชุมชนมีอยู่เดิมแต่เพิ่มเติมบทบาทหน้าที่ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน กำหนดรูปแบบของการท่องเที่ยว โปรแกรมและราคาการจัดสรรผลประโยชน์ สู่ชาวบ้านและชุมชน และมาตรการในการป้องกันผลกระทบ โดยอาจจะเป็นการสร้างกฎ-กติกา เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติทั้งชาวบ้านและนักท่องเที่ยว

ขั้นที่ 7 ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้รับรู้และช่วยให้ข้อมูลแก่ผู้ที่สนใจ

ขั้นที่ 8 ทดลองดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว ในขั้นตอนนี้อาจมีการจัดท่องเที่ยวนำร่อง เพื่อทดสอบความพร้อมของชุมชน โดยการเชิญบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกที่มีประสบการณ์หรือเกี่ยวข้องกับท่องเที่ยว โดยชุมชนเข้าร่วมกิจกรรม ให้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นทิศทางต่อไปในอนาคต

ขั้นที่ 9 ประเมินผล ในขั้นตอนประเมินผล อาจแยกออกมาเป็น 2 ส่วน คือ การประเมินผลและสรุปบทเรียนหลังเสร็จกิจกรรมทุกครั้ง และการประเมินผลเป็นช่วง ๆ ทุก ๆ 3-6 เดือน เป็นต้น ซึ่งการประเมินผลจะช่วยให้เกิดการทบทวนตนเอง และแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นที่ 10 พัฒนางองค์กร

การฝึกอบรม เช่น การบริหารจัดการ การสร้างการมีส่วนร่วม การสื่อความหมาย เป็นต้น

การศึกษาดูงาน สำหรับแกนนำองค์กรชุมชนเพื่อจัดการท่องเที่ยว เพื่อเสริมโลกทัศน์ พัฒนาทักษะการบริหาร การจัดการในชุมชนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้าย ๆ กัน เพื่อเป็นตัวอย่งนำไปประยุกต์ หรือเป็นบทเรียนที่ชุมชนต้องพึงระวังผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ และวางมาตรการป้องกันไว้แต่เริ่มแรก

สรุป การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจะเหมือนการทำงานพัฒนาปกติตนเอง แต่สิ่งที่ยากก็คือเรื่องท่องเที่ยวเป็นเรื่องที่ชาวบ้านไม่คุ้นเคยมาก่อน และไม่มั่นใจว่าตนเองจะทำได้ แต่ละคำถามในแต่ละขั้นตอนในกระบวนการเตรียมชุมชน จะต้องเป็นการปลุกกระตมสำนึกของท้องถิ่น ให้คนท้องถิ่นอยากรู้จักตนเอง และเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง การท่องเที่ยวก็จะเกิดความชัดเจนมากขึ้นว่า เป็นการเข้ามาเพื่อให้ชุมชนได้นำเสนอตัวอย่างต่อสาธารณะ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญของการท่องเที่ยว นอกจากปลุกสำนึกของชุมชนแล้วยังเป็นการสร้างจิตสำนึกของนักท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการเห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมของชุมชนที่ได้เข้ามาเยี่ยมเยือน จะเห็นได้ว่าในมิติของชุมชนไม่ได้มองเรื่องรายได้เป็นเรื่องหลักผิดกับในระดับนโยบายการท่องเที่ยวมักจะทำให้ความสำคัญเรื่องรายได้เป็นอันดับแรก หากเอาคุณค่า วิธีคิดที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญในสังคมไทย อันได้แก่ การมีน้ำใจ ความเอื้ออารี ประกอบกับการมีวิถีชีวิตที่

สัมพันธ์กับธรรมชาติ ความรักในศิลปวัฒนธรรม อันเป็นทุนทางสังคมของคนไทย ก็จะทำให้การริเริ่มและมองการท่องเที่ยวได้ถูกทิศทางยิ่งขึ้นในการประเมินความเป็นไปได้ของการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยชุมชน การจัดการพัฒนาท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของชุมชนเป็นสิ่งที่ต้องเกี่ยวข้องกับคนภายนอก ดังนั้น ทักษะ ความชัดเจน การจัดการที่เหมาะสม จึงเป็นเรื่องที่ชุมชนเองยังมีความกังวลอยู่พอสมควร แม้ว่าจะมีปัจจัยที่เอื้อ และการสนับสนุนจากภายนอกพอสมควร แต่ชุมชนเองต้องสามารถคาดการณ์ และประเมินว่า วิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ ของการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยชุมชนนั้น

นโยบาย และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวในประเทศไทย

การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้น หรือเพื่อหาความรู้ องค์กรการท่องเที่ยวของสหประชาชาติ (World Tourism Organization) ให้ความหมายของการท่องเที่ยว ว่าหมายถึง การเดินทางโดยระยะทางมากกว่า 80 กิโลเมตรจากบ้าน เพื่อจุดประสงค์ในการพักผ่อนหย่อนใจ ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากกิจการงานประจำ การเดินทางที่ถือเป็นการท่องเที่ยวจะเป็นไปตามเงื่อนไขสากล 3 ประการ คือ เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และเป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

นิคม จารุมณี (2536) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวประกอบด้วยองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ประการคือ เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้ ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นกิจกรรมและบริการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ในการเดินทาง เช่น การคมนาคมขนส่ง ที่พักแรม สถานขายอาหารและเครื่องดื่ม ร้านค้าของที่ระลึก สถานบันเทิง สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการบริการต้อนรับนักท่องเที่ยว

1. การท่องเที่ยวในประเทศไทย

การท่องเที่ยวในประเทศไทยมีความเจริญรุ่งเรือง สร้างรายได้ให้กับประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ทั้งยังทำให้สภาพเศรษฐกิจของประเทศ มีความมั่นคงขึ้นเป็นอย่างมาก ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจภัตตาคารและร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจบันเทิง และธุรกิจสินค้าของที่ระลึก ต่างมีรายรับที่ดีขึ้น ภาครัฐบาลก็ได้รับภาษีจากรายได้ของธุรกิจแต่ละประเภท นำไปพัฒนาประเทศ ทำให้ประเทศไทยมีความเจริญขึ้นเป็นอย่างมาก และมีการพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีหลายรูปแบบ เช่น การท่องเที่ยวชุมชน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและกีฬา หรือการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ทั้งจากกระแสดังกล่าวความต้องการของนักท่องเที่ยว หรือการถูกจัดให้เป็นกลุ่มสินค้าการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ รวมทั้งนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของภาครัฐที่มุ่งรักษาและพัฒนาแหล่ง

ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โดยมีการสนับสนุนการกำหนดจุดขายที่ชัดเจนและเชื่อมโยงให้เกิดการเกี่ยวพันกันภายใต้แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน (อิสริย์ ภักดิ์ศรีแพง, 2557)

ปัจจุบันพบว่านักท่องเที่ยวไทยมีแนวโน้มเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้น โดยรัฐบาลได้ส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศอย่างจริงจังในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ทั้งนี้คาดว่าในปี พ.ศ. 2553 จะมีการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของคนไทยจำนวนประมาณ 88 ล้านคนต่อครั้ง และก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนภายในประเทศประมาณ 413,000 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2543 ที่มีนักท่องเที่ยวเพียง 59.74 ล้านคนต่อครั้ง ซึ่งการท่องเที่ยวภายในประเทศมีส่วนกระจายรายได้ไปสู่พื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ (ปิยวรรณ คงประเสริฐ, 2551)

ในการจำแนกถึงที่หมายปลายทาง ท่องเที่ยว (Type of destination) หรือแหล่งท่องเที่ยว สามารถแบ่งเป็นประเภทของประสบการณ์ Travel experience) ที่นักท่องเที่ยวได้รับออกเป็น 7 ประเภท คือ

1. การท่องเที่ยวเพื่อชาติพันธุ์ (Ethnic tourism) เป็นการเดินทางเพื่อที่จะสังเกตการ แสดงออกทางวัฒนธรรม และแบบแผนการใช้ชีวิตของประชากรต่างเผ่าพันธุ์ ซึ่งรวมไปถึงการไปเยือน บ้านเกิดเมืองนอน การเข้าร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ และการเข้าร่วมพิธีทางศาสนา

2. การท่องเที่ยวเพื่อวัฒนธรรม (Cultural tourism) เป็นการเดินทางเพื่อสัมผัสชีวิต และบางกรณีก็เข้าไปร่วมใช้ชีวิตเก่า ๆ ที่ได้สูญหายไปแล้ว หรือสัมผัสในท้องถิ่นเก่าที่มีสีสันดึงดูดใจ เช่น งานเทศกาลเครื่องแต่งกายตามประเพณี การละเล่นพื้นบ้าน เป็นต้น

3. การท่องเที่ยวเพื่อประวัติศาสตร์ (Historical tourism) เป็นการท่องเที่ยวในด้าน ประวัติศาสตร์ พิพิธภัณฑสถาน และแหล่งโบราณคดีที่เป็นความรุ่งเรืองของอดีต อาจเป็นการเยือน อนุสรณ์สถาน วัด วัง การแสดงแสง-เสียง เหตุการณ์สำคัญในอดีต เป็นต้น

4. การท่องเที่ยวเพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental tourism) คล้ายการท่องเที่ยว เพื่อชาติพันธุ์ กล่าวคือดึงดูดนักท่องเที่ยวมาจากแดนไกล แต่จะเน้นสิ่งดึงดูดใจ (Attractions) ที่เป็น ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากกว่าที่จะเน้นชาติพันธุ์มนุษย์ การกลับคืนสู่ธรรมชาติและ การชื่นชมต่อ ความสัมพันธ์ของผู้คนกับสิ่งแวดล้อมก็อยู่ในกลุ่มนี้

5. การท่องเที่ยวเพื่อการนันทนาการ (Recreational tourism) เป็นการเข้าร่วมแข่ง กีฬา การอาบแดด การสมาคมกันในสิ่งแวดล้อมที่ผ่อนคลายจิตใจ เช่น ชายหาด สนามกอล์ฟ การ ส่งเสริมการท่องเที่ยวในกลุ่มนี้จะดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ต้องการพักผ่อนหย่อนใจโดยเฉพาะ

6. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ (Business tourism) ได้แก่การประชุม การพบปะกัน หรือการสัมมนา ซึ่งมักจะรวมเอาการท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ เข้ามาไว้ด้วย เมื่อมีการท่องเที่ยวเพื่อ ธุรกิจเกิดขึ้นแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งจะมีการท่องเที่ยวได้หลายประเภท บางแห่งเป็นทั้งแหล่ง ท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม แล้วแต่นักท่องเที่ยวจะต้องการอะไร

7. การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Incentive tourism) เป็นการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นเป็น รางวัลแก่พนักงาน เพื่อเป็นสวัสดิการของหน่วยงานและบริษัทห้างร้าน เพื่อการดูงาน การประชุม ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและเพื่อนันทนาการ

นักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มมีพฤติกรรม รสนิยม และแบบแผนในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ไป จำแนกนักท่องเที่ยวออกเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวประเภทเน้นตัวเองเป็นศูนย์กลาง กลุ่มนี้ได้แก่นักท่องเที่ยวที่คิดหรือสนใจแต่ปัญหาเล็กๆ ในชีวิตของตนเอง ชอบสถานที่ท่องเที่ยวอันเป็นที่รู้จักกันดี ไม่ต้องการทดลองสิ่งแปลกใหม่ทั้งที่พัก อาหาร สิ่งบันเทิง และบุคคลใหม่ ๆ ไม่ต้องการพบสิ่งยุ่งยากและมีเหตุการณ์ที่ผิดปกติ

2. นักท่องเที่ยวประเภทเน้นตัวเองปานกลาง เป็นพวกที่อยู่กึ่งกลางระหว่างกลุ่มเน้นตัวเองเป็นศูนย์กลางและกลุ่มเดินสายกลาง

3. นักท่องเที่ยวประเภทเดินสายกลาง เป็นพวกที่ไม่มากที่สุดไปข้างใดข้างหนึ่ง ไม่ได้ชอบผจญภัยแต่ก็ไม่รังเกียจการทดลองใหม่ ๆ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มนี้

4. นักท่องเที่ยวประเภทชอบความหลากหลายพอควร เป็นกลุ่มที่อยู่ระหว่างเดินสายกลางและกลุ่มที่มีความสนใจหลากหลาย

5. นักท่องเที่ยวประเภทมีความสนใจหลากหลาย เป็นกลุ่มที่มีความสนใจกิจกรรมหลากหลาย เป็นพวกเปิดเผยและมีความมั่นใจในตนเอง ชอบผจญภัยอย่างมากและเต็มใจออกไปเผชิญโชคเผชิญชีวิต การเดินทางจะเป็นช่องทางให้พวกเขาได้แสดงออกมาซึ่งความอยากรู้อยากเห็น ได้ทดลองของใหม่ ๆ ทั้งที่พัก อาหารการกิน และการบันเทิง

จากสาระที่ได้กล่าวมาผู้วิจัยสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อการพักผ่อน การศึกษาสังเกตหรือการเข้าร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรม รวมถึงการร่วมประชุมสัมมนาในสถานที่ต่างๆ นักท่องเที่ยวแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่พวกพักค้างคืน เรียกว่า นักท่องเที่ยว และพวกที่มาเที่ยวน้อยกว่า 24 ชั่วโมง หรือไม่พักค้างคืน เรียกว่า นักทัศนาจร นักท่องเที่ยวยังจำแนกได้เป็นหลายกลุ่มตามพฤติกรรมและแบบแผนในการท่องเที่ยว ได้แก่ กลุ่มที่เน้นตัวเองเป็นศูนย์กลาง กลุ่มที่เน้นตัวเองปานกลาง กลุ่มที่เดินสายกลาง กลุ่มที่ชอบความหลากหลายพอควร และกลุ่มที่มีความสนใจหลากหลาย การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันและยั่งยืนได้นั้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาทุกองค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควบคู่กันไปซึ่งองค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะประกอบด้วย

1. ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว (Tourism Resources) หมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นรวมถึงหลักฐานทางโบราณคดีหรือร่องรอยของสิ่งที่มีชีวิตในยุคต่างๆ ซึ่งมนุษย์สามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและประกอบกิจกรรมนันทนาการอันนำมาซึ่งความพึงพอใจและความสุขในรูปแบบต่างๆ ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural tourism resources) ได้แก่อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า สวนพฤกษศาสตร์ สวนรุกขชาติ ส่วนทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นและร่องรอยของประวัติศาสตร์ได้แก่หลักฐานทางโบราณคดี ชุมชนโบราณ ศาสนสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัฒนธรรม งานประเพณี วัฒนธรรมสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านสวนสนุกเป็นต้นสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้ที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของหน่วยงานภาครัฐหลาย ๆ หน่วยงานเช่นกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงวัฒนธรรมกระทรวงมหาดไทย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีภาคเอกชนที่เป็นบริษัทห้างร้านเป็นผู้ลงทุนทำธุรกิจในแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้น

2. ธุรกิจในการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้แก่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยตรงเท่านั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะประกอบด้วย

ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่งและธุรกิจบันเทิงและเฟลิตเฟลิน ธุรกิจที่พักแรมหมายถึงการประกอบธุรกิจการขายบริการที่พักเพื่อคนเดินทางที่ต้องการพักค้างซึ่งอาจมีการบริการอาหารและเครื่องดื่มไว้บริการด้วยที่พักแรมมีหลายประเภทได้แก่โรงแรมและที่พักประเภทอื่นๆเช่นเกสต์เฮ้าส์ (ที่พักร่วมกับเจ้าของบ้าน) บังกะโล (บ้านพักเป็นหลังเดี่ยว) สถานที่พักแรมกลางแจ้งเป็นต้นธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มหมายถึงธุรกิจในการให้บริการอาหารและเครื่องดื่มสำหรับคนเดินทางนักท่องเที่ยวหรือประชาชนทั่วไปประกอบด้วย

2.1 ภัตตาคารหรือร้านอาหารเดี่ยวได้แก่ภัตตาคารร้านอาหารทั่วไป ร้านอาหารจานด่วน เป็นต้น

2.2 ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มในสถานประกอบการ เช่นร้านอาหารในโรงแรม ร้านอาหารในศูนย์การค้าร้านอาหารในสนามบินและสถานีขนส่งต่าง ๆ การบริการอาหารระหว่างการเดินทางบนเครื่องบิน รถโดยสาร รถไฟและเรือสำราญ เป็นต้น การบริการจัดอาหารและเครื่องดื่มให้นักท่องเที่ยว เป็นต้น ธุรกิจคมนาคมขนส่งเพื่อการท่องเที่ยวประกอบด้วย

2.2.1 ธุรกิจขนส่งทางบก ได้แก่ ทางรถไฟ รถยนต์ส่วนบุคคล รถเช่า รถโดยสารประจำทาง

2.2.2 ธุรกิจขนส่งทางน้ำ เช่น เรือเดินทะเล เรือสำราญ เรือข้ามฟาก เรือใบ เรือยอร์ช เรือล่องแม่น้ำ เป็นต้น

2.2.3 ธุรกิจขนส่งทางอากาศ เช่น การบินลักษณะเที่ยวบินประจำ เที่ยวบินไม่ประจำ เที่ยวบินเช่าเหมาลำ ธุรกิจนำเที่ยวเป็นการจัดหรือการให้บริการหรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทางที่พักร้านอาหารเครื่องดื่มทัศนอาจรหรือการให้บริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ท่องเที่ยวอาจขายให้นักท่องเที่ยวโดยตรง หรือขายผ่านตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยวหรือการนำบริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาขายในลักษณะเหมารวม (Package tour) บริการมัคคุเทศก์ธุรกิจจำหน่ายสินค้าของที่ระลึกได้แก่สินค้าช่วยประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ธุรกิจจำหน่ายสินค้า และบริการแก่นักท่องเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าและร้านค้าต่าง ๆ รวมถึงร้านปลอดอากรและธุรกิจของที่ระลึกธุรกิจนันทนาการประกอบด้วยการให้บริการเพื่อความบันเทิงและเฟลิตเฟลินสำหรับคนเดินทางหรือนักท่องเที่ยว สวนสนุก ไนต์คลับ บาร์ดิสโก้แคค คาสิโน ธุรกิจกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ธุรกิจจัดประชุมนิทรรศการและการท่องเที่ยวเป็นรางวัล (Meeting Incentive Convention and Exhibition : MICE) เป็นต้นทั้งนี้ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.ศ. 2522 ธุรกิจท่องเที่ยวหมายรวมถึง

2.2.3.1 ธุรกิจนำเที่ยว

2.2.3.2 ธุรกิจโรงแรม

2.2.3.3 ธุรกิจภัตตาคารสถานบริการและสถานที่ตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว

2.2.3.4 ธุรกิจขายของที่ระลึกหรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว

2.2.3.5 ธุรกิจการกีฬาสำหรับนักท่องเที่ยว

2.2.3.6 การดำเนินงานนิทรรศการงานแสดงงานออกงานการโฆษณาเผยแพร่หรือการดำเนินงานอื่นใดโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อชักนำหรือส่งเสริมให้มีการเดินทางท่องเที่ยว

3. องค์ประกอบสนับสนุนประกอบด้วยข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวการอำนวยความสะดวกในการเข้าเมืองตามท่าอากาศยานด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เช่นระบบไฟฟ้าประปาสื่อสารสาธารณสุขขนส่งสาธารณะ เป็นต้นสถาบันการศึกษาที่ผลิตบุคลากรด้านการท่องเที่ยวสถาบันการศึกษาที่เปิดหลักสูตรนานาชาติ

การที่จะขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2564 ให้บังเกิดผลในการปฏิบัติในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกระดับสู่ผลสัมฤทธิ์ตามวิสัยทัศน์ภารกิจวัตถุประสงค์และเป้าประสงค์ของแผนยุทธศาสตร์ฯ นั้นจะต้องมีกระบวนการบริหารจัดการแผนยุทธศาสตร์ฯ โดยหน่วยงานของรัฐจะต้องดำเนินการตามกลยุทธ์แนวทางการดำเนินการตามความเหมาะสม และศักยภาพของแต่ละองค์กร และจะต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนของสังคมต่อการดำเนินการในทุกขั้นตอนของแผนตั้งแต่ร่วมคิดร่วมวางแผนและร่วมดำเนินการพัฒนาตามบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละภาคส่วนรวมทั้งร่วมติดตามตรวจสอบผลการดำเนินงานตามแผนอย่างต่อเนื่องอันเป็นการระดมทรัพยากรและผนึกพลังสังคมร่วมขับเคลื่อนการพัฒนายุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมควบคู่ไปกับการจัดกลไกและกระบวนการบริหารการเปลี่ยนแปลงด้วยการจัดทำและใช้แผนระดับต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนและปรับระบบการจัดสรรทรัพยากรและงบประมาณรวมทั้งปรับปรุงกฎหมายกฎระเบียบให้เอื้อต่อการพัฒนาสร้างองค์ความรู้เพื่อหนุนเสริมการขับเคลื่อนให้เกิดสัมฤทธิ์ผลโดยมีเป้าหมายร่วมกันคือการส่งเสริมพัฒนาภาคการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งสร้างรายได้และกระจายรายได้อย่างสมดุลและยั่งยืนดังนี้

1. ด้านนโยบาย

1.1 หลังจากแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2564 ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (ท.ท.ช.) และคณะรัฐมนตรีแล้วสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะหน่วยงานที่ทำหน้าที่ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติเพื่อผลักดันให้เกิดกระบวนการแปลงแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติของหน่วยงานรัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อให้เกิดการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวและการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพอย่างยั่งยืน

1.2 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2564 ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีแล้วจะประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อเป็นกรอบทิศทางให้หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ (มาตรา 16 ใน พ.ร.บ. นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551) ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2564 อย่างมีเอกภาพกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะเลขานุการคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติมีหน้าที่ให้คำแนะนำแก่หน่วยงานของรัฐและผลักดันให้มีการบูรณาการตั้งแต่ระดับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศนโยบายของรัฐบาลและถ่ายทอดไปยังหน่วยงานส่วนกลางส่วนภูมิภาคจังหวัดและท้องถิ่นโดยจะใช้กลไกการประสานงานระหว่างคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติและคณะกรรมการในระดับชาติคณะต่าง ๆ ที่มีอยู่ในการผลักดันงานในระดับนโยบายและถ่ายทอดนโยบายไปยังคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดและคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนรวมทั้งภาคประชาชนในการกำกับดูแลการเสนอแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติราชการจากหน่วยงานปฏิบัติให้สอดคล้องกับสถานการณ์และสภาพปัญหา

ที่เกิดขึ้นจริงโดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมภาคประชาชนในพื้นที่เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างแผนพัฒนาทุกระดับกับการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินการตามแผนงาน/โครงการต่อไป

2. ด้านการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ การถ่ายทอดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2564 ไปสู่การปฏิบัติในระดับต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรมเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าประสงค์และตัวชี้วัดอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้นจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในยุทธศาสตร์และแนวทางปฏิบัติตลอดจนความร่วมมือในการดำเนินการรวมทั้งการติดตามประเมินผลจากภาคีการพัฒนาโดยมีแนวทางดังต่อไปนี้

2.1 การสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่กลุ่มภาคีการพัฒนาจัดให้มีกระบวนการสร้างความรู้และการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนให้เข้าใจในเนื้อหาสาระสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติโดยเฉพาะภารกิจและบทบาทของตนที่จะสนับสนุนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติพร้อมทั้งรณรงค์ให้ภาคการเมือง และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้แผนยุทธศาสตร์และแนวทางมาตรการดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการกำหนดนโยบายการพัฒนาฟื้นฟูและกระตุ้นการท่องเที่ยวของประเทศ โดยการจัดประชุมชี้แจงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติให้แก่ผู้บริหารของหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อจะได้นำไปกำหนดเป็นกรอบแผนงาน/โครงการและวางแผนดำเนินงานงบประมาณกำหนดเป็นแผนปฏิบัติการให้สอดคล้องกับระยะเวลาของแผนพัฒนา รวมทั้งสร้างความรู้ความเข้าใจถึงระบบความสัมพันธ์และความสำคัญของภาคีพัฒนาเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยผ่านการสื่อสารประชาสัมพันธ์ทุกรูปแบบเพื่อเป็นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสู่การรับรู้ของสังคมในวงกว้างให้เห็นถึงความสำคัญและเกิดจิตสำนึกในการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อการท่องเที่ยวพร้อมทั้งเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในกระบวนการตัดสินใจและร่วมกันบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดการสร้างรายได้และกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม

2.2 เสริมสร้างศักยภาพเพื่อเตรียมความพร้อมของหน่วยงานองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติเพื่อบูรณาการและกำหนดเป้าหมายตัวชี้วัดการดำเนินงานและมาตรการต่าง ๆ ให้สอดคล้องและเชื่อมโยงกันในทุกระดับตั้งแต่ระดับพื้นที่ถึงระดับชาติเพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559

2.3 การบูรณาการของหน่วยงานของรัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนที่มีลักษณะเป็นองค์รวมและสามารถแปลงแผนพัฒนาไปสู่การปฏิบัติระดับแผนงาน/โครงการให้สำเร็จผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานของรัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจำเป็นต้องจัดทำแผนงาน/โครงการเชิงบูรณาการเข้าด้วยกันรวมถึงการปรับปรุงกลไกการดำเนินงานและการเตรียมบุคลากรให้สามารถบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานดังนี้

ส่งเสริมสนับสนุนบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาที่บูรณาการเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ในทุกระดับให้ชัดเจนทั้งภาครัฐ (ส่วนกลางส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น) ภาคประชาชนภาคประชาสังคมองค์กรต่างๆและภาคเอกชนเพื่อให้การถ่ายทอดยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติโดยผ่านกลไกการมีส่วนร่วม

การจัดแบ่งบทบาทหลักที่ชัดเจนของภาคีพัฒนาเพื่อสามารถดำเนินการกิจและความร่วมมือให้สนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างเหมาะสมในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติโดยส่วนราชการส่วนกลาง

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นหน่วยงานหลักในการประสานชี้แจงสาระสำคัญพร้อมสร้างความรู้ความเข้าใจและให้คำแนะนำแก่ส่วนราชการอื่น ๆ ในการสนับสนุนเชิงนโยบายและการดำเนินการตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติพ.ศ. 2555-2559 และจัดทำคู่มือการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติและหน่วยงานที่รับผิดชอบมาตรการ/แนวทางในแผนฯ จะต้องปรับบทบาทและกำหนดแผนพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกันโดยประสานสนับสนุนบริการอำนวยความสะดวกสามารถทำงานกับภาคีพัฒนาในลักษณะหุ้นส่วนการพัฒนา

ส่วนราชการระดับภูมิภาค ในระดับจังหวัด/กลุ่มจังหวัดมีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นหน่วยงานประสานระหว่างสำนักบริหารราชการกลุ่มจังหวัดคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดรวมทั้งจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัด/เขตพื้นที่ท่องเที่ยวที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ

ส่วนราชการระดับท้องถิ่น ส่วนราชการระดับท้องถิ่นได้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในการดำเนินการกิจด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ควรสนับสนุนให้หน่วยงานดังกล่าวเข้ามาร่วมในคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับพื้นที่

ภาคเอกชน ต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมชุมชนผู้รับบริการไม่ทำลายคุณค่าทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมมีการจัดการที่โปร่งใสเป็นธรรมในการประกอบธุรกิจและเข้ามามีบทบาทร่วมจัดบริการสังคมและกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ ร่วมกับภาครัฐ

ภาคสถาบันการศึกษาหน่วยงานวิจัยและพัฒนา สถาบันการศึกษาด้านท่องเที่ยวจะมีบทบาทเป็นแหล่งเผยแพร่แนวคิดวิธีการปลูกฝังทัศนคติจริยธรรมในการร่วมกันดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวและบริการอย่างมีจริยธรรมสถาบันการศึกษาจะมีบทบาทเป็นแหล่งให้ความรู้สร้างศักยภาพและกระบวนการเรียนรู้ของเด็กเยาวชนและคนทุกกลุ่มวัยสื่อจะมีบทบาทในการตรวจสอบเฝ้าระวังเป็นสื่อกลางสะท้อนข้อเท็จจริงสร้างความรู้และกระแสสังคมเชิงสร้างสรรค์เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ภาคประชาชน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ให้สิทธิชุมชนในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณีภูมิปัญญาท้องถิ่นศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติและมีส่วนร่วมในการจัดการการบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืนรวมทั้งสิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการอนุรักษ์บำรุงรักษาและการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพซึ่งหมายถึงชุมชนย่อมมีสิทธิในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและสาธารณประโยชน์ร่วมกับธรรมาภิบาลภาครัฐดังนั้นภาครัฐควรเร่งบทบาทในการสร้างจิตสำนึกการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณีภูมิปัญญาท้องถิ่นศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติตลอดจนพัฒนามาตรฐานในการให้บริการตลอดจนบุคลากรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยวในภาคชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการซึ่งเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพเพียงพอที่จะรองรับการ

ขยายตัวของการท่องเที่ยวและการเปิดการค้าเสรีอาเซียนการส่งเสริมการมีส่วนร่วมแสดงบทบาทในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนโดยการสร้างเครือข่ายชุมชนและแบ่งปันความรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างชุมชนโดยเฉพาะการติดตามตรวจสอบการดำเนินงานของภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จะเป็นแรงผลักดันให้ภาคการเมืองภาครัฐเอกชนดำเนินการบริหารจัดการควบคุมดูแลและใช้ประโยชน์ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างเป็นธรรมโปร่งใสและตรวจสอบได้

สนับสนุนการจัดทำและใช้แผนระดับต่าง ๆ ที่สอดคล้องเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2564 เป็นเครื่องมือสร้างกระบวนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติและหลักการบูรณาการที่ยึดพื้นที่ภารกิจและการมีส่วนร่วม

ใช้กลไกคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติและคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัด/กลุ่มจังหวัดสนับสนุนการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัดเพื่อให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องประสานการดำเนินงานวางแผนและจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาพื้นที่เขตท่องเที่ยวอย่างมีเอกภาพ

ใช้กลไกกระบวนการจัดทำแผนปฏิบัติราชการ 4 ปี และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของส่วนราชการขับเคลื่อน และบูรณาการเข้ากับมิติภารกิจงานตามอำนาจหน้าที่ปกติของกระทรวง ทบวง กรม และมีมติพื้นที่ในระดับจังหวัด กลุ่มจังหวัด ตลอดจนมติตามระเบียบวาระงานพิเศษ หรือวาระแห่งชาติที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานมาร่วมดำเนินการอย่างมีบูรณาการ เพื่อสามารถจัดสรรทรัพยากรให้เกิดความสอดคล้องเชื่อมโยงกันได้อย่างเป็นระบบมากขึ้น

ใช้กลไกกระบวนการแผนชุมชนสร้างการบูรณาการและความเชื่อมโยงกับแผนท้องถิ่นและแผนระดับต่าง ๆ โดยกระบวนการแผนชุมชนจะเป็นเครื่องมือสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ให้ชุมชนรู้จักตนเองรู้จักชุมชนทุนทางสังคมตลอดจนทรัพยากรที่มีอยู่ สามารถจัดการตนเองให้บรรลุเป้าหมายที่พึงปรารถนาได้ส่งผลให้ชุมชนครอบครัว และคนในครอบครัวสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงรวมตลอดทั้งสร้างการมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาในพื้นที่ในกระบวนการจัดทำแผนชุมชน และเชื่อมโยงให้เกิดการบูรณาการกับแผนท้องถิ่นและแผนในลำดับที่สูงกว่าอาทิแผนจังหวัดกลุ่มจังหวัดและแผนพัฒนาภาค

สนับสนุนให้มีกลไกที่ปรึกษาภาคประชาชนเพื่อการมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนการพัฒนาในระดับพื้นที่โดยสนับสนุนการจัดตั้งกลไกที่ปรึกษาภาคประชาชนในระดับปฏิบัติการในพื้นที่ตั้งแต่ระดับจังหวัดอำเภอและท้องถิ่นโดยเฉพาะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนในทุกระดับเพื่อให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายยุทธศาสตร์แนวทางการพัฒนาการจัดระบบบริหารและบริการรวมทั้งการติดตามประเมินผลที่สามารถสะท้อนความพึงพอใจของประชาชนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการดำเนินงานภาคราชการให้มีประสิทธิภาพตอบสนองความต้องการและประโยชน์โดยรวมต่อประชาชนในพื้นที่ได้อย่างแท้จริง

3. ผลักดันการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้คณะกรรมการกำหนด “พื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยว” และแต่งตั้ง “คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยว” ประจำเขตและมีการ “การจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว” ทั้งนี้เพื่อประสานให้การบังคับใช้กฎหมายในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวมีความสอดคล้องกัน

4. พัฒนารูปแบบระบบกองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยที่มีอยู่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวการพัฒนาทักษะด้านการบริหารการตลาดหรือการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชนรวมถึงการดูแลรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวและการส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวใหม่ๆในท้องถิ่นรวมทั้งเป็นแหล่งเงินทุนให้หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินแผนงาน/โครงการด้านพัฒนาการท่องเที่ยวรวมถึงภาคธุรกิจที่ประสงค์จะดำเนินกิจกรรมที่รับผิดชอบต่อสังคมทั้งนี้รูปแบบการดำเนินงานของกองทุนควรมีความยืดหยุ่นในการระดมทุนจากแหล่งต่าง ๆ และมีระบบเงินทุนหมุนเวียนเพื่อให้เกิดความยั่งยืนส่งเสริมสถาบันการเงินต่างๆให้เข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนการลงทุนและการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้นเพื่อให้การดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำแนวทางดำเนินการแปลงเป็นแผนงาน/โครงการได้อย่างเป็นรูปธรรมจึงได้กำหนดหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบดำเนินการในแต่ละแนวทางไว้ดังนี้

4.1 วิสัยทัศน์

กรมการท่องเที่ยวเป็นองค์กรหลักในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวในระดับสากลรวมทั้งสนับสนุนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรเพื่อเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของเอเชีย

4.2 พันธกิจ

4.2.1 ส่งเสริมอนุรักษ์ฟื้นฟูพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อความสมดุลและยั่งยืน

4.2.2 พัฒนาระดับมาตรฐานสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว

4.2.3 การอำนวยความสะดวกการป้องกันและรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

4.2.4 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและเสริมสร้างกิจกรรมการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวแก่ทุกภาคส่วนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

4.2.5 ส่งเสริมและสนับสนุนกิจการภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร

4.2.6 พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศและเผยแพร่ข้อมูลสถิติองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพื่อการวางแผนและบริหารจัดการ

4.2.7 พัฒนาความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศ

4.3. เป้าประสงค์

4.3.1 ความเชื่อมั่นในสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้มาตรฐานปลอดภัยและยั่งยืน

4.3.2 จำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

4.3.3 จำนวนผู้ประกอบการชุมชนและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

4.3.4 รายได้จากการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรเพิ่มขึ้น

4.3.5 ประเทศไทยมีบทบาทและภาพลักษณ์ที่โดดเด่นด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย

4.3.6 ประเทศไทยมีเครือข่ายและพันธมิตรด้านการท่องเที่ยวทั่วโลก

ยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ดังนี้

1. การพัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว
2. การพัฒนาการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวและด้านธุรกิจบริการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร
3. การพัฒนาความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียและนานาชาติ

Ritchie & Crouch (2003 : 95-96) มีทัศนะว่า ปัจจัยแวดล้อมระดับจุลภาคสำหรับการแข่งขัน (Competitive Micro Environment) ประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือผู้ดำเนินการ ที่เป็นปัจเจกบุคคล คณะบุคคล ห้างร้านบริษัทหรือองค์กรที่มีบทบาทในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวโดยมีตัวกลางหรือผู้อำนวยการความสะดวกด้านการตลาด ซึ่งทำหน้าที่ในการเชื่อมต่อให้แก่ ลูกค้าคือ บรรดานักท่องเที่ยว ส่วนปัจจัยแวดล้อมระดับมหภาคในการแข่งขัน (Competitive Macro Environment) นั้น Ritchie & Crouch มีทัศนะว่ามีความซับซ้อนมากขึ้นตามแรงผลักดัน ที่มีอยู่ในระดับโลก (Global Forces) ทั้งนี้ทรัพยากรหลักของแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นสิ่งดึงดูด นักท่องเที่ยวให้เดินทางไปท่องเที่ยว และเป็นปัจจัยที่สามารถนำมาใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ใน การส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่

1. สภาพแวดล้อมทางกายภาพของจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยว (Physiographic of Destination) ซึ่งได้แก่ ภูมิทัศน์ ทิวทัศน์ สภาพดินฟ้าอากาศที่อยู่ นอกเหนือความสามารถในการบริหารจัดการและการควบคุมของมนุษย์ แต่ก็นำมาใช้เป็น จุดขายได้ เช่น สถานที่ท่องเที่ยวในบริเวณที่หนาวจัดในฤดูหนาว อาทิ ดอยอ่างขาง ดอยอินทนนท์ ภูเรือ ซึ่งนักท่องเที่ยวบางกลุ่มจะนิยมเดินทางไปท่องเที่ยว หรือสถานที่ที่มีอากาศดีก็สามารถสร้าง ชีตความสามารถในการแข่งขันได้ดีกว่าที่อื่น เช่น ประเทศสเปนที่มีแสงแดดสาดส่องตลอดปี หรือหมู่เกาะในทะเลอันดามันของประเทศไทย อาทิ หมู่เกาะพีพี เกาะภูเก็ตก็อาจใช้ที่ที่มีเสน่ห์ งดงามเป็นจุดขาย การสร้างจุดขายมักจะนำลักษณะธรรมชาติที่โดดเด่นดึงดูดใจนักท่องเที่ยวมา สร้างตำแหน่งทางการตลาดให้แก่สถานที่ท่องเที่ยว เช่น การนำธรรมชาติที่งดงามซึ่งเป็นศัพท์ที่ใช้แพร่หลายในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมาใช้ในการทำ การตลาด หรือการนำเสนอธรรมชาติที่งดงามน่าตื่นตาตื่นใจชวนให้สัมผัส เช่น ยอดภูกระดึง ซึ่งมี ทิวทัศน์งดงามน่าเดินทางไปท่องเที่ยว แม้ว่าที่นั่นอาจจะไม่มีกิจกรรมอื่นใดจัดไว้บริการให้แก่ นักท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนคลายเลยก็ตาม

2. วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยว (Destination Culture and History) Ritchie & Zins (1978, อ้างถึงใน Ritchie & Crouch, 2003) ได้ศึกษาและพบว่า องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งมีอิทธิพลในการสร้างแรงดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวมี 12 ประการคือ 1. งานฝีมือ (Handicrafts) 2. ภาษาถิ่น 3. ประเพณีประจำถิ่น 4. ลักษณะของประวัติศาสตร์ท้องถิ่นซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย โบราณสถานที่ยุธยา แหล่งโบราณสถานที่มีสถาปัตยกรรมขอม เช่น ปราสาทหินพนมรุ้ง ปราสาทหินพิมาย 5. อาหารท้องถิ่นหรือความหลากหลายของอาหาร การกิน (Gastronomy) เช่น ผลไม้ไทยที่มีมากมายหลายชนิดทุกฤดูกาล อาหารไทยรสชาติดีเป็นที่นิยมของคนทั่วโลก 6. ศิลปะและดนตรีที่บ่งบอกเอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ศิลปะ การทำผ้าบาติก

ของภาคใต้ หรือการทำร่มที่ตำบลบ่อสร้าง อำเภอถ้ำกวาง เชียงใหม่ การทำชาวมังคโลกที่สุโขทัย หรือการทำเครื่องปั้นดินเผาที่อำเภอด่านเกวียน จังหวัดนครราชสีมา รวมทั้งภาพวาด รูปปั้นและงานแสดงดนตรีท้องถิ่น 7. วิธีการทำงานหรือเทคโนโลยีที่นำมาใช้ เฉพาะถิ่น เช่น ฟาร์มมุกในภาคใต้หรือ การปลูกพืชเมืองหนาวในภาคเหนือ 8. สถาปัตยกรรมทั้ง ภายในและภายนอกที่มีลักษณะเด่น เฉพาะตัวเช่น ตึกสไตล์ชิโนโปรตุกีสที่จังหวัดภูเก็ต หรือ บ้านเรือนศิลปะล้านนาที่มีจั่วเป็นรูปกาแลใน จังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สามารถนำมาสร้างความโดดเด่นได้เช่นกัน ได้แก่ 9. ศาสนาที่สำคัญในท้องถิ่นตลอดจนความ เชื่ออื่น ๆ เช่น การตักบาตรพระในตอนเช้าตามวิถี ความเชื่อของชาวพุทธที่มีอยู่ทั่วไป แต่ กลายเป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมชมชอบและ อยากมีประสบการณ์เมื่อเดินทางมา ท่องเที่ยวในประเทศไทย จึงปรากฏให้เห็นภาพนักท่องเที่ยว ต่างชาติร่วมตักบาตรในตอนเช้าตรู่ ในต่างจังหวัดทุกภูมิภาคของไทย เช่น ที่อุบลราชธานี เชียงใหม่ หรืออำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย นักท่องเที่ยวบางคนสนใจที่จะได้มีประสบการณ์ทางวัฒนธรรม ท้องถิ่น เช่น มาเรีย ซาราโปนา อดีตนักเทนนิสมือหนึ่งของโลกชาวรัสเซีย ซึ่งเดินทางมาแข่งขัน เทนนิสนัดพิเศษกับนักเทนนิสชาย ชาวไทยช่วงขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2553 ที่หัวหิน ได้ทำบุญตักบาตร พระสงฆ์ไทยที่บริเวณชายหาดหัวหิน มีภาพลงหน้าในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ (เขียนตุน, สยามรัฐ รายวัน 2553, 4 มกราคม : 25) ดึงดูดงามแสดงความปลื้มปิติเพราะถือเป็นประสบการณ์ทาง วัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่ในชีวิต 10. ระบบการศึกษาที่สะท้อนลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว 11. รูปแบบ การแต่งกายของผู้ที่อาศัยในท้องถิ่นซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยว เช่น การแต่งกายด้วยชุดประจำเผ่าของ บรรดาชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ในจังหวัดเชียงราย แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ และ 12. กิจกรรมเพื่อความ บันเทิงซึ่งมีเอกลักษณ์ เฉพาะถิ่น เช่น การรำโนราห์ของภาคใต้ การรำเซิ้งอีสาน การฟ้อนเล็บของ ภาคเหนือ เป็นต้น

3. การผสมผสานกิจกรรมต่างๆที่มีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว (Mix of Activities) ที่จะ กระตุ้นนักท่องเที่ยวทั้งทางกายภาพและทางอารมณ์ กิจกรรมที่น่าเสนอจะต้องสร้างความ น่าสนใจ ทำทาย ตื่นเต้นเร้าใจ และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มเป้าหมาย ทาง การตลาดในแต่ละช่วงเวลาตามกระแสความนิยมซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เช่น ในปัจจุบัน คนจำนวนมากนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในอินเดีย เพื่อทำโยคะ ทำสมาธิ และรักษาโรค ด้วยวิธีอายุเวท หรือความนิยมเดินทางไปป็นเขาที่จังหวัดกระบี่ การไปพักผ่อนและ ใช้บริการจัด สารพิษออกจากร่างกายซึ่งมีโปรแกรมให้บริการในสปาหลายแห่งที่จังหวัดเชียงใหม่ เกาะสมุยหรือ ภูเก็ต หรือการไปเยี่ยมชมโบราณสถานที่จังหวัดอยุธยาแล้วพักค้างคืนในรีสอร์ทเพื่อ สุขภาพที่ ให้บริการโปรแกรมดูแลสุขภาพ รับประทานอาหารปลอดสารพิษ (Organic) ปฏิบัติธรรมและ สูดอากาศบริสุทธิ์ ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาแถวบางปะอิน เป็นต้น

4. การจัดงานพิเศษต่าง ๆ (Special Events) โดยเฉพาะงานที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่ง อาจจัดขึ้นเป็นประจำทุกปีหรือจัดขึ้นเป็นครั้งคราวที่จะช่วยให้นักท่องเที่ยวมีความทรงจำที่ดีต่อ สถานที่ท่องเที่ยว เช่น งานลอยกระทงที่สุโขทัย งานสงกรานต์ที่เชียงใหม่ เทศกาลกินเจที่ภูเก็ต การ แข่งควายที่ชลบุรี งานช้างสุรินทร์ งานผีตาโขนที่เลย งานแห่เทียนเข้าพรรษาที่อุบลราชธานี หรือการ จัดแข่งรถแกรนด์ปรีซ์อย่างใหญ่โต ที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อปี พ.ศ. 2551 โดยไม่เคยจัด เช่นนี้มาก่อน และประชาสัมพันธ์โดยมุ่งหวังดึงดูดนักท่องเที่ยว จนปรากฏเป็นข่าวโด่งดังไปทั่วโลก

5. องค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างออกไป (Different Components) ในเชิงโครงสร้างธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวที่มีเสน่ห์เฉพาะตัวและดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยว ทั่วไป หรือนักท่องเที่ยวที่เป็นตลาดเฉพาะได้อย่างดี เช่น หมู่เกาะสิมิลันที่มีภูมิทัศน์งดงามและมี สภาพใต้ท้องทะเลเหมาะแก่การดำน้ำชมปะการัง ความงดงามของภูเขาสูงในภาคเหนือ เช่น ดอย อ่างขาง ดอยอินทนนท์ที่จังหวัดเชียงใหม่ ภูชี้ฟ้า ดอยตุงที่จังหวัดเชียงราย ภูกระดึงที่จังหวัดเลย หรือ Grand Canyon ของสหรัฐอเมริกา

6. ประเภทของสถานบันเทิง ที่มีการออกแบบเพื่อสร้างความสนุกสนานพึงพอใจให้แก่ นักท่องเที่ยวที่เป็นลูกค้ากลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะ อาทิ สวนสัตว์เปิดแบบซาฟารี ภูเก็ตแฟนตาซี ซึ่งมี สวนสนุกและการแสดงเพื่อสร้างความบันเทิงต่าง ๆ หรือสถานบันเทิงเรีงรมย์ตอนกลางคืน ตามถนน ริมหาดพัทยา หาดป่าตอง ภูเก็ต หรือในบริเวณถนนพหลโยธิน ซอยนานาใต้ หรือถนน ข้าวสาร กรุงเทพฯ เป็นต้น

7. ความเข้มแข็งของเครือข่ายด้านการตลาด (Strength of Market Tie) เป็น ตัวเร่ง (Catalyst) สำคัญซึ่งจะสื่อความและกระตุ้นเร้าใจให้ผู้ที่ได้รับทราบเรื่องราวตัดสินใจ เดินทางไป ท่องเที่ยวในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ความเข้มแข็งด้านการตลาดนี้ต้องพึ่งพา ความสัมพันธ์และการ ติดต่อสื่อสารของมนุษย์ผู้มีบทบาทในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทั้งนี้ ที่ประชุมผู้เชี่ยวชาญด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICTs) และการท่องเที่ยวเพื่อ การพัฒนา ซึ่งได้จัดขึ้นที่ Geneva ระหว่างวันที่ 30 พฤศจิกายน ถึง 2 ธันวาคม พ.ศ. 2548 ได้ปรึกษาหารือกันในการ ประชุมสัมมนาเรื่องการค้าและการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติ และสรุปข้อเสนอแนะให้ผู้ดูแล แหล่งท่องเที่ยวและผู้ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวในประเทศ กำลังพัฒนา นำนโยบายสาธารณะ ไปรวมเข้ากับการริเริ่มของภาคเอกชน อีกทั้งต้องสนับสนุนการ พัฒนา และการนำเทคโนโลยีเป็นสื่อ อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการทำธุรกิจ (e-business) ในภาค เศรษฐกิจท้องถิ่น รวมทั้งการนำเครื่องมือที่เป็น e-business เช่น ระบบการบริหารจัดการสถานที่ท่องเที่ยวที่ซับซ้อนมาใช้ (Complex Destination Management Systems) เพื่อให้การส่งเสริม การท่องเที่ยวประสบความสำเร็จ ในแต่ละปีกระแสนิยมในการท่องเที่ยวอาจเปลี่ยนแปลงเน้นไปทางใดทางหนึ่งมากเป็นพิเศษ นอกเหนือจากการเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่งดงามเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจตามปกติ ซึ่งมักจะนำ Sand and Sea มาใช้เป็นจุดขายตราขายที่ยังสามารถรักษาความงามตามธรรมชาติไว้มิให้เสื่อมโทรมได้ ผู้มีส่วน เกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะบรรดาบริษัทนำเที่ยวหรือ ตัวแทนการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นผู้จัดโปรแกรมนำเที่ยวมักมีบทบาทในการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวและ ผลิตภัณฑ์หรือกิจกรรมการท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวในงานการประชุมแสดง นิทรรศการด้านการตลาด ของผู้ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวที่เมือง Berlin ครั้งล่าสุดคือ ITB 2010 ครั้งที่ 44 ซึ่งมีผู้ร่วมแสดงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวรวมทั้งผู้ประกอบกิจการโรงแรมรวม 11,127 รายจาก 187 ประเทศในช่วงเดือนมีนาคม 2553 Augustin (2010, Famoushotels ITB-tweets) รายงานว่า กระแสนิยมการท่องเที่ยวนับตั้งแต่นี้เป็นต้นไปจะเปลี่ยนจาก รันท, Sand and Sea ไป เป็น Culture and Content ซึ่งหมายถึง วัฒนธรรมและองค์ประกอบที่เป็นสาระของสิ่งต่าง ๆ ที่มี อยู่ในท้องถิ่น รวมทั้งผลิตภัณฑ์ที่ขายให้แก่นักท่องเที่ยวซึ่งบ่งบอกถึงที่มา นักท่องเที่ยวยังมีแนวโน้ม ที่จะต้องการเข้าไปมีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในระหว่างที่เดินทางท่องเที่ยว มิใช่ เป็น

เพียงผู้ชมที่แวะมาเยือนเท่านั้น ข้อมูลดังกล่าวน่าจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อการวางแผนการพัฒนานวัตกรรมการผลิตภัณฑ์และ กิจกรรมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก

พยอม ธรรมบุตร (2549 : 1-3) ได้แบ่งองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเป็น 5 ประเภท ดังนี้ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวของสถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประเภท ได้แก่

1. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ได้แก่ การมีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม เช่น สนามบิน ระบบคมนาคม ตลอดจนบริการด้านอุตสาหกรรมขนส่ง เช่น การขนส่งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทาง (Destination) หรือแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)

2. การมีที่พักแรมรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation) ที่ต้องการค้างคืน ได้แก่ ที่พักประเภทต่าง ๆ เช่น โรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ ที่พักแรม ประเภทต่าง ๆ จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกในระดับต่างกัน ได้แก่ ภัตตาคาร สระว่ายน้ำ บาร์ ฟิตเนสเซ็นเตอร์ ชานูนา ศูนย์กลางธุรกิจ และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ

3. แหล่งท่องเที่ยว (Attractions) นับเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญสูงสุดของการเดินทาง เพราะเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวอาจเป็นแหล่งธรรมชาติที่มีความโดดเด่น เช่น ดอยอินทนนท์ ซึ่งมีความหลากหลายทางชีวภาพของเทือกเขาหิมาลัย หรือแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ เช่นปราสาทพนมรุ้งซึ่งแสดงถึงความรุ่งเรืองของอาณาจักรขอม ตลอดจนการท่องเที่ยวเที่ยวชนบทเพื่อสัมผัสวิถีชีวิตชาวบ้าน เรียนรู้ถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนโบราณสถานยุคเก่าแก่ก่อนประวัติศาสตร์ เช่นวัฒนธรรมบ้านเชียง เป็นต้น

4. กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) และกิจกรรมนันทนาการ (Tourist Activities และ Recreational Activities) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในยุคปัจจุบันเพราะการท่องเที่ยวมิได้หมายเพียงแค่การเดินทางไปชมโบราณสถาน อนุสาวรีย์ ความงดงามของธรรมชาติเท่านั้น แต่เป็นการที่นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การเดินศึกษาระบบนิเวศเขตเส้นศูนย์สูตรในป่าดิบชื้น การล่องแก่งในแม่น้ำท้องถิ่น การปีนหน้าผา การดำน้ำในรูปแบบ Scuba Diving หรือ Snorkeling การพายเรือแคนูในบริเวณป่าชายเลน การตกปลาหมึกทะเลเล็ก ตลอดจนการร่วมกิจกรรมกับชุมชนเจ้าบ้าน เช่น การดำนา การเกี่ยวข้าว การร่วมพิธีบายศรีสู่ขวัญ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดจะเป็นประสบการณ์ (Experience) ที่อยู่ในความทรงจำ ของนักท่องเที่ยวและกิจกรรมดังกล่าวมักก่อให้เกิดการกระจายรายได้

5. การบริการเบ็ดเตล็ดทั้งหมดที่มีให้นักท่องเที่ยว (Ancillary) อาทิเช่น บริการด้านร้านอาหาร โรงพยาบาล ไปรษณีย์ สถานีบริการน้ำมัน ร้านค้า ร้านขายของที่ระลึก ห้องสุขา ฯลฯ องค์ประกอบทั้ง 5 ประการควรปรากฏอยู่บนระบบฐานข้อมูลการจัดการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งที่เป็นจุดหมายปลายทาง (Destination Management System: DMS)

นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย

จากยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ที่ให้ความสำคัญกับการยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม และการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชนสู่ความสมดุลในทุกมิติอย่างบูรณาการและเป็นองค์รวม รวมถึงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 - 2564) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 - 2564) ซึ่งถือเป็นแผนในการกำหนดทิศทางและแผนหลักในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวการกีฬาโดยพัฒนาการกีฬาให้เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้าง มูลค่าเพิ่มและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศในรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ซึ่งเป็นรูปแบบทางการท่องเที่ยวที่สามารถชักจูงและดึงดูดให้คนเดินทางท่องเที่ยวทั้งด้านกิจกรรมการกีฬาและการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว อันนำมาซึ่งรายได้จากการจากการท่องเที่ยวอย่างมาก (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560; คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2559) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงมีภารกิจหลักในการกำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ในทุกระดับให้สอดคล้องกับแนวทางพัฒนาของประเทศรวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเพื่อเป็นกรอบและทิศทางการดำเนินการพัฒนาการกีฬาให้แก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งเน้นเพื่อให้คนไทยได้รับการส่งเสริมให้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาจนเป็นวิถีชีวิตมีสุขภาพที่ดีมีน้ำใจนักกีฬา เพื่อพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ระดับต่าง ๆ อันจะสร้างความภาคภูมิใจและนำมาซึ่งความสามัคคีของคนในชาติและเพื่อยกระดับการบริหารจัดการกีฬา ทุกมิติอย่างเป็นระบบตามหลักธรรมาภิบาลให้เกิดการสร้างรายได้สร้างอาชีพและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ (กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

ทั้งนี้ ในขั้นตอนการจัดทำแผนได้คำนึงถึงบริบทของประเทศไทยในการพัฒนาการกีฬาภายใต้กรอบการวิเคราะห์ แบบองค์รวม โดยได้มีการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิจากการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้มีการดำเนินการตาม 5 ขั้นตอนหลัก ซึ่งประกอบด้วย 1. การศึกษาสภาพแวดล้อมและบริบทของการพัฒนาการกีฬา 2. การทบทวน นโยบายและแผนยุทธศาสตร์ด้านการกีฬาของหน่วยงานต่าง ๆ 3. การศึกษาแผนปฏิบัติการกีฬาของสภาปฏิรูปแห่งชาติ 4. การประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) 5. การรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ในวงการกีฬา และการจัดการประชุมกลุ่มย่อยรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬาในทุกภูมิภาค ของประเทศ

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 - 2564) ได้มุ่งหวังให้การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิต และส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีน้ำใจนักกีฬาและคุณภาพชีวิตที่ดี ทั้งด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ ประกอบกับมี องค์ความรู้ด้านการกีฬา อันจะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศในระดับสากล นำมาซึ่งความภาคภูมิใจ และสร้างความสามัคคีแก่คนในชาติสามารถสร้างอาชีพและรายได้ผ่านการบริหารจัดการที่มีธรรมาภิบาลเพื่อพัฒนา อุตสาหกรรมกรมการ

กีฬาเพื่อเสริมสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่เศรษฐกิจของประเทศ จึงหวังว่าแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับนี้ จะถูกนำไปใช้โดยทุกภาคส่วน เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการขับเคลื่อนการพัฒนาการกีฬาของประเทศในระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2560 – 2564) ต่อไป

สถานการณ์ แนวโน้ม และทิศทางการพัฒนาการกีฬา

การกีฬาของประเทศได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา โดยมีนักกีฬาอาชีพคนไทยหลายคน ที่ประสบความสำเร็จในเวทีระดับนานาชาติและสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและประเทศ มีการตราพระราชบัญญัติ หลายฉบับเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการกีฬาในประเทศ มีการส่งเสริมกีฬาอาชีพอย่างเป็นรูปธรรม มีการจัดสรรงบประมาณที่เป็นระบบและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของอุตสาหกรรมการกีฬา ซึ่งในระยะ 5 ปี ที่ผ่านมา มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยสูงกว่าอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศถึง 3 เท่า โดยมีมูลค่ากว่า 81,000 ล้านบาท ในปี 2557 และในแต่ละปีมีนักกีฬาทัวร์ชาวไทยและต่างชาติที่เข้าร่วมเล่นและชมกิจกรรมกีฬากว่า 3 ล้านคน อย่างไรก็ตาม ผลงานภาพรวมของนักกีฬาไทยในมหกรรมกีฬาระดับนานาชาติยังไม่สามารถบรรลุผลได้ตาม เป้าหมาย เนื่องจากขาดความสม่ำเสมอในผลงาน และประชาชนทั่วไปยังไม่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้สัดส่วนประชากรที่ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอลดลงเหลือเพียง ร้อยละ 23.4 ในปี 2558 เมื่อเทียบกับร้อยละ 26.1 ในปี 2554

สามารถจัดทำกรอบแนวคิดการดำเนินการจัดทำ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) ที่มุ่งเน้น 1. การพัฒนาสุขภาพและคุณภาพชีวิต ของประชาชน 2. การพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในทุกระดับ 3. การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาอย่างครบวงจร 4. การบริหารจัดการการกีฬาที่เป็นระบบด้วยกลไกที่มีประสิทธิภาพโดยอยู่บนพื้นฐานของความทันสมัย มีมาตรฐานทั่วถึง และเป็นธรรม ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาระบบการมีส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐ และภาคประชาชนตั้งแต่ระดับท้องถิ่น

วิสัยทัศน์ “การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ” โดยมีหลักแนวคิดเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนา ดังนี้

1. การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน โดยส่งเสริมให้ประชาชนทุกคน มีความตระหนักถึงประโยชน์ของกีฬาโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เพิ่มโอกาสให้ประชาชนทุกคนได้เล่นกีฬาหรือชมกีฬา ที่ตนเองต้องการอย่างเท่าเทียม

2. การกีฬาเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม โดยสร้างปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนา กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ อาทิ บุคลากรการกีฬา โครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา กิจกรรมด้านการกีฬา องค์กรกีฬา องค์กรความรู้วิทยาศาสตร์การกีฬา และนโยบายในการผลักดันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ อันจะสร้างแรงบันดาลใจและนำมา ซึ่งความสามัคคีแก่คนในชาติ

3. การกีฬาเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการกีฬาที่มีมาตรฐานและอยู่ในระดับชั้นนำของภูมิภาคเอเชีย รวมทั้งการสร้างกิจกรรมด้านการกีฬาในทุกระดับ เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไทย ผลักดันให้ภาครัฐและเอกชนมีส่วนร่วมในการสร้าง ส่งเสริม และสนับสนุน อุตสาหกรรมและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และ

ส่งเสริมการบริหารจัดการกีฬาให้มีมาตรฐานที่ดี ทำให้การกีฬาไทย เป็นที่น่าสนใจสำหรับคนไทยและต่างชาติ ทั้งนักกีฬา ภาครัฐกิจ และภาคประชาชน

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมให้เกิดความรู้และความตระหนักรู้ด้านการออกกำลังกายและการกีฬา ขั้นพื้นฐาน เพื่อให้เด็กและเยาวชนทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา ได้รับการศึกษาด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ อย่างทั่วถึงจากครูพลศึกษาที่มีคุณภาพและจำนวนเพียงพอต่อความต้องการ มีการออกกำลังกายและเล่นกีฬาขั้นพื้นฐาน ได้อย่างถูกต้อง รู้กฎและกติกา จนสามารถถึงขั้นดูกีฬาเป็นเล่นกีฬาได้ มีทัศนคติที่ดี มีระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา รวมถึงมีการจัดวางระบบโครงข่ายในสถานศึกษาและชุมชน เพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและครอบครัว ในการผลักดันให้การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตั้งแต่ปฐมวัย โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การเร่งสร้างและพัฒนาพลศึกษาและสุขศึกษาในสถานศึกษาทั่วประเทศ
2. การส่งเสริมการพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานในชุมชนท้องถิ่นนอกสถานศึกษา
3. การจัดวางระบบโครงข่ายและสร้างความเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษาและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมให้มวลชนมีการออกกำลังกายและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬา เสริมสร้างการออกกำลังกายสำหรับประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย ยุทธศาสตร์นี้ถือว่ามี ความสำคัญ สำหรับประชาชนทั่วไป ทั้งนี้ เพราะการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาจะทำให้สุขภาพพลานามัยแข็งแรง ลดค่าใช้จ่าย ในการรักษาพยาบาล ลดปัญหาสังคม สามารถใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดและอบายมุข โดยมีการสร้างโอกาส การเข้าถึงกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และมีการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก แก่ประชาชนทุกกลุ่มอย่างทั่วถึง รวมไปถึงการส่งเสริมให้ประชาชนมีจิตสาธารณะ และพัฒนาระบบอาสาสมัครการกีฬา โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การจัดหาและพัฒนาสถานที่และอุปกรณ์กีฬาที่เพียงพอและเหมาะสมเพื่อการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาของมวลชน
2. การเสริมสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาสำหรับประชากรทุกกลุ่ม
3. การส่งเสริมการพัฒนาอาสาสมัครและบุคลากรการกีฬาเพื่อมวลชนอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดเพื่อความสำเร็จในระดับอาชีพ มุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันในระดับต่างๆ เพื่อสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติให้ทัดเทียมกับนานาชาติ สามารถสร้างความภาคภูมิใจและ เป็นเครื่องมือในการรวมจิตใจซึ่งจะเป็นการสร้างความรัก ความสามัคคีของคนในชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาต่อยอด นักกีฬาที่มีความเป็นเลิศไปสู่การกีฬาเพื่อการอาชีพอย่างเต็มตัว สามารถสร้างรายได้จากความรู้ ความสามารถ ทักษะ และ ประสบการณ์ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรองรับการพัฒนา ประกอบกับการจัดให้มีระบบสวัสดิการช่วยเหลือ

และส่งเสริมการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมพัฒนาตลอดเส้นทางอาชีพ นักกีฬา โดยมีแนวทาง ที่สำคัญ ได้แก่

1. การค้นหาและพัฒนา นักกีฬาที่มีความสามารถทางการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
2. การพัฒนาบุคลากรการกีฬาอย่างเป็นระบบและมีมาตรฐานสากล เพื่อการพัฒนา กีฬา เพื่อความเป็นเลิศ และการอาชีพอย่างยั่งยืน
3. การสร้างและพัฒนา ศูนย์บริการการกีฬาและศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติที่เป็นมาตรฐาน
4. การส่งเสริมและจัดเตรียมการดูแลสวัสดิการและสวัสดิภาพของนักกีฬาและบุคลากร การกีฬา
5. การส่งเสริมและพัฒนา กีฬาเพื่ออาชีพอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาแบบครบวงจร สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม และ ส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการสนับสนุนการทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการกีฬา อาทิ ธุรกิจการผลิตเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬา ธุรกิจ เพื่อการบริการเกี่ยวกับการกีฬา ธุรกิจการจัด กิจกรรมการแข่งขันต่าง ๆ รวมถึงสถาบันพัฒนา กีฬาอาชีพทุกระดับ พร้อมทั้งมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงกีฬา และจัดตั้งเมืองกีฬา เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านการกีฬาของภูมิภาค โดยมี แนวทางที่สำคัญ ได้แก่

1. การส่งเสริมและสนับสนุน อุตสาหกรรมการกีฬา
2. การพัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism)

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา มุ่งเน้น ด้านการสร้างและการพัฒนาสุขภาพของประชาชนและสมรรถภาพของนักกีฬา ทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ รวมไปถึงเทคนิคทักษะกีฬาในช่วงการแข่งขันตลอดจนพัฒนาไปสู่ความสามารถสูงสุดของ แต่ละบุคคล อย่างเป็นระบบ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีมาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการ พร้อมทั้งส่งเสริมการวิจัยและ พัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และสร้างความ ตระหนักและการนำองค์ความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ สูงสุดกับประชาชนและนักกีฬาทุกกลุ่ม มี แนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาทั้งใน ส่วนกลาง ภูมิภาค และระดับท้องถิ่น
2. การพัฒนาและการสร้างเครือข่ายองค์ความรู้และนวัตกรรมทางการกีฬา
3. การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ทางการกีฬา เพื่อนำไปพัฒนาขีด ความสามารถของนักกีฬา และสุขภาพของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การยกระดับการบริหารจัดการด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการทางการกีฬา โดยเสริมสร้างการบูรณาการตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึง ระดับ ปฏิบัติการ ผ่านกลไกของคณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติที่จะมีการจัดตั้งขึ้น รวมไปถึง พัฒนาระบบฐานข้อมูล ที่มีมาตรฐานเพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลสำหรับการติดตามและ ประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งส่งเสริม การยกระดับการบริหารจัดการขององค์กรกีฬาต่าง ๆ ให้ทัดเทียมสากล และอยู่บนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล โดยมีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่

1. การสร้างความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา
2. การพัฒนาฐานข้อมูลด้านการออกกำลังกายและการกีฬาตั้งแต่ระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น เพื่อการติดตามและประเมินผล
3. การยกระดับการบริหารจัดการกีฬาบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) ไปสู่การ

ปฏิบัติ

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) ไปสู่การปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพ และมีความสอดคล้องกันตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ ควรให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

1. ระดับนโยบาย คณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติ (ที่จะจัดตั้งขึ้นตาม ร่างพระราชบัญญัติ นโยบายการกีฬาแห่งชาติ พ.ศ.) กำกับดูแลนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายและการกีฬา พิจารณากำหนด นโยบายและจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบ พร้อมทั้งประสานแผน ทั้งในระดับนโยบายและระดับพื้นที่

2. ระดับการขับเคลื่อนแผน โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นเจ้าภาพหลัก ร่วมกับสำนักงานเลขาธิการ คณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติ (ที่จะจัดตั้งขึ้นตามร่างพระราชบัญญัติ นโยบายการกีฬาแห่งชาติ ทำหน้าที่ในการนำนโยบายและข้อสั่งการในระดับนโยบาย แจ้งประสานไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งติดตาม ความก้าวหน้าการดำเนินการ และนำเสนอข้อแนะนำและปัญหาอุปสรรคเสนอต่อคณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติ โดยหน่วยงานหลัก ที่เป็นส่วนราชการและหน่วยงานในส่วนของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่รับผิดชอบ ในการผลักดันแผนในแต่ละยุทธศาสตร์ไปสู่ระดับการปฏิบัติการ

3. ระดับปฏิบัติการ ประกอบด้วย ส่วนราชการต่าง ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนที่มีภารกิจ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬา สมาคมกีฬา ชมรมกีฬา สโมสรกีฬา สถาบันอุดมศึกษา สถานศึกษา รวมทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกระดับ เป็นผู้รับนโยบายจากคณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติและคณะรัฐมนตรี ไปสู่การปฏิบัติ โดยสอดคล้องประสานงานและเชื่อมโยงการดำเนินงานให้มุ่งสู่การขับเคลื่อนแผนในแต่ละยุทธศาสตร์

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” โดยผู้วิจัยได้รวบรวม งานที่วิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาซึ่งสามารถนำเสนอได้ดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ศิวธิดา ภูมิธรรมณี (2562). ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวใน แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม 2. ศึกษาส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม (7Ps) 3. สร้างแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม ด้วยการกำหนดยุทธศาสตร์การตลาด

การท่องเที่ยวจากส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว (7Ps) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการแจกแบบสอบถามกับตัวอย่างจำนวน 400 คน วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่ สถิติค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ่ กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัด นครพนม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความต้องการในการมาท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนและเติมเต็มให้กับชีวิต ร้อยละ 29.8 โดยมีแรงจูงใจในการมาท่องเที่ยวเพราะวัฒนธรรมและประเพณี ร้อยละ 22.5 ในด้านปัจจัย ส่งผลต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยวเพราะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ร้อยละ 25.8 และมูลเหตุที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจมาท่องเที่ยวเพราะอิทธิพลของสังคมและบุคคล ร้อยละ 26.5

2. ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของจังหวัดนครพนม (7Ps) ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.11 ได้แก่ ปัจจัยด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ มีค่าเฉลี่ย 4.35 รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ มีค่าเฉลี่ย 4.23 ปัจจัยด้านราคาและบริการ มีค่าเฉลี่ย 4.18 ปัจจัยด้านกระบวนการ มีค่าเฉลี่ย 4.10 ปัจจัยด้าน ช่องทางการจัดจำหน่าย ค่าเฉลี่ย 4.08 ปัจจัยด้านบุคคล มีค่าเฉลี่ย 4.05 และปัจจัยด้านส่งเสริมการตลาด มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.18 ตามลำดับ การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศ แตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7Ps) แตกต่างกัน การวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบทางเดียว (One - way ANOVA) พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน จะให้ความสำคัญต่อปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7Ps) ที่แตกต่างกัน

3. ด้านการกำหนดยุทธศาสตร์การตลาดเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม ที่พบจากการวิจัยคือ ด้านลักษณะกายภาพและการนำเสนอ (Physical Evidence and Presentation) ต้องมีการบริหารจัดการพื้นที่พัฒนาเส้นทางหลัก และเส้นทางรอง ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) มีความหลากหลาย และโดดเด่นด้านวัฒนธรรมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ด้านราคา (Price) ราคาค่าบริการทางการท่องเที่ยวก็ไม่แพงมาก ด้านกระบวนการ (Process) มีกระบวนการทำงานและการบริการที่ดีแต่ควรนำเทคโนโลยีมาใช้ในการท่องเที่ยว ด้านสถานที่ (Place) สามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว ด้านบุคลากร (People) ต้องมีการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว และการบริการให้เพียงพอ และด้านการส่งเสริมการตลาด (Promotion) ต้องส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

วัชระ ยี่สุนเทศ, ทศพร มะหะหมัด และเยาวลักษณ์ แซ่เลียง (2562). ปัจจัยการขนส่งสำหรับการท่องเที่ยวที่มีผลต่อความพึงพอใจในคุณภาพ การให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1. เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยวจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 2. อิทธิพลของปัจจัยการขนส่งสำหรับการท่องเที่ยวที่มีผลต่อความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยว และ 3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการขนส่งสำหรับการท่องเที่ยวและความพึงพอใจใน

คุณภาพการให้บริการของ ธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยว ของธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 332 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ รวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การทดสอบค่าที การทดสอบ ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์สมการ ถดถอยพหุคูณ และการทดสอบความสัมพันธ์เพียร์สัน ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ปัจจัยการขนส่งสำหรับการท่องเที่ยวของธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การใช้สิ่งของที่ เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม การเอาใจใส่การให้บริการความสะอาดสบายของช่องทางติดต่อ ช่วงเวลาใน การให้บริการ และการให้บริการของว่างและเครื่องดื่มบนยานพาหนะมีผลต่อระดับความพึงพอใจใน คุณภาพการให้บริการ ของธุรกิจการท่องเที่ยว สุดท้าย ปัจจัยการขนส่งสำหรับการท่องเที่ยวของธุรกิจ การท่องเที่ยว ประกอบด้วย ความสะอาดสบายของช่องทางติดต่อ การเอาใจใส่การให้บริการ การ ให้บริการของว่างและเครื่องดื่ม บนยานพาหนะ ช่วงเวลาในการให้บริการ และด้านความเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ต่อระดับ ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นิชนันท์ อ่อนรัตน์ (2561). นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมใน จังหวัดอุบลราชธานี. วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้มี 3 ประการคือ 1. เพื่อศึกษานโยบายการส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม และ 3. เพื่อศึกษาแนวทางการนำนโยบายคุณการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไปปฏิบัติ โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ จากเอกสารการสัมภาษณ์กลุ่ม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและจากโสตทัศน วัสดุต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการกำหนดนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติใน จังหวัดอุบลราชธานีมี การกำหนดนโยบาย แบ่งเป็น แผนงาน โครงการ และกิจกรรมร่วมกับของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มีการพิจารณาทรัพยากรบริหาร ได้แก่ความพร้อม ด้านทรัพยากรบุคคลงบประมาณ เครื่องมือเครื่องใช้ยานพาหนะ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านการ ส่งเสริมและการพัฒนาประเพณีท้องถิ่นไทย ปัญหาที่พบคืองบประมาณที่รัฐจัดสรรให้ มีองค์การ 13 องค์การในจำนวนทั้งสิ้น 17 องค์การเห็นว่างบประมาณไม่เพียงพอ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ก็เป็นปัญหาระดับรองลงมาจากการศึกษาพบว่า ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการจัดการถึง 12 องค์การ ในจำนวนทั้งสิ้น 17 องค์การ ผู้วิจัยเห็นว่าการประชาสัมพันธ์ของรัฐ โดยสื่อต่าง ๆ ยังไม่กระจายให้ ประชาชนได้รับทราบอย่างถ้วนทั่วคณะกรรมการจัดงานควรหากกลยุทธ์ในการดำเนินงานเพื่อกระตุ้น หรือสร้างจิตสำนึกให้ประชาชน มีส่วนร่วมกับการจัดงานให้มากยิ่งขึ้น ส่วนปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ไม่ เพียงพอต่อการจัดงานจากการศึกษาพบว่า มีองค์การ/หน่วยงานถึง 11 องค์การจาก 17 องค์การเห็น ว่าวัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินกิจกรรมไม่เพียงพอสรุปผลข้อค้นพบจากการศึกษาที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อ กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติก็คือ งบประมาณในการดำเนินการของทั้งองค์การภาครัฐองค์การ ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติและองค์การภาคเอกชน/ประชาชน พบว่า งบประมาณของหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ เพียงพอด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดงาน พบว่าประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการจัดงาน วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดงานจากการศึกษาพบว่าวัสดุอุปกรณ์ที่องค์การ/หน่วยงานนำไปใช้ ในการ

ปฏิบัติงานต้องจัดทำให้เพียงพอส่วนข้อค้นพบอื่น ๆ เช่น ด้านสมรรถนะของหน่วยงาน คือบุคลากร และการติดตามประเมินผลก็เป็นปัญหาระดับกลางหรือไม่รุนแรงแต่อย่างใด

จิตรา ปั้นรูป และคณะ (2561) ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการตลาดท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน. มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว เชียงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน 2) เพื่อศึกษาความต้องการทางการตลาดของนักท่องเที่ยว ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน การดำเนินการศึกษาใช้การสุ่มตัวอย่าง แบบเฉพาะเจาะจงในกลุ่มประชากรเป้าหมายคือ นักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน จำนวน 400 คน โดยใช้เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน แบบทางเดียว (ANOVA) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS) ผลการศึกษาในด้านข้อมูล พื้นฐานส่วนบุคคลพบว่า นักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 54.3) มีช่วงอายุระหว่าง 25 - 34 ปี (ร้อยละ 32.5) มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 48.5) สถานะสมรส (ร้อยละ 46.3) และมีภูมิลำเนาอยู่ที่ภาคเหนือ (ร้อยละ 46.5) ผลการศึกษาด้านพฤติกรรมนักท่องเที่ยว พบว่า ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อการทำบุญ (ร้อยละ 52.0) การพักผ่อนหย่อนใจ (ร้อยละ 26.0) ชื่นชมศิลปะ โบราณสถาน (ร้อยละ 6.3) และส่วนใหญ่มาท่องเที่ยวเป็นครอบครัว (ร้อยละ 43.0) ผลการศึกษาด้านความต้องการทางการตลาดของนักท่องเที่ยวที่เดินทาง มาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน พบว่า ความต้องการภาพรวมอยู่ในระดับมาก ในด้านแหล่งท่องเที่ยว, อาคารสถานที่, ด้านราคา, ด้านบุคลากร, และด้านกิจกรรม

ชิตวร สีละผลิน (2561) ปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ที่มีผลต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวไทย ที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ที่มีผลต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวไทยที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย 2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะทางประชากรศาสตร์กับความต้องการของนักท่องเที่ยวไทยที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย และ 3. ศึกษาปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ที่มีผลต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวไทยที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และมีกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักท่องเที่ยวไทยในอำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย จำนวน 400 คน ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ได้แก่ ค่าทดสอบ t-test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย และจำแนกลักษณะทางประชากรศาสตร์ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยของพหุคูณโดยวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวไทยที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 21-29 ปี สถานภาพโสด มีอาชีพเป็นนักเรียน/นิสิตนักศึกษา ศึกษาในระดับปริญญาตรี และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท นอกจากนี้ปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ที่นักท่องเที่ยวไทยมีความต้องการมากที่สุดคือ ด้านที่พักแรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 ส่วนผลการศึกษาด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวไทย พบว่า นักท่องเที่ยวไทยมีระดับความต้องการมากที่สุด ได้แก่ มีความอยากรู้อยากเห็นที่จะได้พบสิ่งใหม่ และได้รับคุณค่าในการเดินทางท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของ

นักท่องเที่ยวไทยที่แตกต่างกัน มีความต้องการ แตกต่างกันในด้านอายุ อาชีพ สถานะภาพ และระดับการศึกษา ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านเพศ และรายได้ต่อ เดือน มีความต้องการไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผลวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกของ โฮมสเตย์ จำแนกตามด้านที่พักแรม ด้านอาหาร ด้านแหล่งท่องเที่ยว และด้านความปลอดภัยมีผลต่อความต้องการของ นักท่องเที่ยวไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ด้านการคมนาคมไม่มีผลต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

ศิรินันท์ พงษ์นิรันดร, โอชญญา บัวธรรม และชัชชญา ยอดสุวรรณ (2559) ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยว อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ วิเคราะห์ศักยภาพในการพัฒนางานด้านการท่องเที่ยว และเสนอแนวทางการจัดการท่องเที่ยวของอำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา โดยทำการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ลงพื้นที่สังเกตการณ์ สัมภาษณ์ผู้ประกอบการท่องเที่ยว สัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างจากตัวแทนกลุ่มตัวอย่างเฉพาะที่ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 16 คน และจัดประชุมเชิงปฏิบัติการกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชนในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว ประกอบกับการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสอบถามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมทั้งสิ้น 300 คน ได้แก่ 1. สอบถามผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวจำนวน 200 คน เพื่อหาข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการและให้บริการด้านการท่องเที่ยวอำเภอวังน้ำเขียวในปัจจุบัน และ 2. สอบถามนักท่องเที่ยวจำนวน 100 คน เพื่อหาข้อมูลด้านพฤติกรรมด้านการท่องเที่ยว รวมไปถึงความพึงพอใจจากการใช้บริการด้านการท่องเที่ยวของอำเภอวังน้ำเขียว การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ 1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์เนื้อหาจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ลงพื้นที่สังเกตการณ์ สัมภาษณ์ และจัดประชุม และ 2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม โดยใช้สถิติเบื้องต้น ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยผลการวิจัย พบว่า 1. สิ่งดึงดูดใจด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งอำนวยความสะดวกที่มีให้บริการอย่างเพียงพอและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็วและสะดวก เป็นปัจจัยที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ 2. ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวในปัจจุบันมีทรัพยากรท่องเที่ยว 2 ประเภท ได้แก่ ทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีสิ่งอำนวยความสะดวก ครบ คือ ที่พักแรม ร้านอาหาร และธุรกิจนำเที่ยว แต่รอรับจ้าง/รถโดยสารมีให้บริการค่อนข้างน้อย อีกทั้งในขณะนี้พื้นที่มีปัญหาเกี่ยวกับการบุกรุกที่ดินโดยภาคเอกชน แต่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่กลับมีความพึงพอใจต่อการให้บริการ ด้านทางท่องเที่ยวในระดับมาก 3. แนวทางการจัดการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่ ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวควรออกระเบียบข้อบังคับเพื่อเน้นการอนุรักษ์ทรัพยากร ท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ควรจัดระบบคมนาคมและการสัญจรให้ชัดเจน พร้อมกับทำป้ายบอกทางให้ถูกต้องและติดตั้งเป็นระยะด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ควรจัดให้มีการบริการที่ครอบคลุมและทั่วถึง ด้านความปลอดภัยควรจัดระบบรักษาความปลอดภัยในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสามารถในการรองรับของพื้นที่ควรทำการศึกษาขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งเพื่อให้ง่ายต่อการบริหาร

จัดการ และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนควรให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยการจัดตั้ง เป็นคณะกรรมการดำเนินการวางแผน การกำหนดแนวปฏิบัติการติดตามและประเมินผลการดำเนินการต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่

กนกพร ฉิมพล (2559) แนวทางการพัฒนาหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนบ้านตะคุ ตำบลตะคุ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา. มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1. เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนบ้านตะคุ 2. เพื่อศึกษา ความพร้อมของชุมชนต่อการพัฒนาหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ 4. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชน บ้านตะคุตำบลตะคุอำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา วิธีการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาทั้งในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนได้แก่ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนบ้านตะคุ เป็นการศึกษาข้อมูลจากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับ แหล่งประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมในชุมชนบ้านตะคุ โดยการเก็บข้อมูลภาคสนามจากสังเกต และการสัมภาษณ์เชิงลึก ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาความพร้อมของชุมชนต่อการพัฒนาหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยสร้างแบบสอบถาม และนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 235 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) และการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ร้อยละค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน ด้วยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ขั้นตอนที่3การศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาเป็นหมู่บ้านเป็นหมู่บ้าน ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยการสัมภาษณ์กับกลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญจำนวน 10 คน ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาแนวทาง การพัฒนาหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้มีการนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากทั้ง 3 ขั้นตอนมาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ เพื่อหาแนวทางการพัฒนาหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนบ้านตะคุพบว่า แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของ ชุมชนบ้านตะคุ มี 2 แห่งที่สำคัญ ได้แก่ ปราสาทสระหินและวัดหน้าพระธาตุโดย ปราสาทสระหินหรือปราสาทหินเป็นปราสาท ที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกทางบ้านตะคุ และวัดหน้าพระธาตุหรือวัดตะคุวัดหน้าพระธาตุหรือที่ชาวบ้านทั่วไปว่าวัดตะคุ เป็น วัดเก่าแก่ของอำเภอบึงสามพัน 2. การศึกษาความพร้อมของชุมชนต่อการพัฒนาหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีระดับความพร้อม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.24$, $S.D. = .43$) และเมื่อจำแนกตามอายุ อาชีพและระดับการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุและระดับการศึกษาต่างกันมีความพร้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3. การศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาเป็นหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมพบว่า การจัดการ โครงสร้างการบริหารงานด้านการท่องเที่ยวในหมู่บ้านยังไม่มีชัดเจน ยังไม่มีการตั้งคณะกรรมการดูแลรับผิดชอบอย่างเป็นทางการ และไม่มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ไม่มีจุดขายที่สามารถดึงเงินจากนักท่องเที่ยวได้ และ 4. แนวทางการพัฒนา หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ 1. ด้านการพัฒนาศักยภาพและการวางรูปแบบการบริหารจัดการหมู่บ้าน แก่ไขจุดอ่อน ของหมู่บ้าน โดยหน่วยงานภาครัฐเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้ที่มีประสบการณ์หรือเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว มาร่วมเป็นแรงสำคัญเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของหมู่บ้าน ให้ความรู้ร่วมคิดร่วมสร้างร่วมวางแผน โดยต้องยึดว่าทุก

กระบวนการ ของการพัฒนาต้องให้ชาวบ้านเป็นผู้ร่วมลงมือปฏิบัติเองทุกขั้นตอน เพื่อสร้างและปลูกฝังความภาคภูมิใจและความเป็นเจ้าของ ร่วมกันของชาวบ้าน และ 2. ด้านการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการทดลองดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว และด้านการประเมินผล ซึ่งควรจัดให้มีการทดลองการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในหมู่บ้าน โดยมีข้อเสนอแนะที่สำคัญจากการศึกษาวิจัยคือ ควรมีการร่วมกันพัฒนาศักยภาพ และการวางรูปแบบการบริหารจัดการหมู่บ้านแก้ไขจุดอ่อน ของหมู่บ้าน โดยเฉพาะในเรื่องของการสร้าง กฎกติกา เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับชาวบ้านและนักท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์แหล่ง ท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น ตลอดจนการสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวนำร่องภายในชุมชน

ชายชาญ ปฐมกาญจนา และ นรินทร์ สังข์รักษา (2558) ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม 2. เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจ ในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว และ 3. ศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวตลาดบางหลวง 400 คน ผู้ให้ข้อมูลหลัก 14 คน เครื่องมือ ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที่การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในตลาดบางหลวงอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับ ดังนี้ด้านเดินทางด้านสิ่งดึงดูดใจในการท่องเที่ยวด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและด้านประชาสัมพันธ์ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่านักท่องเที่ยวที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้และสถานภาพสมรส แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีระดับแรงจูงใจ การท่องเที่ยวตลาดบางหลวงไม่แตกต่างกัน

3. แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม พบว่า ควรมีการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ที่มีจิตอาสาในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน ด้านการเงินหรืองบประมาณ ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนตำบลหรือท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนงบประมาณในจำนวนที่มากพอ ควรมีการรวมกลุ่มกันในการให้ความช่วยเหลือ ประสานงาน และให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นเครือข่าย

นนทิภัก เพียรโรจน์ และคณะ (2558) ศึกษาวิจัยเรื่องการเชื่อมโยงเส้นทางและการส่งเสริมการตลาดโปรแกรมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่ม 4 จังหวัดใน

ภาคใต้ของประเทศไทย. การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่ม 4 จังหวัดในภาคใต้ของประเทศไทย 2. เพื่อศึกษากิจกรรมการส่งเสริมการตลาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่ม 4 จังหวัดในภาคใต้ของประเทศไทย และ 3. เพื่อสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นเส้นทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงทั้ง 4 จังหวัด และจัดทำปฏิทินกิจกรรมของกลุ่มจังหวัดตลอดทั้งปี และการจัดกิจกรรมส่งเสริมการตลาด คณะผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจากการสัมภาษณ์หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และการลงพื้นที่สำรวจเส้นทางท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของทั้ง 4 จังหวัด การประเมินเส้นทางท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวและจากบริษัททัวร์ ผลการศึกษาพบว่าสามารถจัดโปรแกรมท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมได้หลากหลายมากขึ้น เพื่อความเหมาะสมและดึงดูดนักท่องเที่ยว เช่น โปรแกรมทัวร์แบบเข้าไป-เย็นกลับ โปรแกรมทัวร์ 2 วัน 1 คืน และโปรแกรมทัวร์ 3 วัน 2 คืน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เสนอการจัดทำรูปแบบการประชาสัมพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ ให้กับจังหวัด โดยการใช้สื่อหรือรูปแบบการประชาสัมพันธ์ที่โดดเด่นและชัดเจน เช่น การจัดทำปฏิทินกิจกรรมท่องเที่ยว การนำเสนอเส้นทางท่องเที่ยวในลักษณะต่าง ๆ

กาญจนา ทวีพันธ์ และแววมยุรา คำสุข. (2558). คุณภาพการบริการที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของลูกค้าใน ธุรกิจการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาวในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านคุณภาพการบริการที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของลูกค้าร้านกาแฟสตาร์บัคส์ และ 2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของลูกค้าร้านกาแฟสตาร์บัคส์ สาขาเซ็นทรัลพลาซ่า จังหวัดพิษณุโลก การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ใช้บริการร้านกาแฟสตาร์บัคส์ สาขาเซ็นทรัลพลาซ่า จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบสะดวก สถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษาปัจจัยคุณภาพการบริการ ประกอบด้วยด้านความเป็นรูปธรรมของการบริการ ด้านการให้ความเชื่อมั่นต่อลูกค้า และด้านการรู้จักและเข้าใจลูกค้า และปัจจัยความรับผิดชอบต่อสังคมประกอบด้วยด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านการกุศล และด้านสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อความพึงพอใจของลูกค้าของร้านกาแฟสตาร์บัคส์ สาขาเซ็นทรัลพลาซ่า จังหวัดพิษณุโลก ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดนำไปสู่ความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจในอนาคต

ทิพาพร ไตรบรรณ (2557) ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ กรณีศึกษา หมู่บ้านอรัญญิก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษานโยบายด้านการท่องเที่ยวของหมู่บ้านอรัญญิก 2. ศึกษาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของคนในชุมชนอรัญญิก 3. ศึกษาแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวของหมู่บ้านอรัญญิก โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม โดยสอบถามกับกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 400 คน และกลุ่มผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านอรัญญิก จำนวน 235 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ จำนวน 4 แห่ง และกลุ่ม

ผู้ประกอบการในหมู่บ้านอรัญญิก จำนวน 11 แห่ง แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการศึกษา พบว่า 1. นโยบายการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐยังไม่สามารถดำเนินการพัฒนาได้อย่างเต็มที่ โดยหน่วยงานภาครัฐควรมีการร่วมมือกับชาวบ้านในหมู่บ้านอรัญญิก เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปได้อย่างเต็มที่ 2. ชาวบ้านในหมู่บ้านอรัญญิกยังขาดการมีส่วนร่วมและขาดความรู้ในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐควรจัดหาคู่มือที่มีความรู้ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวมาอบรมให้ความรู้แก่ชาวบ้าน 3. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น และคนในหมู่บ้านจะรับจ้างตีมีดส่งให้กับร้านค้ามีดในหมู่บ้าน เป็นการกระจายรายได้ และมีส่วนร่วมของคนในชุมชน 4. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงบวกต่อปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ด้านการเดินทาง ด้านความสะอาดและการกำจัดขยะ และด้านผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก ส่วนปัจจัยรองลงมาที่นักท่องเที่ยวมีทัศนคติว่าควรปรับปรุงเพิ่มเติม ได้แก่ ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านการบริการการท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย คือ หน่วยงานภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนโดยให้คนในหมู่บ้านมีส่วนร่วมในการรับรู้การพัฒนาการท่องเที่ยวของหมู่บ้าน และควรจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มากยิ่งขึ้น

ศิริลักษณ์ ตันตยกุล (2557) การนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาความสำเร็จการนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติ 2. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จการนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติ และ 3. เปรียบเทียบการนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติจังหวัดพระนครศรีอยุธยา, จังหวัดสุโขทัย, จังหวัดกำแพงเพชร การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed methods research) ซึ่งประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อพิสูจน์ตัวแบบตามภาวะสันนิษฐานด้วยวิธีการสมการเชิงโครงสร้าง (Structural equation modeling) ซึ่งประกอบด้วยโดยวิเคราะห์ผลเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม จำนวน 900 ชุด และผสมผสานกับการวิจัยเชิงคุณภาพจากการวิจัยเอกสาร (Documentary research) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) เพื่อยืนยันและสนับสนุนผลที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณ การวิจัยพบว่า ผลจากการสัมภาษณ์มีความสอดคล้องกับการวิเคราะห์เชิงปริมาณในการศึกษาความสำเร็จการนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติตามเกณฑ์ขององค์การ - ยูเนสโก ได้แก่ ความสำเร็จด้านกายภาพ ความสำเร็จด้านเศรษฐกิจ และความสำเร็จด้านวัฒนธรรมของทั้ง 3 จังหวัดนั้นสอดคล้องกับแนวคิดธรรมาภิบาลหลายระดับ (Multi-level governance) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่วนความสำเร็จด้านเศรษฐกิจจะเน้นเรื่องการจัดตั้งศูนย์นักท่องเที่ยวและการสร้างรายได้จากการเป็นเมืองมรดกโลกนอกจากนั้นความสามารถรักษาความเป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไว้ได้นับเป็นความสำเร็จทางกายภาพและการบรรลุตามเป้าหมายในระดับนานาชาติคือการรักษาคุณค่าอันโดดเด่น ที่ประกาศไว้ใน การขึ้นทะเบียนเป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรม จากการศึกษาพบว่า การนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติมีลักษณะแบบจากบนลงล่าง (Top-down) ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยกฎระเบียบ และปัจจัยกลยุทธ์ผสมผสานกับกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบจากล่างขึ้นบน (Bottom-up) ได้แก่ ปัจจัยความ

ร่วมมือและปัจจัยความรู้ นอกจากนั้นผลการศึกษาเปรียบเทียบทำให้ทราบว่าแม้จะอยู่ภายใต้ ครอบ ความร่วมมือมรดกโลก (World Heritage regime) เช่นเดียวกันการนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยว ของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติในเชิงพื้นที่ของแต่ละจังหวัดนั้นปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อ ความสำเร็จมีความแตกต่างกัน

ณรงค์ พลธิราช (2557) ศึกษาวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวชุมชนเชิงประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก. จัดทำฐานข้อมูลเชิงพื้นที่ จัดเส้นทางท่องเที่ยว และวิเคราะห์และจัดทำแผนที่เส้นทางท่องเที่ยวชุมชนเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ในจังหวัด ชลบุรีระยอง จันทบุรี และตราด โดยใช้เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศ จากการศึกษาพบว่า มีแหล่ง ท่องเที่ยวชุมชนเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมรวมทั้งสิ้น 100 แห่ง อยู่ในจังหวัดชลบุรี 45 แห่ง จังหวัดจันทบุรี 24 แห่งจังหวัดระยอง 16 แห่ง และจังหวัดตราด 15 แห่ง ส่วนการจัดเส้นทาง การท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 4 เส้นทางได้แก่ เส้นทางที่ 1 ทำบุญไหว้พระ-ชมวัฒนธรรม มีระยะทางรวม 13.36 กิโลเมตร เส้นทางที่ 2 ตามรอยนิทานตามหาพระรถเมรี มีระยะทางรวม 23.60 กิโลเมตร เส้นทางที่ 3 เที่ยวเมืองระยอง นอนเมืองจันทร์มีระยะทางรวม 121.33 กิโลเมตร และเส้นทางที่ 4 ย้อนรอยเส้นทางทัพ สัมผัสวัฒนธรรมชายฝั่งทะเล มีระยะทางรวม 218.52 กิโลเมตร

อิสริย์ ภักดิ์ศรีแพง (2557) ศึกษาวิจัยเรื่องบทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัด นครราชสีมา ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา. การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด นครราชสีมา โดยมีกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือผู้บริหารหัวหน้าส่วนราชการสังกัดองค์การบริหารส่วน จังหวัดนครราชสีมาจำนวน 8 คน และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน 5 อำเภอ ๆ ละ 3 คน รวม 15 คน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกด้วยตนเอง (In-dept Interview) และศึกษาจากเอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูล โดยการตีความ (Interpretation) ซึ่งได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ที่ได้ จดบันทึกจากสิ่งที่เป็น รูปธรรมหรือเป็นปรากฏการณ์ที่มองเห็น และวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ซึ่งได้จาก การศึกษาเอกสาร (Document research)หลังจากนั้นทำการสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Inductive) โดยการเขียนเป็นประโยคหรือข้อความ ตามแนว กรอบทฤษฎี หรือตอบปัญหาของการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัด นครราชสีมา มีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง มีความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลางต้องการ บริหารส่วนจังหวัด นครราชสีมา ไม่มีแหล่งท่องเที่ยวอยู่ใน ความรับผิดชอบ แต่มีนโยบายและ แผนงานในการพัฒนาการท่องเที่ยว เน้นการสนับสนุนการจัดกิจกรรมของหน่วยงานต่าง ๆ ที่ถูกบรรจุ เข้าในปฏิทินการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) มาส่งเสริมเป็นลำดับต้นเมื่อ เทียบงบประมาณที่มีอยู่กับ พื้นที่รับผิดชอบ 32 อำเภอถือว่ายังไม่พอเพียง จึงทำให้การพัฒนา การท่องเที่ยวไม่เป็นรูปธรรม เท่าที่ควรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวยังไม่มีความ เข้าใจถึงบทบาท อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาในด้านการท่องเที่ยวทราบ เพียงบทบาทด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และมีความคาดหวังให้สนับสนุนงบประมาณในการจัด กิจกรรมทุกระดับ และเพิ่มการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยผู้

ศึกษาเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดนครราชสีมาภายใต้บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 3 ด้าน คือ ด้านบุคคล ด้านงบประมาณ ด้านการวางนโยบายและแผนงาน

สุรัชย์ จันทร์จรัส และคณะ (2556) ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาการกลับมาเที่ยวซ้ำเชิงคานของนักท่องเที่ยว การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะพื้นฐานของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่มาเที่ยวตำบลเชียงคาน และปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาที่นักท่องเที่ยวจะมาเที่ยวซ้ำ ด้วยแบบจำลองการวิเคราะห์ความอยู่รอด (Survival Analysis) ผลของการศึกษาทำให้ทราบว่าสิ่งดึงดูด และความประทับใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ต่อเชียงคานมากที่สุดคือเรื่องของสภาพแวดล้อม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิม ในขณะที่กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มคนเมือง ที่เป็นคนหนุ่มสาวและมีรายได้ต่อเดือนไม่มากนัก นอกจากนี้สำหรับนักท่องเที่ยวที่เคยไปเที่ยว เชียงคานมาแล้วครั้งหนึ่ง ระยะเวลาการไปเที่ยวเชียงคานซ้ำของนักท่องเที่ยวเหล่านี้มีแนวโน้ม ในทิศทางตรงกันข้ามกับระยะทาง คือ ถ้าระยะทางห่างไกลขึ้น นักท่องเที่ยวจะมีแนวโน้ม ที่จะกลับมาเยือนเชียงคานซ้ำลง

ปิยะพงษ์ ปิติจะ (2556) ศึกษาวิจัยเรื่องการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ จังหวัดแพร่ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ 2. เพื่อศึกษาความร่วมมือระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่กับภาคีต่าง ๆ (ฝ่ายปกครอง ภาคธุรกิจ ภาคเอกชน และภาคประชาชน) ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดแพร่ 3. เพื่อเสนอแนะทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดแพร่ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการตามสภาพความเป็นจริงจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องรวมทั้งการสังเกตการณ์แบบเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้วิจัยผลการศึกษาพบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ ได้จัดรูปแบบในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดแพร่ไว้ 4 รูปแบบคือ 1. ด้านการอนุรักษ์ ฟื้นฟูและสืบทอดศิลปวัฒนธรรมประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น 2. ด้านการอนุรักษ์สถาปัตยกรรม จังหวัดแพร่มีสถาปัตยกรรมโบราณ 3. ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว แบบไปตามเส้นทางในจังหวัดแพร่ 4. ด้านการส่งเสริมสินค้าพื้นเมืองเพื่อเพิ่มรายได้ ประชาชนในจังหวัดแพร่ อบจ.แพร่ได้ร่วมมือกับภาคีต่าง ๆ ในจังหวัดแพร่ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และ ภาคประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ คือ 1. ความร่วมมือด้านงบประมาณ 2. การประสานงานระหว่างภาคี 3. การบูรณาการปฏิบัติการร่วมกันในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดแพร่จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวประจำปี ให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดแพร่และกลุ่มจังหวัด 4. วางยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวระดับจังหวัดตามแผนการท่องเที่ยวระดับจังหวัดแพร่ 5. บูรณาการแผนงานการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่กับแผนการตลาด 6. แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว

สาธิตา แสนคำ (2555) แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินการพัฒนา ปัญหาและ

อุปสรรคใน การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ และนำเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ของพิพิธภัณฑสถานศิลป์ ต่าบลโนนบุรี อำเภอเสถียรจังหวัดกาฬสินธุ์เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลโดยวิธีการ สัมภาษณ์แบบเชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ ผู้บริหารเทศบาลตำบลโนนบุรี เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในพิพิธภัณฑสถานศิลป์ เจ้าหน้าที่สำนักงานศิลปากรที่ 9 ขอนแก่น นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว และผู้นำชุมชน ในเขตเทศบาลตำบลโนนบุรี จำนวน 60 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเนื้อหาที่ได้ มาเรียบเรียงเชิงพรรณนา อธิบาย ปรากฏการณ์ที่ศึกษาด้วยถ้อยคำที่ต่อเนื่อง และครอบคลุมกรอบการวิเคราะห์ที่กำหนด ผลการวิจัยด้านสภาพการดำเนินงานพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ของพิพิธภัณฑสถานศิลป์ โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการเงินและทรัพยากร ด้านคุณภาพการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ด้านการเรียนรู้และพัฒนาเครือข่าย และด้านกระบวนการมีส่วนร่วม พบว่า พิพิธภัณฑสถานศิลป์มีสภาพ การดำเนินงานที่สามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ได้ ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการ คืองบประมาณมีจำกัดเฉพาะเพื่อการศึกษาวิจัย อนุรักษ์ เก็บรวบรวมตัวอย่างซากไดโนเสาร์ ขณะที่การให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวยังไม่สามารถสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวได้ การบริหารจัดการขาดเครือข่ายการเรียนรู้และพัฒนาในกลุ่มปราชญ์ชาวบ้านหรือนักเรียนและเยาวชนรุ่นใหม่ ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวน้อย แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ของพิพิธภัณฑสถานศิลป์ให้ก้าวหน้า คือ การจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาให้ครอบคลุมการท่องเที่ยวเชิง ประวัติศาสตร์ ควรมีการพัฒนา ปรับปรุงสินค้าบริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ได้แก่ คุณภาพการให้บริการของเจ้าหน้าที่ การปรับปรุงทัศนียภาพ กำหนดเขตพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ เพิ่มการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ จัดระเบียบพื้นที่จอดรถ ดูแลความสะอาดของห้องน้ำสนับสนุนให้คนในชุมชนมีรายได้จากการขายสินค้าให้นักท่องเที่ยว และการสนับสนุนคนในชุมชนให้เข้าใจและร่วมมือร่วมใจในการสร้างเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

รัชนิวรรณ บุญอนันต์ (2555) การพัฒนายุทธศาสตร์การบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้ 1. ศึกษาปัญหาด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเคราะห์เอกสารรายงานแผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ปี พ.ศ. 2548-2551 พ.ศ. 2553-2556 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ 2. ศึกษาศักยภาพของการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามถามนักท่องเที่ยว 3. ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสนทนากลุ่มและสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ 4. สร้างยุทธศาสตร์ฯ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดกาฬสินธุ์ ปี พ.ศ.2553-2556 วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก โดยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ และการจัดสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ 5. ประเมินยุทธศาสตร์ฯ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบประเมินยุทธศาสตร์โดยการส่งให้ผู้ใช้และผู้เชี่ยวชาญประเมิน การ

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดอันดับ และการวิเคราะห์เนื้อหาผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จังหวัดกำแพงเพชรมีปัญหาด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ ขาดแผนแม่บทด้านการท่องเที่ยวและขาดการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นระบบ การบริหารจัดการด้านการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยวไม่มีประสิทธิภาพ และขาดการวางแผนการตลาดด้านการท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกจังหวัดที่มีประสิทธิภาพ

2. การศึกษาศักยภาพของการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชร พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

3. การศึกษาสภาพ และปัญหาการบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชร พบว่า จังหวัดกำแพงเพชรมีสภาพการบริหารการท่องเที่ยวที่สำคัญ ดังนี้ จังหวัดมีการจัดทำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวรวมกับแผนพัฒนาจังหวัด การจัดบุคลากรให้บริการด้านการท่องเที่ยวเป็นบทบาทหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการด้านการบริการการท่องเที่ยว และหน่วยงานที่มีบทบาทหน้าที่ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดมีการประสานงานด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกับเคเบิลทีวีท้องถิ่นและสื่อมวลชนในจังหวัด ส่วนปัญหาการบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชรที่สำคัญ มีดังนี้ จังหวัดขาดการวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมและเป็นระบบ ขาดการวางแผนพัฒนาการบริการการท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ที่ได้มาตรฐาน และขาดการวางแผนการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ เป็นต้น

4. การพัฒนายุทธศาสตร์การบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชรที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ได้ยุทธศาสตร์ จำนวน 9 ยุทธศาสตร์

5. การประเมินยุทธศาสตร์การบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ยุทธศาสตร์ส่วนใหญ่มีความเหมาะสม ในระดับมากที่สุด มีความเป็นไปได้ในระดับมาก และมีความเป็นประโยชน์ในระดับมากที่สุด

ประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2554) ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาร้านด้านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย. มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1 เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนบ้านด้านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย 2 เพื่อหาแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สอดคล้องเหมาะสมกับบริบทบ้านด้านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย 6 กลุ่ม ได้แก่ 1. กลุ่มผู้นำอย่างเป็นทางการ 2. กลุ่มผู้นำอย่างไม่เป็นทางการ 3. เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่รับผิดชอบการปฏิบัติงาน ในพื้นที่บ้านด้านซ้าย 4. กลุ่มผู้ประกอบการร้านค้า 5. ตัวแทนของชาวบ้าน บ้านด้านซ้าย 6. นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตบ้านด้านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย รวมกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 80 คน สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 2 ส่วน คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพ/ปัญหา และประเด็นการประชุมเชิงปฏิบัติการ และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Agranoff and McGuire (2003) ศึกษาเรื่อง Collaborative Public Management : New Strategies for Local Governments พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการวางนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ

ท้องถิ่นและระดับการร่วมมือ วัดโดยจำนวนความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน แม้ว่า การนับความสัมพันธ์และประเภทของความสัมพันธ์อาจไม่ใช่ตัววัดที่สมบูรณ์ แต่การวัดนั้นก็เพียงพอที่จะเป็นตัวแทนสำหรับงานวิจัยการจัดการ ความร่วมมือ

Huxham (2003) ศึกษาเรื่อง “Theorizing Collaboration Practice” พบว่า ทฤษฎีเรื่องการร่วมมือไม่ได้เท่ากันกับการปฏิบัติจริง ในบางกรณี การจัดการร่วมมือนั้นจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ซึ่งมีแนวโน้มที่จะได้รับในการทำงานร่วมกัน (Huxham, 2003 : 401) อย่างไรก็ตาม ในหลาย ๆ กรณี “ความเฉื่อยในการร่วมมือ” มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในกระบวนการการร่วมมือบ่อยครั้ง ผู้ที่มีส่วนร่วมในการร่วมมือไม่สามารถมองเป้าหมายร่วมกันได้ แต่แต่ละฝ่ายมีอำนาจไม่เท่ากัน ความเชื่อใจไม่เกิดขึ้นและผู้มีส่วนร่วมไม่รู้ว่าจะตัวเองเชื่อมโยงกับใคร บทสรุปของงานวิจัยนี้คือ ถ้าการร่วมมือไม่มีแนวโน้มจะให้ประโยชน์อย่างชัดเจน ทางที่ดีที่สุด ถ้าเลือกได้ ก็ควรหลีกเลี่ยงการร่วมมือ (Huxham, 2003 : 421)

Teisman and Klijn (2002) ศึกษาเรื่อง “Partnership Arrangements: Governmental Rhetoric or Governance Scheme” ได้ศึกษาการขยายท่าเรือในเนเธอร์แลนด์แสดงให้เห็นว่า องค์การรัฐอาจยังไม่พร้อมที่จะเข้าสู่การร่วมมือและการจัดการเครือข่าย พบว่า โดยธรรมชาติรัฐจะไม่แลกเปลี่ยนข้อมูลหรือทางแก้ปัญหาร่วมกัน แบบที่จำเป็นต้องทำในการสร้างพันธมิตร เป้าหมายอาจไม่เป็นไปในทางเดียวกันและผลการดำเนินงานที่ย่ำแย่โดยตัวแทนจากรัฐอาจกระทบต่อผลการดำเนินงานของทั้งเครือข่าย ที่สำคัญวิธีที่รัฐประกอบกิจการไม่มีความต้องการที่จะปฏิบัติงานร่วมกับใคร ความสัมพันธ์เชิงลบอาจเริ่มก่อตัวขึ้นภายในพันธมิตรซึ่งบางคนแย้งว่าผลของการร่วมมือที่ดีสำคัญกว่าการมีความสัมพันธ์เชิงบวก ในที่สุดการที่มีเพียงบางกลุ่มได้รับประโยชน์จากการร่วมมือมากกว่าบางกลุ่มทำให้บางคนกล่าวว่า การจัดการเครือข่ายอาจมีด้านมืด ความตื่นตัวในความเป็นไปได้ของการจัดการสาธารณะแบบร่วมมือจึงควรมีการตระหนักว่าการจัดการไม่ได้ง่ายและเป็นประโยชน์เสมอไปควบคู่ด้วย

Lundberg (1985) ศึกษาเรื่อง The Tourist Business จากผลการวิจัย ถึงพัฒนาการที่ปราศจากการวางแผนของแหล่งท่องเที่ยวในแถบ Puerto Rico, Jamaica และประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ พบว่า ความล้มเหลวของแหล่งท่องเที่ยวมีปัจจัยอย่างน้อย 3 ข้อคือ การขาดการศึกษา วิเคราะห์วิจัยข้อมูลการตลาดที่เพียงพอ การขาดงบประมาณสนับสนุนที่เพียงพอในระยะยาว และการขาดการวางแผน

Kaiser and Helber (1978) ศึกษาเรื่อง Tourism Planning and Development พบว่าการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจึงเป็นกระบวนการที่มีปรัชญา 2 ประการ คือ 1. การสร้างความสำเร็จ ความสำเร็จในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว จะเกิดได้จากการวางแผนที่เหมาะสมและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว รวมทั้งจะต้องรักษาสภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้เสริมประโยชน์ซึ่งกันและกัน และ 2. การรักษาความสำเร็จ เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น ณ พื้นที่ใดก็ตาม สิ่งที่เกิดตามมา ก็คือ การหลั่งไหลของนักท่องเที่ยวที่เข้ามายังท้องถิ่น การวางแผนพัฒนาที่ดีจะช่วยให้แหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นสามารถคงรักษาความดึงดูดใจ อันเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จเอาไว้ได้ โดยเฉพาะการสกัดกั้นผลกระทบเชิงนิเสธที่อาจเกิดขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

McIntosh and Goeldner (2000) พบว่า การกำหนดเป้าหมายในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ควรมีเป้าหมายที่สำคัญ คือ 1. การวางแผนเพื่อยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ของคน ในท้องถิ่นให้ดีขึ้น 2. การวางแผนเพื่อพัฒนาสิ่งสาธารณูปโภคและจัดสร้างสถานที่พักผ่อนสำหรับทั้งคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว 3. การสร้างความมั่นใจในรูปแบบของการพัฒนาว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับพื้นที่ และ 4. การวางแผนให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมืองและคนในพื้นที่

Chen, Nrendan Tai-Heng (2007) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์พฤติกรรมนันทนาการและการท่องเที่ยวของนักศึกษาชาวอเมริกันและนักศึกษาต่างชาติสาขาวิชาสันทนาการในอเมริกากลาง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ วิเคราะห์พฤติกรรมและการชื่นชอบการท่องเที่ยวของ 3 กลุ่มวัฒนธรรมของนักศึกษา (อเมริกัน, ไต้หวัน และชาติอื่น ๆ) ที่อาศัยและศึกษาใน 13 รัฐในอเมริกากลาง เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวโดยการรายงานด้วยตนเอง การชื่นชอบการท่องเที่ยว และการกระตุ้นการท่องเที่ยว โดยใช้การศึกษาทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ผลการศึกษาเชิงปริมาณ พบว่า นักศึกษาอเมริกันแตกต่างจากนักศึกษาไต้หวันและชาติอื่นๆ ในด้านลักษณะของการสันทนาการ ประเภทของแรงบันดาลใจสันทนาการ เช่น การปั่นจักรยาน การขี่ม้า และการปั่นจักรยาน 4 ล้อ นักศึกษาอเมริกันยังมีความแตกต่างจากนักศึกษาไต้หวันและชาติอื่นๆ ในบริบทด้านความเป็นอยู่และความตึงเครียดซึ่งนำมาสู่การตอบแบบสอบถามด้านความต้องการท่องเที่ยว เช่น ความกดดันจากการศึกษา การแข่งขันกิจกรรมทางร่างกาย การประสบกับความตื่นเต้น และการใช้เวลากับครอบครัวและเพื่อน นักศึกษาอเมริกันมีความชื่นชอบในกิจกรรมเหล่านี้ในระดับสูงซึ่งนักศึกษอเมริกันอาจมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมเหล่านี้มากกว่านักศึกษาจากชาติอื่น ๆ ผลจากการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์ พบว่า เป็นไปแนวทางเดียวกับการศึกษาเชิงปริมาณ มีความแตกต่างในประเด็นของเชื้อชาติ และกลุ่มอายุทั้งในแง่ผลึกและแรงบันดาลใจ นักศึกษาเอเชียอาจจะมีความเป็นครอบครัวและความเป็นกลุ่มมากกว่านักศึกษอเมริกัน และข้อค้นพบที่สำคัญจากการวิจัยพบว่า นักศึกษาอเมริกันชื่นชอบการท่องเที่ยวกับครอบครัวมากกว่านักศึกษาไต้หวันและชาติอื่น ๆ

Kim, Mi-Kyung (2006) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยของการท่องเที่ยวในชนบทและรูปแบบอุปสงค์ด้านการท่องเที่ยวในชนบทของประเทศเกาหลี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาปัจจัยของการท่องเที่ยวในชนบทและรูปแบบอุปสงค์ด้านการท่องเที่ยวในชนบทของประเทศเกาหลี นักท่องเที่ยวชนบทถูกระบุและถูกเปรียบเทียบกับนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มนักท่องเที่ยวชนบท ดังนั้นนักท่องเที่ยวชนบทถูกแบ่งบนพื้นฐานแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวชนบท ส่วนการตลาดที่เป็นแรงจูงใจด้านการท่องเที่ยวชนบทแตกต่างกัน 3 ประการ คือ 1. Rural-centric tourists 2. Passive Rural Tourists และ 3. VFR Rural Tourists ความแตกต่างทั้ง 3 ประการดังกล่าวมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะทางเศรษฐกิจสังคม ลักษณะการท่องเที่ยวชนบทและการมีส่วนร่วมในชนิดของความแตกต่างของการท่องเที่ยว การตัดสินใจในการท่องเที่ยวชนบท ประกอบด้วย 2 กระบวนการตัดสินใจ คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และความถี่ในการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการจะมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเที่ยวชนบทและความถี่ในการมีส่วนร่วม พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความถี่ของการมีส่วนร่วมใน

การท่องเที่ยวในชนบทมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญตรงข้ามกับส่วนการตลาดที่เป็นแรงจูงใจด้านการท่องเที่ยวชนบท

Whiley, Dona-Marie (2006) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สิ่งแวดล้อมนิยม การพัฒนาอย่างยั่งยืน และวัฒนธรรมองค์การ : ที่พักเพื่อการท่องเที่ยว และการขับเคลื่อนในลักษณะที่ยั่งยืน การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แนวคิดแบบจำลองคำอธิบาย (Explanatory model) ที่สามารถระบุว่าขณะที่ปัจจัยทางเศรษฐกิจมีความสำคัญภายในการตัดสินใจ แรงกระตุ้นทางศีลธรรมก็กำลังเปลี่ยนแปลงการจัดการของหน่วยธุรกิจ ในการตอบสนองต่อการแสดงความคิดเห็นของสิ่งแวดล้อมนิยมภายในสังคม รัฐบาลและอุตสาหกรรม และหน่วยธุรกิจเชิงรุก มีการเริ่มรวมตัวกันในการพัฒนาอย่างยั่งยืนในด้านการตัดสินใจ อย่างไรก็ตามความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงองค์การต่อการดำเนินการในการวัดดังกล่าวถูกระบุว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมองค์การที่เข้มแข็ง บริษัทจัดการท่องเที่ยวสนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันระหว่างคุณภาพของสินค้าและสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตามจำนวนนักท่องเที่ยวถูกวางแผนไว้ว่าจะเพิ่มเป็น 2 เท่าภายใน 20 ปีข้างหน้า มีบางคำถามว่าความสามารถของประเทศออสเตรเลียจะยังคงรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและบริการเกี่ยวกับความต้องการโครงสร้างพื้นฐานของผู้อยู่อาศัยและนักท่องเที่ยว ในปัจจุบันสิทธิพิเศษทางนโยบายมีจุดเน้นที่เหนือกว่ากลไกการควบคุมตนเองซึ่งเป็นการลดต้นทุนการผลิตและยังช่วยในการสนับสนุนการขับเคลื่อนของตลาดซึ่งประกอบด้วยความรับผิดชอบ ขณะที่ปัจจัยเหล่านี้มีอิทธิพลต่อหน่วยธุรกิจเชิงรุก แต่ภายในที่พักเพื่อการท่องเที่ยวเป็นลักษณะทั่ว ๆ ไป เนื่องจากกรรับรู้ว่าคุณลักษณะที่ยั่งยืนมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการจัดการการกีฬาแพะกายและฟิตเนสเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมและผลงานที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถเขียนเป็นระบบได้ดังต่อไปนี้

สรุป

การกีฬานับเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและ เศรษฐกิจของประเทศเพื่อให้เกิดความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน ดังคำกล่าวที่ว่า “กีฬาสร้างคน คนสร้างชาติ” ซึ่งมีนัยคือการที่ประเทศชาติจะพัฒนาได้นั้นจำเป็นต้องมีบุคลากรการกีฬา โครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา กิจกรรมด้านการกีฬา องค์กรกีฬา องค์กรความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และนโยบาย ในการ

ผลักดันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อพัฒนาการกีฬาให้ สามารถสร้างประชาชนที่มีคุณภาพ โดยสหพันธ์ เพาะกายและพิตเนสแห่งเอเชีย เป็นส่วนสำคัญที่สุด ที่จะช่วยส่งเสริมให้กีฬาเพาะกายและพิตเนสใน ภูมิภาคเอเชีย มีการเจริญเติบโตยิ่งขึ้นไปและบทบาทของไทยในเรื่องของวงการ เพาะกายและพิต เนสโลกน่าจะเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะทำให้ ทัวโลกได้มีโอกาสเห็นศักยภาพของคนไทย ในบริบทของ ความ เป็นมืออาชีพในระดับนานาชาติที่จะทำโครงการในการให้ความรู้ ของกีฬาเพาะกาย เพื่อช่วย ผลักดันและขับเคลื่อนการพัฒนาตาม แผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงการพัฒนาสู่ความ เป็น เลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพ เพื่อสร้างอาชีพและ รายได้ให้กับบุคลากรกีฬา ซึ่ง นับว่าเป็นมิติใหม่ของการพัฒนาการ กีฬาของประเทศอย่างไรก็ตาม ผลการดำเนินงานในระยะเวลา ที่ผ่านมายังประสบปัญหาและอุปสรรคสำคัญหลายประการ อาทิ ขาดบุคลากรด้านการพลศึกษา ขาด การส่งเสริมและโครงสร้าง พื้นฐานสำหรับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในระดับ ท้องถิ่น ขาด ระบบพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาในระยะยาว บุคลากรการกีฬายังขาดความเป็นมาตรฐาน ขาด การจัดเก็บ ข้อมูล ติดตาม และประเมินผลอย่างเป็นระบบ ขาดการ ดำเนินการนำแนวทางของ แผนพัฒนาฯ ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2565-2570 ได้คำนึงถึงสารสนเทศ จากลูกค้า ผลิตภัณฑ์ และบริการ ห่วงโซ่คุณค่า และแผนยุทธศาสตร์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2565-2570 ใน การวิเคราะห์ถึงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ รวมถึงเป้าหมายที่ ต้องการในแผนระยะยาวและแผนปฏิบัติการประจำปี ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ฯ และ เป้าหมายขององค์กร การกีฬาแห่งประเทศไทยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ด้าน ลูกค้ำของ กกท. พ.ศ. 2565-2570 จะเป็นเครื่องมือในการกำหนดทิศทาง แนวทาง การบริหาร จัดการ หรือกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ กับลูกค้าอย่างเหมาะสม ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการ บริหารจัดการหน่วยงาน นำไปสู่การบรรลุเป้าหมายและ การพัฒนาสู่ความยั่งยืนของการกีฬาแห่ง ประเทศไทย ที่มีต่อการพัฒนาคุณภาพของทรัพยากรบุคคลของประเทศ ทั้งในด้านการพัฒนาคุณภาพ ชีวิตการสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพที่ดี ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้เป็นค่านิยม เกิดความ สมานฉันท์ของคนในชาติ การสร้างความภาคภูมิใจ สร้างแรงบันดาลใจ สร้างรายได้ อาชีพ และการ พัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะที่เป็นหน่วยงานรับผิดชอบ ด้านการกีฬาของประเทศ ได้เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าว เพื่อใช้เป็นกรอบและทิศทางในการ พัฒนาการกีฬาของประเทศไทย ที่มุ่งพัฒนาภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และ ขับเคลื่อนให้ บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกกระดับ ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาให้ความสำคัญ กับการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม พัฒนาประเทศสู่ความสมดุลในทุกมิติ อย่างบูรณาการ และเป็นองค์รวม

ดังนั้น “**แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและพิตเนสแห่งนานาชาติ เพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย**” เพื่อเป็นแนวทางในการปรับตัวและพฤติกรรมของคนไทย หลังภาวะวิกฤติ โควิดของไทยให้คนไทยสามารถเอา ตัวรอดและมีการดำรงชีวิต ที่ดี อยู่ในสังคมได้ อย่างมีความสุข อีกทั้งเป็นกรอบทิศทางการ พัฒนาการกีฬาของสหพันธ์เพาะกายและพิตเนสแห่ง เอเชีย เพื่อให้สามารถพร้อมรับมือและใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อม และบริบทที่อาจเปลี่ยนแปลง โดยพิจารณาจากกฎหมาย นโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนงาน ที่มีความเกี่ยวข้องเพื่อให้ ทิศทางการ

พัฒนาการกีฬาเป็นไปอย่างสอดคล้องกับการพัฒนา ของประเทศเน้นคุณภาพ สร้างความแตกต่าง ความปลอดภัย จากโรคระบาด และมีการวางแผนเพื่อเตรียมรับมือความไม่แน่นอนในปัจจุบันและอนาคตสู่ความยั่งยืนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการและบทบาทของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและท่องเที่ยวของประเทศไทย 2. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจัยข้อกำหนดของปัญหา รวมถึงอุปสรรคที่มีผลต่อบทบาทในการจัดการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและท่องเที่ยว และ 3. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การตรวจสอบข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สรุป

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลเอกสาร (Documentary research) โดยการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูล จากสื่อต่าง ๆ ได้แก่ เอกสารทางวิชาการ วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย และข้อมูลทาง อินเทอร์เน็ต มาเป็นข้อมูลเบื้องต้น จากนั้นนำข้อมูลเหล่านี้มาพิจารณาร่วมกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง มาสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐานการวิจัย

ขั้นที่ 2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สำหรับในงานวิจัยนี้คือแบบสอบถาม จากนั้นทำการ แจกแบบสอบถามไปยังผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย นำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลในทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

ขั้นที่ 3 การสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบการ โดยผู้วิจัยได้เลือกวิธีการศึกษาเป็นวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นตัวแทนหลักเป็นผู้ให้ข้อมูลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตีและลึกซึ้ง เหมาะสมกับความต้องการของการศึกษาวิจัยโดยผู้วิจัยใช้

กระบวนการดำเนินการ ประกอบด้วยกระบวนการศึกษาจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) ดังนี้

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยโดยใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi – Structured Interview) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informants) โดยมีเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ด้วยเครื่องบันทึกเสียงและการจดบันทึกการสัมภาษณ์ โดยมีการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีความยืดหยุ่น และเปิดกว้าง โดยมีการออกแบบโครงสร้างของข้อคำถามต่าง ๆ ที่นำไปใช้ในการสัมภาษณ์ แต่ผู้สัมภาษณ์จะสามารถปรับเปลี่ยนถ้อยคำของข้อคำถามให้มีความสอดคล้องกับผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนในแต่ละสถานการณ์ที่มีเหตุการณ์ หรือมีสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้เกิดความชัดเจนในคำตอบได้ทำให้ได้ข้อมูลที่มีความหลากหลายในมิติต่าง ๆ และข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติมากขึ้น เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจะนำมาลดทอนข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้อง

2. การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ในกระบวนการวิจัยเชิงเอกสาร ผู้วิจัยใช้กระบวนการศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ โดยการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้ดำเนินการศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ ผลงานวิจัย บทความทางวิชาการต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงข้อมูลทางวิชาการที่ได้จากการสืบค้นทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อทางเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่ต้องการและจัดทำข้อมูลใหม่ให้ครอบคลุมกับความเป็นจริงมากที่สุด

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณ เรียกว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเรียกว่ากลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีรายละเอียดในการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน ภาคประชาชน นักกีฬา นักท่องเที่ยว และประชาชน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งถือได้ว่า จำนวนประชากรทั้งหมดมีขนาดใหญ่มาก อีกทั้งผู้วิจัยไม่สามารถทราบจำนวนที่แน่นอนทำให้การวิจัยในครั้งนี้

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากร โดยใช้สมมติฐานที่กำหนดว่าข้อมูลมีการกระจายตัวแบบปกติ (Normal Distribution) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างของ (W.G. Cochran, ธีรวุฒิ เอกะกุล (2543) โดยได้กำหนดระดับ ความแปรปรวนสูงสุด คือ $p = 0.5$ และ $q = 0.5$ ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และยอมรับความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างได้ 5% หรือ 0.05 จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 ตัวอย่างผู้วิจัยของเพิ่มเป็น 400 ตัวอย่าง โดยได้ทำการเลือกตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ผู้ทำวิจัยได้ดำเนินการเกี่ยวกับการเลือกตัวอย่างเป็นขั้นตอนต่อไป

$$\text{สูตร} \quad n = \left[\frac{1}{\frac{4e^2}{Z^2}} \right]$$

โดยที่

เมื่อ n แทน จำนวนหรือขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่จะได้จากการคำนวณ

e แทน ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ($e = 0.05$)

Z แทน ค่าที่ได้จากการเปิดตาราง Z โดยอาศัยค่าพื้นที่โดยได้จากระดับความเชื่อมั่นหรือระดับนัยสำคัญ 0.05 มีค่า $Z = 1.96$

และเมื่อแทนค่าในสูตรจะได้

$$n = \left[\frac{1}{\frac{4(0.05)^2}{1.96^2}} \right]$$

$$n = 385 \text{ ตัวอย่าง}$$

จากการคำนวณพบว่า ในกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ณ ระดับ ความเชื่อมั่นที่ 95% จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม เท่ากับ 385 ตัวอย่าง โดยผู้วิจัยขอเพิ่มเป็น 400 คน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 การเลือกแบบจงใจ (Purposive Sampling) เลือกเฉพาะที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 การเลือกแบบตามความสะดวก (Convenience Sampling) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากบริษัทและหน่วยงานที่ผู้วิจัยสามารถติดต่อเพื่อเข้าถึงกลุ่มคนที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ต้องการได้

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

กลุ่มเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มที่จะเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการวิจัยเชิงคุณภาพนั้น ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารระดับกลาง และผู้ปฏิบัติงานของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย โดยรวมมีทั้งหมด 20 คน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ถูกคัดเลือกตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview form) พร้อมทั้งจากการสังเกต โดยเป็นการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นแนวคิดของการวิจัยในการออกแบบการวิจัย ซึ่งเป็นกระบวนการก่อนเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการวางแผนจากประเด็นปัญหา กรอบแนวคิด ทฤษฎี วัตถุประสงค์ ซึ่งนำมาใช้ในการกำหนดประเด็นคำถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนตามจุดมุ่งหมายสำคัญของการศึกษาวิจัย ใช้กระบวนการวิเคราะห์และสังเคราะห์นำมาใช้สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้ คือในการสร้างคำถามในแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยโครงสร้างคำถามในการสัมภาษณ์พัฒนาขึ้นมาจากฐานแนวคิดและทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้เสนอไว้ในกรอบทฤษฎีการทบทวนวรรณกรรม เป็นการตั้งคำถามโดยการวิเคราะห์หาประเด็นคำถามที่ต้องการเจาะลึกและข้อมูลที่ต้องการทราบเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงประจักษ์จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือและพัฒนาเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 สร้างโครงสร้างเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์ที่จะใช้ในการวิจัยในประเด็นต่าง ๆ ให้ครบทุกองค์ประกอบตามแนวคิดและคำถามการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความชัดเจน จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนที่ 4 นำแบบสัมภาษณ์มาพิจารณาความชัดเจนและทำความเข้าใจในแต่ละข้อคำถาม ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้พัฒนาแล้วไปสัมภาษณ์กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่กำหนดไว้เป็นการสัมภาษณ์ในภาพรวม ซึ่งเป็นคำถามแบบปลายเปิดเพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้ศึกษาได้สร้างและพัฒนาขึ้นโดยศึกษาทฤษฎีแนวคิด จากกรอบทฤษฎีการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสถานภาพทางครอบครัว ซึ่งเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check-List) และเลือกตอบได้เพียงข้อเดียวโดยรวมจำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ปัจจัยด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ปัจจัยด้านความประทับใจ และปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ลักษณะเป็นคำถามปลายปิดซึ่งประกอบด้วยคำตอบย่อยที่แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยใช้มาตรา ส่วนประมาณค่า (Rating scale) และให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ค่าคะแนนน้อยที่สุด คือ 1 ถึงค่าคะแนนมากที่สุดคือ 5 รวมจำนวน 20 ข้อ ตามแนวคิดของ Likert's Scale (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2548) และมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด ให้คะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก ให้คะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง ให้คะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย ให้คะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด ให้คะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

และได้กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของ ในช่วงคะแนนดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00	แปลความว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 4.49 - 3.50	แปลความว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49	แปลความว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49	แปลความว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49	แปลความว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การตรวจสอบข้อมูล

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

เครื่องมือใช้ในการศึกษาเชิงคุณภาพ จะใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์หลังจากที่ได้เก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนสำคัญที่จะมีการทำต่อไป คือ การตรวจสอบข้อมูล ซึ่งจะต้องทำก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล การตรวจสอบข้อมูลที่ใช้กันมากในการวิจัยก็คือ การตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) สามารถแบ่งเป็น (สุภางค์ จันทวานิช, 2559) (Miles & Huberman, 1994)

1. การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) โดยการพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ได้นั้นถูกต้องหรือไม่ ซึ่งต้องตรวจสอบจากแหล่งที่มา 3 แหล่ง คือ เวลา สถานที่ และบุคคล
2. การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎีทำการตรวจสอบว่า เมื่อข้อมูลที่ได้ค้นพบนั้น ตรงตามแนวคิดและทฤษฎีมากน้อยเพียงใด
3. การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ กัน เพื่อรวบรวมข้อมูลในเรื่องเดียวกัน โดยใช้การสังเกตควบคู่ไปกับการซักถาม พร้อมกันนี้ก็ได้อาศัยข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งเอกสาร หรือทำการซักถามผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรืออาจจะซักถามจากผู้ให้ข้อมูล หลังจากสรุปผลการวิจัยแล้ว เพื่อความแน่นอนและเที่ยงตรงของ

ข้อมูลที่ทำการศึกษาซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีประเด็นคำถามดังนี้

1. การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีในเรื่องใดบ้าง
2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
3. มีข้อเสนอแนะในประเด็นใดบ้าง ที่มีต่อแนวทางการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย อย่างไรบ้าง

ส่วนในเชิงปริมาณการตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้นำเสนอแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้น ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบความครบถ้วนและความสอดคล้องของเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามที่ตรงกับเรื่องที่จะศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการหาคุณภาพของแบบสอบถามด้วยการหาความตรง (Validity) และหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามการวิจัย ดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่สร้างได้เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและขอคำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้แบบสอบถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสมมติฐานในการวิจัย
2. นำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขแล้วนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้
3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติซึ่งเกณฑ์ที่ยอมรับได้คือค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7 เป็นเกณฑ์ที่สามารถยอมรับได้ (บุญใจ ศรีสถิตนราฎ, 2550) สรุปผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่หาค่า Cronbach Coefficient Alpha ของครอนบาคค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังตารางที่ 3-1 นำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 3 - 1 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

ตัวแปร	จำนวนข้อ	Cronbach' s Alpha
การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย		
ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	5	0.882
ปัจจัยด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	5	0.849
ปัจจัยด้านความประทับใจ	5	0.878
ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	5	0.885
ผลรวมค่าความเชื่อมั่น	20	0.873

4. ปรับปรุงเครื่องมือให้เป็นฉบับสมบูรณ์และนำแบบสอบถามไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างต่อไป เมื่อนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มทดลองที่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แบบสอบถาม

ในแต่ละด้านมีระดับความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.849 - 0.885 ซึ่งมีระดับค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลางถึงสูงมาก (พรรรณี ลีกิจวัฒน์, 2553) ดังเกณฑ์การวิเคราะห์ในตารางที่ 3-2 ดังนี้

ตารางที่ 3 - 2 เกณฑ์การแปลผลความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่น	ระดับความเชื่อมั่น
0.80 - 1.00	สูงมาก
0.70 - 0.79	สูง
0.50 - 0.69	ปานกลาง
0.30 - 0.49	ต่ำ
ต่ำกว่า 0.30	ต่ำมาก

ที่มา : พรรรณี ลีกิจวัฒน์ (2553)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเก็บข้อมูลในเชิงคุณภาพ

1.1 ตรวจสอบความพร้อมในการสัมภาษณ์ การเตรียมความพร้อมของอุปกรณ์ที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1.2 การนัดหมายการสัมภาษณ์ ทั้งตัวบุคคล เวลา สถานที่ ให้เกิดความชัดเจนเข้าใจตรงกัน

1.3 ขั้นตอนก่อนสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการสัมภาษณ์ รวมทั้งหัวข้อการทำวิจัยโดยย่อเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเข้าใจได้ตรงประเด็น

1.4 ขั้นตอนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจัดเตรียมประเด็นคำถามต่าง ๆ แบบมีโครงสร้างไว้พร้อมแล้วเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ให้สัมภาษณ์ได้วิเคราะห์และทำความเข้าใจเพื่อให้ข้อมูลที่ตรงประเด็นตามความเป็นจริง

1.5 ปิดการสัมภาษณ์ โดยการสรุปคำตอบที่ได้รับและสอบถามประเด็นที่ยังไม่ได้รับคำตอบ รวมถึงสอบถามประเด็นที่ผู้ให้สัมภาษณ์ต้องการแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม เพื่อความสมบูรณ์ของคำถาม และกล่าวขอบคุณในการให้สัมภาษณ์

1.6 หลังจากนั้นได้นำข้อมูลที่ได้รับการสัมภาษณ์มาเรียบเรียง วิเคราะห์ และอธิบายด้วยการพรรณนา (Descriptive interpretation) ต่อไป

1.7 การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ผู้วิจัยได้มุ่งสังเกตสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในการสังเกตการณ์หรือปรากฏการณ์จริงหรือบรรยากาศสถานที่ทำงาน

1.8 การวิเคราะห์เอกสารเป็นการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร โดยกำหนดประเด็นที่ต้องการศึกษาและทำการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งเอกสารปฐมภูมิและเอกสารทุติยภูมิ และนำมาวิเคราะห์

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลในเชิงปริมาณ เพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยขอนำหนังสือรับรองจากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่กำหนดไว้ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการแจกแบบสอบถาม

2.2 นำหนังสือรับรองและแนะนำตัวผู้วิจัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

2.3 จัดหาผู้ช่วยเก็บข้อมูล จำนวน 5 คน จากนั้นทำความเข้าใจและชี้แจงแบบสอบถามให้ทราบโดยละเอียด ผู้ช่วยเก็บข้อมูลทุกคนสามารถปฏิบัติได้ตามแนวทางเดียวกัน

2.4 ผู้วิจัยและผู้ช่วยเก็บข้อมูลเข้าพบกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นแนะนำตัว ชี้แจงวัตถุประสงค์และขออนุญาตในการให้ตอบแบบสอบถามพร้อมทั้งชี้แจงการพิทักษ์สิทธิ

2.5 เมื่อกลุ่มตัวอย่างอนุญาต ผู้วิจัยและผู้ช่วยเก็บข้อมูลแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง อธิบาย ให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาและอธิบายถึงวิธีการตอบคำถาม และเปิดโอกาสให้ ชักถาม หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และรวบรวมแบบสอบถาม คืนทันที

2.6 ผู้วิจัยและผู้ช่วยเก็บข้อมูลตรวจสอบความครบถ้วนถูกต้องของแบบสอบถามก่อนนำไป วิเคราะห์ จำนวน 400 ชุด

2.7 นำข้อมูลที่ได้มาคิดคะแนนและวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติเพื่อการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ จึงใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพรรณนาเป็นหลักเมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามวิธีการและเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูลตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ผู้ศึกษาจะนำข้อมูลที่ได้อธิบายเรียงเพื่อบูรณาการ และหาความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ต่าง ๆ จากข้อมูลการสัมภาษณ์เจาะลึกและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบโดยในส่วนของ การเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำการจัดระเบียบของข้อมูล เพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำมาวิเคราะห์ที่นำเสนอข้อมูลจริงที่ค้นพบ เพื่อนำไปสู่การหาข้อสรุปการตีความและการตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของผลการวิจัย โดยยึดหลักตรรกะในการจัดระเบียบข้อมูล เชื่อมโยงข้อมูลให้เกิดความสอดคล้องกันของเนื้อหาโดยอาศัยกรอบแนวคิดการวิจัยเป็นแนวทาง ในการวิเคราะห์และพรรณนา (Description Method) ให้ได้ข้อสรุปเพื่อตอบคำถามของการศึกษาต่อไป

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมเพื่อหาค่าสถิติดังนี้

2.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

2.1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ใช้การหาค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2.1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.2 สถิติเชิงอนุมานหรือสถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistic)

2.2.1 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test

2.2.2 วิเคราะห์ความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การ วิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยสถิติ F-test (Analysis of Variance: ANOVA) และ ทำการวิเคราะห์ ความแตกต่างรายคู่โดยวิธี Least Square Difference (LSD)

2.2.3 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยใช้จะใช้สถิติทดสอบหาความสัมพันธ์การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ตามลำดับ

สรุป

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ใช้ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ชั้นปริญญานิพนธ์ คือ โดยการ ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้ดำเนินการศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ ผลงานวิจัย บทความทางวิชาการต่างๆ ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ รวมถึงข้อมูลทางวิชาการ ที่ได้จากการสืบค้น ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อทางเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อให้ผู้วิจัย ได้ข้อมูลที่ต้องการ และจัดทำข้อมูลใหม่ให้ครอบคลุมกับความ เป็นจริงมากที่สุด การวิจัยนี้เป็น การวิจัยเชิงคุณภาพ จึง ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพรรณนาเป็นหลักเมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามวิธีการและเครื่องมือ การ เก็บรวบรวมข้อมูลตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ผู้ศึกษาจะนำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงเพื่อบูรณาการ และหาความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ต่าง ๆ จากข้อมูลการสัมภาษณ์เจาะลึกและเอกสารต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบโดยในส่วนของการเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำการจัดระเบียบของข้อมูล เพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำมาวิเคราะห์ที่นำเสนอข้อมูลจริงที่ค้นพบ เพื่อนำไปสู่การหาข้อสรุป การตีความและการตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของผลการวิจัย โดยยึดหลักตรรกะในการจัด ระเบียบข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมเพื่อหา ค่าสถิติได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) พร้อมทั้งสถิติเชิงอนุมานหรือสถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistic) ตามลำดับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย เป็นการวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยนำเสนอผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์และรายงานผลข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพทางครอบครัว และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน โดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ปัจจัยด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ปัจจัยด้านความประทับใจ และปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย โดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 กรณีที่ตัวแปรอิสระมี 2 กลุ่ม และใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ในกรณีที่ตัวแปรอิสระมีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ค่า F-test และเมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยทำการตรวจสอบเพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกันโดยใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD)

4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์และรายงานผลข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

2. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสถานภาพทางครอบครัว โดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) โดยนำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 4 - 1 แสดงความถี่และค่าร้อยละปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวนคน(N=400)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	250	55.00
หญิง	150	45.00
ผลรวม	400	100
2. อายุ		
ไม่เกิน 30 ปี	24	6.00
31 – 40 ปี	195	48.75
41 – 50 ปี	150	37.50
51 - 60 ปี	31	7.75
มากกว่า 60 ปี	24	6.00
ผลรวม	400	100
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	70	19.00
ปริญญาตรี	280	63.75
สูงกว่าปริญญาตรี	50	17.25
ผลรวม	400	100
4. อาชีพ		
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	273	55.25
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	22	11.00
พนักงานบริษัทเอกชน	88	26.00
อาชีพอื่นๆ	17	5.75
ผลรวม	400	100
ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม		
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 20,001	64	18.00
20,001–30,000 บาท	190	48.00
30,001–50,000 บาท	107	26.00

ตารางที่ 4 - 1 แสดงความถี่และหาค่าร้อยละปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

มากกว่า 50,000 บาท	39	8.00
ผลรวม	400	100.00
6. สถานภาพสมรส		
โสด	126	37.00
สมรส	229	55.00
หย่าร้าง/หม้าย	45	8.00
ผลรวม	400	100.00

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 1 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน โดยสามารถแยกอธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้ดังต่อไปนี้

1. เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมาเพศหญิง จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 ตามลำดับ

2. อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 31-40 ปี จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 รองลงมามีอายุ 41 – 50 ปี จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 มีอายุ 51 - 60 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 มีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 และมีอายุไม่เกิน 30 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ตามลำดับ

3. ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 63.75 รองลงมามีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 และมีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 17.25 ตามลำดับ

4. อาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 55.25 รองลงมามีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 และมีอาชีพอื่นๆ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 ตามลำดับ

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 20,001–30,000 บาท จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 รองลงมามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 30,001–50,000 บาท จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง ต่ำกว่า 20,001 จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 50,000 บาท จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 ตามลำดับ

6. สถานภาพสมรส พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมามีสถานภาพโสด จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 และมีสถานภาพหย่าร้าง/หม้าย จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทาง

วัฒนธรรม ปัจจัยด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ปัจจัยด้านความประทับใจ และปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยนำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 4 - 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ในภาพรวม

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย	\bar{X}	SD	แปลความหมาย	ลำดับที่
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	3.63	0.91	มาก	3
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	3.59	0.88	มาก	4
3. ด้านความประทับใจ	3.76	0.71	มาก	1
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.69	0.85	มาก	2
ภาพรวม	3.69	0.99	มาก	

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 2 พบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$, $SD = 0.99$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านความประทับใจ ($\bar{X} = 3.76$, $SD = 0.71$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.69$, $SD = 0.85$) ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ($\bar{X} = 3.63$, $SD = 0.91$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ($\bar{X} = 3.59$, $SD = 0.88$) ตามลำดับ และสามารถพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

ตารางที่ 4 - 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม

1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	\bar{X}	SD	แปลความหมาย	ลำดับที่
1.1 มีการให้ความรู้จากมัคคุเทศก์/เจ้าหน้าที่ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.76	0.75	ระดับมาก	2
1.2 ภาครัฐมีการสนับสนุนการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว	3.86	0.79	ระดับมาก	1
1.3 นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.35	0.78	ระดับปานกลาง	5

ตารางที่ 4 - 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม (ต่อ)

1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม		\bar{X}	SD	แปลความหมาย	ลำดับที่
1.4	ท่านมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในแหล่งท่องเที่ยวโดยการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.55	0.89	ระดับมาก	4
1.5	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการปรับภูมิทัศน์ภายในสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณที่เกี่ยวกับการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.64	0.87	ระดับมาก	3
ผลรวม		3.63	0.81	ระดับมาก	

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 3 พบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63, SD = 0.81$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ภาครัฐมีการสนับสนุนการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.86, SD = 0.79$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ มีการให้ความรู้จากมัคคุเทศก์/เจ้าหน้าที่ในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X} = 3.76, SD = 0.75$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการปรับภูมิทัศน์ภายในสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณที่เกี่ยวกับแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X} = 3.64, SD = 0.87$) ท่านมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในแหล่งท่องเที่ยวโดยแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X} = 3.55, SD = 0.89$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X} = 3.35, SD = 0.78$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตารางที่ 4 - 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยในด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม		\bar{X}	SD	แปลความหมาย	ลำดับที่
2.1	มีส่วนร่วมในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.72	0.90	ระดับมาก	1
2.2	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบุคลากรประจำพาหนะที่มีความรู้ ทักษะ สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้	3.45	1.20	ระดับปานกลาง	5
2.3	ท้องถิ่นมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ	3.58	0.98	ระดับมาก	3
2.4	มีการนำวัฒนธรรมประจำถิ่นไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.65	0.76	ระดับมาก	2
2.5	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว ทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	3.50	0.61	ระดับมาก	4
ผลรวม		3.57	0.89	ระดับมาก	

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 4 พบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยในด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.59$, $SD.=0.89$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.72$, $SD.=0.90$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ มีการนำวัฒนธรรมประจำถิ่นไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.65$, $SD.=0.76$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ท้องถิ่นมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ ($\bar{X}=3.58$, $SD.=0.98$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว ทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.50$, $SD.=0.61$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบุคลากรประจำพาหนะที่มีความรู้ ทักษะ สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้ ($\bar{X}=3.45$, $SD.=1.20$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตารางที่ 4 - 5 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ในด้านความประทับใจ

3. ด้านความประทับใจ		\bar{X}	SD	แปลความหมาย	ลำดับที่
3.1	ชุมชนมีเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ที่โดดเด่น	3.63	0.79	ระดับมาก	4
3.2	ชุมชนมีการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง	3.79	0.84	ระดับมาก	3
3.3	ชุมชนมีภาพลักษณ์ที่ดีเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้มาเยือน	4.48	0.69	ระดับมาก	1
3.4	ชุมชนมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลาย การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	4.20	0.75	ระดับมาก	2
3.5	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว	3.55	0.60	ระดับมาก	5
ผลรวม		3.93	0.73	ระดับมาก	

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 5 พบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยในด้านความประทับใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.93$, $SD.=0.73$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าชุมชนมีภาพลักษณ์ที่ดีเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้มาเยือน ($\bar{X}=4.48$, $SD.=0.69$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ชุมชนมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=4.20$, $SD.=0.75$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ชุมชนมีการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X}=3.79$, $SD.=0.84$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ชุมชนมีเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ที่โดดเด่น ($\bar{X}=3.63$, $SD.=0.79$)และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.55$, $SD.=0.60$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 4 - 6 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก		\bar{X}	SD	แปลความหมาย	ลำดับที่
4.1	แผนที่หรือข้อมูลการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	3.76	0.98	ระดับมาก	2
4.2	การคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกปลอดภัย	3.89	0.80	ระดับมาก	1
4.3	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาด ท่องเที่ยวระยะยาว 3 -5 ปี	3.56	0.90	ระดับมาก	4
4.4	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น	3.62	0.88	ระดับมาก	3
4.5	มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น งานไทยเที่ยวไทย เป็นต้น	3.50	0.82	ระดับมาก	5
ผลรวม		3.66	0.87	ระดับมาก	

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 6 พบว่าระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.66$, $SD.=0.87$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าการคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวก ปลอดภัย ($\bar{X} =3.89$, $SD.=0.80$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ แผนที่หรือข้อมูลการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม ($\bar{X} =3.76$, $SD.=0.98$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ($\bar{X}=3.62$, $SD.=0.88$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาด ท่องเที่ยวระยะยาว 3 -5 ปี ($\bar{X}=3.56$, $SD.=0.90$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น งานไทยเที่ยวไทย เป็นต้น ($\bar{X} =3.56$, $SD.=0.90$) มีความพึงพอใจในระดับมากตามลำดับ

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 กรณีที่ตัวแปรอิสระมี 2 กลุ่ม และใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ในกรณีที่ตัวแปรอิสระมีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ค่า F-test และเมื่อพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยทำการตรวจสอบเพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกันโดยใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) โดยนำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 4-7 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านเพศ

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})		t	Sig.
	ชาย (250 คน)	หญิง (150 คน)		
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	3.89	3.89	1.418	.027*
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	3.52	3.49	.786	.672
3. ด้านความประทับใจ	3.64	3.78	.967	.034*
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.87	3.69	.836	.031*
ภาพรวม	3.73	3.71	1.001	.067

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4-7 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านเพศ โดยใช้ค่า t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 พบว่า ในภาพรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยสามารถอธิบายได้ว่า ประชาชนที่เป็นเพศชาย จะมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยประกอบด้วย ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ด้านความประทับใจ และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกันกับประชาชนที่เป็นเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 - 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านอายุ

การจัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
2. ด้าน การ แลก เปลี่ยน วัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2.938 304.759 307.698	3 396 399	.979 .770	1.273	.178
3. ด้านความประทับใจ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2.766 275.699 278.465	3 396 399	.922 .696	1.324	.982

ตารางที่ 4 - 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านอายุ (ต่อ)

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	3.850	3	1.283	1.961	.161
	ภายในกลุ่ม	259.100	396	.654		
	รวม	262.950	399			
ผลรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.999	3	.666	1.511	.401
	ภายในกลุ่ม	174.640	396	.441		
	รวม	176.640	399			

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 8 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและพิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 4 - 9 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านระดับการศึกษา

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.120	2	.560	1.216	.080
	ภายในกลุ่ม	182.779	397	.460		
	รวม	183.899	399			
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.067	2	.534	1.691	.716
	ภายในกลุ่ม	306.630	397	.772		
	รวม	307.697	399			
3. ด้านความประทับใจ	ระหว่างกลุ่ม	.041	2	.021	1.029	.150
	ภายในกลุ่ม	278.424	397	.701		
	รวม	278.465	399			
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	.939	2	.469	1.711	.189
	ภายในกลุ่ม	262.011	397	.660		
	รวม	262.950	399			
ผลรวม	ระหว่างกลุ่ม	.756	2	.378	1.853	.283
	ภายในกลุ่ม	175.884	397	.443		
	รวม	176.640	399			

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 9 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านระดับการศึกษา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 4 - 10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านอาชีพ

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย						
	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.893	3	.298	1.644	.018*
	ภายในกลุ่ม	183.006	396	.462		
	รวม	183.899	399			
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.317	3	.439	1.568	.015*
	ภายในกลุ่ม	306.380	396	.774		
	รวม	307.697	399			
3. ด้านความประทับใจ	ระหว่างกลุ่ม	1.467	3	.489	1.699	.010*
	ภายในกลุ่ม	276.998	396	.699		
	รวม	278.465	399			
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	1.527	3	.509	1.771	.033*
	ภายในกลุ่ม	261.423	396	.660		
	รวม	262.950	399			
ผลรวม	ระหว่างกลุ่ม	.771	3	.257	1.670	.019
	ภายในกลุ่ม	175.869	396	.444		
	รวม	176.640	399			

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 10 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยจำแนกตามคุณลักษณะด้านอาชีพโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งสามารถอธิบายเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) นำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 4 - 11 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

อาชีพ	ค่าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว				
	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	อื่นๆ		
	\bar{X}	4.30	3.98	4.18	3.79
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	4.30	-	.018*	.238	0.02*
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	3.98	.971	-	.134	.013*
พนักงานบริษัทเอกชน	4.18	.002*	.011*	-	.486
อื่นๆ	3.79	.186	.015*	.714	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 11 การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะอาชีพในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า อาชีพที่มีความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่นๆ
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าอาชีพอื่นๆ

ตารางที่ 4 - 12 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

อาชีพ	ค่าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว				
	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	อื่นๆ		
	\bar{X}	4.60	3.98	4.58	3.69
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	4.60	-	.018*	.538	0.02*
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	3.98	.171	-	.734	.013*
พนักงานบริษัทเอกชน	4.58	.002*	.011*	-	.486
อื่นๆ	3.69	.186	.515	.314	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 12 พบว่า การเปรียบเทียบการเปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะอาชีพในด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า อาชีพที่ให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่นๆ
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าอาชีพอื่นๆ

ตารางที่ 4 - 13 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านความประทับใจ โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

อาชีพ	ค่าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน อื่นๆ				
	\bar{X}	4.70	4.58	4.38	3.79
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	4.70	-	.018*	.538	0.02*
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4.58	.171	-	.734	.023*
พนักงานบริษัทเอกชน	4.38	.032*	.001*	-	.486
อื่นๆ	3.79	.486	.615	.714	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 13 พบว่า การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะอาชีพในด้านความประทับใจ โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า อาชีพที่ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่นๆ
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าอาชีพอื่นๆ

ตารางที่ 4 - 14 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามอาชีพในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

อาชีพ	ค่าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว				
	\bar{X}	4.80	4.18	4.28	3.89
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	4.80	-	.018*	.738	0.12*
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4.18	.775	-	.238	.013*
พนักงานบริษัทเอกชน	4.28	.021*	.031*	-	.486
อื่นๆ	3.89	.584	.215	.514	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 14 พบว่า การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกาย และฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะอาชีพในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า อาชีพที่ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกาย และฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว ให้ความสำคัญต่อการจัดการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่นๆ
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจให้ความสำคัญต่อการรับรู้ต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าอาชีพอื่นๆ

ตารางที่ 4 - 15 การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

การจัดการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.540	3	.180	1.200	.012*
	ภายในกลุ่ม	356.194	396	.899		
	รวม	356.734	399			
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.982	3	.327	1.694	.102
	ภายในกลุ่ม	186.841	396	.472		
	รวม	187.823	399			

ตารางที่ 4 - 15 การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน (ต่อ)

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
3. ด้านความประทับใจ	ระหว่างกลุ่ม	1.176	3	.392	1.437	.008*
	ภายในกลุ่ม	355.558	396	.898		
	รวม	356.734	399			
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	.645	3	.215	1.455	.020*
	ภายในกลุ่ม	187.177	396	.473		
	รวม	187.822	399			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	.330	3	.110	1.446	.102
	ภายในกลุ่ม	176.310	396	.445		
	รวม	176.640	399			

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 15 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยจำแนกตามคุณลักษณะด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ยกเว้นด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ซึ่งสามารถอธิบายเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) นำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 4 - 16 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ต่ำกว่า 20,001 บาท				
	ต่ำกว่า 20,001 บาท	20,001 – 30,000 บาท	30,001 – 50,000 บาท	มากกว่า 50,000 บาท	
	\bar{X}	4.60	3.78	4.58	3.49
ต่ำกว่า 20,001 บาท	4.60	-	.008*	.138	0.02*
20,001 – 30,000 บาท	3.78	.871	-	.434	.013*
30,001 – 50,000 บาท	4.58	.002*	.011*	-	.486
มากกว่า 50,000 บาท	3.49	.286	.015*	.714	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 16 การเปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะอาชีพในด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 20,001 บาท ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสสนามาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท ให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 50,000 บาท

ตารางที่ 4-17 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้านความประทับใจ โดยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ต่ำกว่า 20,001 20,001 – 30,001 – มากกว่า				
	บาท	30,000 บาท	50,000 บาท	50,000 บาท	
	\bar{X}	4.60	3.98	4.58	3.69
ต่ำกว่า 20,001 บาท	4.60	-	.018*	.538	0.02*
20,001 – 30,000 บาท	3.98	.171	-	.734	.013*
30,001 – 50,000 บาท	4.58	.002*	.011*	-	.486
มากกว่า 50,000 บาท	3.69	.186	.515	.314	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 17 พบว่า การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสสนามาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้านความประทับใจ โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 20,001 บาท ให้ความสำคัญต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยมากกว่าประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสสนามาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 50,000 บาท

ตารางที่ 4 - 18 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน				
	ต่ำกว่า 20,001 บาท	20,001 – 30,000 บาท	30,001 – 50,000 บาท	มากกว่า 50,000 บาท	
	\bar{X}	4.70	4.58	4.38	3.79
ต่ำกว่า 20,001 บาท	4.70	-	.015*	.538	.012*
20,001 – 30,000 บาท	4.58	.111	-	.734	.019*
30,001 – 50,000 บาท	4.38	.032*	.003*	-	.386
มากกว่า 50,000 บาท	3.79	.786	.615	.314	-

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 18 พบว่า การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามคุณลักษณะรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการเปรียบเทียบเชิงซ้อนรายคู่ใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 20,001 บาท ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท ให้ความสำคัญต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมากกว่าประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 50,000 บาท

ตารางที่ 4 - 19 การเปรียบเทียบการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดย
จำแนกตามคุณลักษณะด้านสถานภาพสมรส

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย						
ส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.893	3	.298	1.645	.127
	ภายในกลุ่ม	183.006	396	.462		
	รวม	183.899	399			
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	2.938	3	.979	1.278	.139
	ภายในกลุ่ม	304.759	396	.770		
	รวม	307.698	399			
3. ด้านความประทับใจ	ระหว่างกลุ่ม	2.766	3	.922	1.424	.145
	ภายในกลุ่ม	275.699	396	.696		
	รวม	278.465	399			
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	3.850	3	1.283	1.969	.124
	ภายในกลุ่ม	259.100	396	.654		
	รวม	262.950	399			
ผลรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.999	3	.666	1.511	.662
	ภายในกลุ่ม	174.640	396	.441		
	รวม	176.640	399			

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 19 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยจำแนกตามคุณลักษณะด้านสถานภาพสมรส โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 4 - 20 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง					
	เพศ	อายุ	ระดับการศึกษา	อาชีพ	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	สถานภาพทางครอบครัว
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	.027*	.284	.080	.018*	.012*	.127
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	.672	.178	.716	.015*	.102	.139
3. ด้านความประทับใจ	.034*	.982	.150	.010*	.008*	.145
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	.031*	.161	.189	.033*	.020*	.124

* มีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 20 พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยสรุปว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ภาพรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมแตกต่างกันในเรื่องเพศ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมแตกต่างกันในเรื่องอาชีพ ด้านความประทับใจแตกต่างกันในเรื่องเพศ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกันในเรื่องเพศ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) นำเสนอได้ดังนี้

ตารางที่ 4 - 21 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ตัวแปรต้น	B	Beta	SE.	t	Sig.
ค่าคงที่	3.571			22.132	0.001
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	0.822	0.151	0.172	4.233	0.001

($R^2 = 0.065$, $R^2_{Adjusted} = 0.082$, $Sr^2 = 3.34$, $F = 32.174$, $p < 0.001$)

หมายเหตุ * หมายถึง มีอิทธิพลนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 21 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเท่ากับ 0.622 ($t=4.233$, Sig. = 0.001) โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยสามารถอธิบายความผันแปรได้ร้อยละ 0.82 ($R^2_{Adjusted} = 0.082$) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4 - 22 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยวิเคราะห์อำนาจการทำนายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

(n=400)

การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	สัมประสิทธิ์ถดถอย (Coefficient)		R^2	R^2_{adj}	Sr^2	R^2 Change
	B	β				
1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	0.404	0.860	0.835	0.540	4.332	0.560
2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	2.623	0.780	0.760	0.578	4.54	0.438
3. ด้านความประทับใจ	0.520	0.740	0.731	0.594	4.081	0.516
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.608	0.640	0.630	0.606	4.024	0.412

($R^2 = 0.89.8$, $R^2_{adjusted} = 0.891$, $F=675.9$, $p < 0.001$)

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

จากตารางที่ 4 - 22 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($R^2 = 0.89.8$, $R^2_{adjusted} = 0.891$, $F=675.9$, $p < 0.001$) ตัวแปรที่เป็นปัจจัยทำนายโดยสรุปผลได้ดังนี้

1. ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยสามารถทำนายความแปรปรวนได้โมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.835$, $R^2_{Adjusted} = 0.540$, $B = 0.404$, $95\%CI = 0.325-0.487$, $\beta = 0.860$, $p < 0.001$)

2. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยสามารถทำนายความแปรปรวนโมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.760$, $R^2_{Adjusted} = 0.578$, $R^2_{changed} = 0.038$; $B = 2.623$, $95\%CI = 1.653-3.594$, $\beta = 0.780$, $p < 0.001$)

3. ด้านความประทับใจ โดยสามารถทำนายความแปรปรวนได้โมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.731$, $R^2_{Adjusted} = 0.594$, $R^2_{changed} = 0.016$; $B = 0.520$, $95\%CI = 0.352-0.687$, $\beta = 0.740$, $p < 0.000$)

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกโดยสามารถทำนายความแปรปรวนได้โมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.630$, $R^2_{Adjusted} = 0.606$, $R^2_{changed} = 0.012$; $B = 3.608$, $95\%CI = 2.243-4.937$, $\beta = 0.680$, $p < 0.001$) ตามลำดับเมื่อนำตัวแปรทั้ง 4 ตัวที่สามารถพยากรณ์ความสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการ

จัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยสามารถมาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

1. สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 0.120 + 0.860 \text{ (ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม)} \\ + 0.780 \text{ (ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม)} \\ + 0.731 \text{ (ด้านความประทับใจ)} \\ + 0.630 \text{ (ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก)}$$

$$Y' = 0.120 + 0.860 + 0.780 + 0.731 + 0.630$$

2. สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = + 0.404 \text{ (ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม)} \\ + 2.623 \text{ (ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม)} \\ + 0.520 \text{ (ด้านความประทับใจ)} \\ + 3.608 \text{ (ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก)}$$

$$Z' = 0.404 + 2.623 + 0.520 + 3.608$$

สรุป ดังนั้นผลการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยสรุปว่าแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ด้านความประทับใจ และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ระดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การวิเคราะห์และรายงานผลข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

การวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (กลุ่มที่ 1) หน่วยงานภาครัฐ จำนวน 5 คน (กลุ่มที่ 2) หน่วยงานภาคเอกชน จำนวน 5 คน (กลุ่มที่ 3) ภาคประชาชน นักกีฬา นักท่องเที่ยว และประชาชน จำนวน 10 คน โดยรวมมีจำนวน 20 คน โดยผลของการสัมภาษณ์เชิงลึกจะมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการค้นหาข้อเท็จจริงโดยรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ในการศึกษาตามวัตถุประสงค์และคำถามของการศึกษาวิจัยดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยอาศัยการรวบรวมแนวคิด และทฤษฎี พร้อมทั้งทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเป็นข้อมูลในการช่วยสนับสนุนและขยายความในการอธิบายให้เห็นถึงตัวแปรของการวิจัยที่ชัดเจน อันจะส่งผลต่อความสำคัญของการทำวิจัยที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยขอเสนอโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

2.2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

สรุป

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1.

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็นการสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 1. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการหรือความจำเป็นทางยุทธศาสตร์เพื่อเป็นการกำหนดจุดยืนและทิศทางการนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ และเป็นกระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศ ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การนำกลยุทธ์การบริหารสู่การปฏิบัติในรูปแบบความ ปกติใหม่ โดยการกำหนดจุดยืนและทิศทางการนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ และเป็นกระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการบริหารการกีฬาสู่ความเป็นเลิศในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 2. สัมภาษณ์ 12/11/2565	มีการกำหนดโครงสร้างวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และเป้าหมายอย่างชัดเจน รวมไปถึง การพัฒนาบุคลากร โดยมีการแบ่งการทำงานไว้ตามหน้าที่ของส่วนงานที่เกี่ยวข้องตามโครงสร้างแผนพัฒนาสมาคม	การพัฒนาบุคลากรโดยมีการแบ่งการทำงานไว้ตามหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสในระดับนานาชาติ

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 3. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการหรือความจำเป็นทางยุทธศาสตร์เพื่อเป็นการกำหนดจุดยืนและทิศทางการนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ และเป็นกระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของฝ่ายพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การนำกลยุทธ์การบริหารสู่การปฏิบัติในรูปแบบความ ปกติใหม่ โดยการกำหนดจุดยืนและทิศทางการนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ และเป็นกระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 4. สัมภาษณ์ 12/11/2565	โดยการกำหนดการพัฒนาประเทศที่มุ่งเน้นการพัฒนาด้วยการยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและคำนึงถึง “การพัฒนาที่ยั่งยืน” มุ่งลดปัจจัยเสี่ยงทางสุขภาพและส่งเสริมให้ประชาชนมีพฤติกรรมทางสุขภาพที่ดี ภายใต้วิกฤติโควิด -19	การพัฒนา ประเทศที่มุ่งเน้นการพัฒนาด้วยการยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและคำนึงถึง “การพัฒนาที่ยั่งยืน” ให้ประชาชนมีพฤติกรรมทางสุขภาพที่ดี ภายใต้วิกฤติโควิด -19

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อคำถาม	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 5. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การวิเคราะห์การส่งเสริมการพัฒนาความรู้ในการดูแลสุขภาพผู้นำต้องมีวิสัยทัศน์และความสามารถในการสร้างแบรนด์ที่มีความเข้มแข็ง มีความน่าเชื่อถือต่อสถาบันการเงิน ผู้บริโภค และมีผลการประกอบการที่ดี มีความพร้อมด้านเทคโนโลยี ระบบสารสนเทศ และอุปกรณ์ ที่จะช่วยในการอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานของบุคลากร และการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ มีบุคลากรที่หลากหลายมีความสามารถ ประสบการณ์ มีการตลาดเชิงกิจกรรมที่เอื้อต่อการส่งเสริมทางกายและสุขภาพแก่ประชากรกลุ่มต่างๆ ต่อการส่งเสริมการพัฒนาความรู้ในการดูแลสุขภาพในการจัดการกีฬากีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยที่แม้จะแตกต่างกันในด้านประเภทของกิจการแต่ก็ล้วนมีปัญหาไม่ ต่างกันที่ประสบความสำเร็จ ยากลำบากในการบริหารงาน บริหารคน บริหารเงิน ไม่ว่าจะธุรกิจ การ ท่องเที่ยว โรงแรม ร้านอาหาร ที่ได้รับผลกระทบ ค่อนข้างหนักการส่งเสริมการพัฒนาความรู้ในการดูแลสุขภาพในการจัดการกีฬากีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 6. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยจากวิกฤติโรคระบาดครั้งนี้ทำให้หลายองค์การตระหนักโดยผู้นำและพนักงานต้องงานร่วมกันระดมสมองหาแนวทางแก้ไขปัญหาและสร้างโอกาสต่างๆ ให้กับองค์กร กำหนดหรือแต่งตั้งทีมงาน โดยกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละทีมให้สามารถตอบสนองการทำงาน	กำหนดแนวทางและมาตรการป้องกันการแพร่เชื้อในองค์กร ปรับรูปแบบการทำงานเป็นการทำงานจากที่บ้าน ในบางตำแหน่งที่สามารถทำได้ ออกกฎเกณฑ์ในการทำงานตามแนววิถีการทำงานการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 7. สัมภาษณ์ 14/11/2565	ปรับกระบวนการทำงานใหม่ให้เหมาะกับสถานการณ์ ปัจจุบัน มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน จัดทำมาตรการและแนวทางในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัยการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนาขีดความสามารถในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 8. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยจากวิกฤติโรคระบาดครั้งนี้ทำให้หลายองค์การตระหนักโดยมีการดูแลความปลอดภัย สวัสดิการ ตลอดจนการอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการปฏิบัติงานของพนักงาน ปรับเปลี่ยนไป ตามความเหมาะสม ด้วย ใช้โอกาสนี้พัฒนาทักษะและความสามารถของพนักงาน	การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศ ไทยมีการปรับรูปแบบการทำงานเพื่อให้พนักงาน ปลอดภัย ในช่วงวิกฤติโควิด -19 ปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม ด้วย ใช้โอกาสนี้พัฒนา ทักษะ และ ความสามารถของพนักงาน
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 9. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี ระบบสารสนเทศ และนวัตกรรมต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกในการ ทำงาน เพื่อให้การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพและสำเร็จลุล่วง ตามเป้าหมาย มีการจัดตั้ง ทีมงานขึ้นมาเพื่อ บริหาร และ ควบคุมดูแล การดำเนินงานและติดตาม ประเมินผลให้การดำเนินงาน นั้นๆ เป็นไปตาม เป้าหมาย การถ่ายทอด นโยบายสำคัญภายใต้ยุควิกฤต โควิด -19	การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพและ สำเร็จลุล่วงตาม เป้าหมาย มีการจัดตั้ง ทีมงานขึ้นมาเพื่อ บริหาร และ ควบคุมดูแล การดำเนินงานและติดตาม ประเมินผลให้การดำเนินงาน นั้นๆ เป็นไปตามเป้าหมาย การถ่ายทอด นโยบายสำคัญภายใต้ยุควิกฤต โควิด -19

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	ผู้บริหารระดับกลาง ท่านที่ 10. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยจากวิกฤติโรคระบาดครั้งนี้ทำให้หลายองค์การตระหนักโดยมีการดูแลความปลอดภัย สวัสดิการ ซึ่งผู้บังคับการ ต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนเพื่อวางแผนนำกิจการให้ผ่านพ้นวิกฤติโควิด - 19 ให้ได้ ภายใต การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจรที่มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า การกีฬาจะต้องตอบสนองสังคมและประชาชน	การจัดการการกีฬา เพื่อ ส่ง เสริม การท่องเที่ยวของประเทศ ไทยซึ่งผู้บังคับการ ต้อง มี วิสัย ทัศน์ ที่ ชัดเจนเพื่อวางแผนนำ กิจการให้ผ่านพ้น วิกฤติโควิด - 19 ให้ ได้ ภาย ใ ต้ ภาย ใ ต้ ความสามารถของฝ่าย บริหาร การพัฒนา อุตสาหกรรมกีฬา อย่างครบวงจรที่มี สาระสำคัญ
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 11. สัมภาษณ์ 14/11/2565	จากการแพร่ ระบาดของ ประเทศรอบนอกอยู่ และตราบ ใดที่ยังไม่สามารถหาวัคซีน ป้องกันโรคระบาด โควิด - 19 ได้เร็วและเพียงพอต่อประชากร ทั่วประเทศแล้ว โอกาสที่การ ระบาดจะกลับมา ระบาดได้อีก ดังเช่นประเทศต่าง ๆ ในขณะนี้ ที่ต่างเผชิญกับการระบาด ระลอกใหม่จนนับครั้งไม่ ถูก	การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพและ สำเร็จลุล่วงตาม เป้าหมาย มีการจัดตั้ง ทีมงานต่อการจัดการ การกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของ ประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 12. สัมภาษณ์ 14/11/2565	เพื่อวางแผนนำกิจการให้ได้ ภายใต้ การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจรที่มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า การกีฬาจะต้องตอบสนองสังคมและประชาชนการสั่งปรับรูปแบบการทำงาน หรือคอยชี้แนะแนวทางการปฏิบัติงาน การสั่งการ การสื่อสารต่างๆ ต้องไว เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์	จากความสามารถของฝ่ายบริหาร การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจรที่มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า การกีฬาจะต้องตอบสนองสังคมและประชาชนในการจัดการการกีฬา เพื่อ ส่ง เสริม การท่องเที่ยวของประเทศ ไทย
	กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 13. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจร การบริหารจัดการการกีฬาที่เป็นระบบด้วยกลไกที่มีประสิทธิภาพโดยอยู่บนพื้นฐานของความทันสมัยมีมาตรฐาน ทัวถึง และเป็นธรรม ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาระบบการมีส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐและภาคประชาชนในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	โดยอยู่บนพื้นฐานของความทันสมัยมีมาตรฐาน ทัวถึง และเป็นธรรม ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาระบบการมีส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐและภาคประชาชนในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 14. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อวางแผนนำกิจการให้ผ่านพ้นวิกฤติโควิด - 19 ให้ได้ ภายใต การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจรที่มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและ นวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร	การ พัฒนา อุตสาหกรรม การกีฬา อย่างครบวงจรที่มี สาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า การ กีฬา จะ ต้อง ตอบสนองสังคมและ ประชาชน ในการ จัดการ การกีฬา เพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 15. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจร การบริหารจัดการ การกีฬาที่เป็นระบบด้วย กลไกที่มีประสิทธิภาพ ซึ่ง จะต้องมี การพัฒนาระบบการมี ส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐ และภาคประชาชนในการ จัดการ การกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของประเทศไทย	โดยอยู่บนพื้นฐาน ของความทันสมัยมี มาตรฐาน ทัวถึง และ เป็นธรรม ซึ่งจะต้องมี การพัฒนาระบบการมี ส่วน ร่วม ของ หน่วยงานภาครัฐและ ภาคประชาชนในการ จัดการ การกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 16. สัมภาษณ์ 14/11/2565	โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาที่มีมาตรฐานและอยู่ในระดับชั้นนำของภูมิภาคเอเชีย รวมทั้งการสร้างกิจกรรมด้านการกีฬาในทุกระดับ เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไทย และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศเพื่อวางแผนการจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การกีฬาที่มีมาตรฐานและอยู่ในระดับชั้นนำของภูมิภาคเอเชีย รวมทั้งการสร้างกิจกรรมด้านการกีฬาในทุกระดับ เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไทย
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 17. สัมภาษณ์ 14/11/2565	ผู้นำจึงต้องแสดงให้เห็นถึงความมั่นคงสร้างความสุขให้บุคลากรมีความมั่นใจ โดยสื่อสารรายวันกับบุคลากรเพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องต่าง ๆ และต้องควบคุมสิ่งต่าง ๆ ในองค์กรให้ได้ในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงาน Work From Home อาจไม่เหมาะสมกับการทำงานที่บ้านเป็นระยะเวลานาน เพราะบุคลากรไม่มีความพร้อมในด้านอุปกรณ์และสถานที่ในการทำงาน	การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงาน Work From Home อาจไม่เหมาะสมกับการทำงานที่บ้านเป็นระยะเวลานาน เพราะบุคลากรไม่มีความพร้อมในด้านอุปกรณ์และสถานที่ในการทำงานปัจจุบัน

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อคำถาม	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนว ทางการ จัดการ แข่งขัน กีฬาเพาะ กายและ ฟิตเนส นานาชาติ เพื่อ ส่งเสริม การ ท่องเที่ยว ประเทศ ไทยมีใน เรื่อง ใดบ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 18. สัมภาษณ์ 14/11/2565	มีการปรับ รูปแบบการ ทำงานเพื่อให้ พนักงาน ปลอดภัย ใช้ โอกาสนี้พัฒนา ทักษะ และ ความสามารถ ของพนักงาน นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และนวัตกรรม ต่างๆ มี สาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า มี การกำหนด แนวทางการ นำเทคโนโลยี และ นวัตกรรมมา ใช้ขับเคลื่อน องค์กร	พัฒนาทักษะ และความสามารถของพนักงาน นำ อุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และ นวัตกรรมต่างๆ มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า มีการ กำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและ นวัตกรรมมา ใช้ขับเคลื่อนองค์กร

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อคำถาม	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 19. สัมภาษณ์ 14/11/2565	มาช่วย อำนวยความสะดวก ในการทำงาน เพื่อให้ การดำเนินงาน มีประสิทธิภาพ และสำเร็จ คล่องตาม เป้าหมาย มี การติดตาม ตรวจสอบ และ ประเมินผลการ ปฏิบัติงาน ตลอดเวลา เพื่อให้สามารถ ปรับเปลี่ยน แก้ไขแนว ทางการ ปฏิบัติงานให้ ทันการณ์อย่าง ครบวงจร การ บริหารจัดการ การกีฬาที่เป็น ระบบด้วยกลไก ที่มี ประสิทธิภาพ ซึ่งจะต้องมีการ พัฒนาระบบใน การจัดการการ กีฬาเพื่อ ส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของ ประเทศไทย	การบริหารจัดการการกีฬาที่เป็นระบบด้วยกลไก ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาระบบใน แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและพิต เนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศ ไทยโดยจัดทำมาตรการและแนวทางในการดูแล เรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย สวัสดิการ และ การ ปฏิบัติงาน

ตารางที่ 4 - 23 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 1. (ต่อ)

ข้อความถาม	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 1. แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยมีในเรื่องใดบ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 20. สัมภาษณ์ 14/11/2565	มุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันในระดับต่างๆ เพื่อสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติให้ทัดเทียมกับนานาชาติในการสร้างคุณค่าทางสังคม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศเพื่อวางแผนนำกิจการให้ผ่านพ้นวิกฤติโควิด - 19 ให้ได้ภายใต้ การพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจรที่มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นให้มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและ นวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร มีการปรับรูปแบบการทำงานเพื่อให้พนักงาน ปลอดภัย ซึ่งรูปแบบการทำงานที่เปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลให้อัตราเงินเดือนปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม ด้วย ใช้โอกาสนี้พัฒนาทักษะและความสามารถของพนักงาน	มีการปรับรูปแบบการทำงานเพื่อให้พนักงาน ปลอดภัย ซึ่งรูปแบบการทำงานที่เปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลให้อัตราเงินเดือนปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม ด้วย ใช้โอกาสนี้พัฒนา ทักษะ และ ความสามารถของพนักงาน ในการพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจรที่มีสาระสำคัญ มุ่งเน้นว่า การกีฬาจะต้องตอบสนองสังคมและประชาชนในการจัดการการกีฬา เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2.

ข้อความคำถาม	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็นการสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 1. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การบริหารโดยผู้นำและพนักงานต้องงานร่วมกันระดมสมองหาแนวทางแก้ไขปัญหาและสร้างโอกาสต่างๆ ให้กับองค์กร กำหนดหรือแต่งตั้งทีมงาน โดยกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละทีม ให้สามารถตอบสนองการทำงานในช่วงวิกฤติ การตั้งทีมเตรียมพร้อมสำหรับการทำงานในอนาคต กำหนดแนวทางและมาตรการป้องกันการแพร่เชื้อในองค์กรในมีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละทีมให้สามารถตอบสนองการทำงานในช่วงวิกฤติ การตั้งทีมเตรียมพร้อมสำหรับการทำงานในอนาคต กำหนดแนวทางและมาตรการป้องกันการแพร่เชื้อในองค์กรในมีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 2. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อมาทำหน้าที่เป็นการเฉพาะกิจ ด้านการบริหาร จัดการทรัพยากรบุคคล จัดทำมาตรการและแนวทางในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย สวัสดิการ และการปฏิบัติงาน	การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อมาทำหน้าที่เป็นการเฉพาะกิจ ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 3. สัมภาษณ์ 12/11/2565	ในการปฏิบัติงานของพนักงาน มีการปรับรูปแบบการทำงาน เพื่อให้พนักงานปลอดภัย ซึ่งรูปแบบการทำงานที่เปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลให้อัตราเงินเดือนปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การนำกลยุทธ์การบริหารสู่การปฏิบัติในรูปแบบความ ปกติใหม่ โดยการกำหนดจุดยืนและทิศทางการนำแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนา ที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการบริหารภายใต้ยุควิกฤตโควิด -19
	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 4. สัมภาษณ์ 12/11/2565	ไม่ครอบคลุมทุกภาคธุรกิจที่ได้รับผลกระทบและนโยบายในการกระตุ้นเศรษฐกิจที่ยังไม่ชัดเจนมากนัก การสั่งปิดธุรกิจ การห้ามการเดินทางทั้งในประเทศและต่างประเทศจนทำให้นักท่องเที่ยวและ ลูกค้าไม่มีนอกจากนี้ การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย การจัดการทรัพยากรบุคคล จัดทำมาตรการและแนวทางในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย	ในการกระตุ้นเศรษฐกิจที่ยังไม่ชัดเจนมากนัก การสั่งปิดธุรกิจ การห้ามการเดินทางทั้งในประเทศและต่างประเทศจนทำให้นักท่องเที่ยวและลูกค้าไม่มี นอกจากนี้ การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับสูง ท่านที่ 5. สัมภาษณ์ 12/11/2565	ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น จนในที่สุดทำให้องค์กรหลายๆ แห่งต้องลดการลงทุน ปลด พนักงาน ปรับลดเงินเดือน เปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานเพื่อสร้างความมั่นใจ ที่มีต่อการส่งเสริมการพัฒนาความรู้ในการดูแลสุขภาพในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น จนในที่สุดทำให้องค์กรหลายๆ แห่งต้องลดการลงทุน ปลด พนักงาน ปรับลดเงินเดือน ในรูปแบบความปกติใหม่ (New Normal) ภายใต้อิทธิพลของโควิด -19
	กลุ่มผู้บริหารระดับกลาง ท่านที่ 6. สัมภาษณ์ 14/11/2565	มาตรการช่วยเหลือของรัฐที่ยังไม่ทั่วถึงซึ่งจากทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น จนในที่สุดทำให้องค์กรหลายๆ แห่งต้องลดการลงทุนเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	ทำให้องค์กรหลายๆ แห่งต้องลดการลงทุนเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 7. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การประกอบการตัดสินใจ การวางแผนทางการดำเนินงาน และควบคุมการปฏิบัติงานเชิงกลยุทธ์ของ องค์การ เพื่อที่จะสร้างความมั่นใจว่า องค์การ สามารถที่จะ ดำเนินการได้อย่างสอดคล้อง กับสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นรวมถึง พัฒนาระบบฐานข้อมูล ที่มีมาตรฐานเพื่อประโยชน์ในการ เชื่อมโยงข้อมูลสำหรับการ ติดตามและประเมินผลอย่างมี ประสิทธิภาพ	เพื่อที่จะสร้างความ มั่นใจว่าองค์การ สามารถที่จะ ดำเนินการได้อย่าง สอดคล้องระบบ ฐานข้อมูล ที่มี มาตรฐานเพื่อ ประโยชน์ในการ เชื่อมโยงข้อมูลสำหรับ การติดตามและ ประเมินผลอย่างมี ประสิทธิภาพ ใน รูปแบบความ ปกติ ใหม่ (New Normal) ภายใต้อุทกภัยโควิด -19
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 8. สัมภาษณ์ 14/11/2565	ในเรื่องของการสร้างความ ร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับ การกีฬา ต่อการบริหารการ กีฬาสู่ความเป็นเลิศในการ จัดการแข่งขันกีฬาเฉพาะกาย และฟิตเนสในระดับนานาชาติ ภายใต้อุทกภัยโควิด -19 ตั้งแต่ระดับชาติ ภูมิภาค และ ท้องถิ่น	การบริหารการกีฬา สู่ความเป็นเลิศในการ จัดการแข่งขันกีฬา เฉพาะกายและฟิตเนส ในระดับนานาชาติ ภายใต้อุทกภัยโควิด -19 ตั้งแต่ระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับกลาง ท่านที่ 10. สัมภาษณ์ 14/11/2565	นโยบายของสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย เพื่อช่วยผลักดันและขับเคลื่อนการพัฒนาตามแผนสู่การปฏิบัติอย่าง เป็นรูปธรรม รวมถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพ เพื่อสร้างอาชีพและรายได้ให้กับบุคลากรกีฬา และรายได้ให้กับบุคลากรกีฬา เพื่อหยุดหรือสกัดกั้นการ แพร่ระบาดของโควิด-19 โรคระบาดที่ระบารุนแรงอยู่ทั่วโลก ซึ่งถือว่าเป็นการยกระดับมาตรการการสกัดการ แพร่ระบาดที่เข้มงวดขึ้น	การพัฒนาตามแผนสู่การปฏิบัติอย่าง เป็นรูปธรรม รวมถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพ เพื่อสร้างอาชีพและรายได้ให้กับบุคลากรกีฬา เพื่อหยุดหรือสกัดกั้นการ แพร่ระบาดของโควิด-19 ในการจัดการการกีฬา เพื่อ ส่ง เสริม การท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 11. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การบริหารการกีฬาสู่ความเป็นเลิศในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยตั้งแต่ระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น ที่ใช้ในการประกอบการตัดสินใจ การวางแผนทางการดำเนินงาน และให้เป็นไปตามแผนงาน ความคาดหวัง หรือมาตรฐานที่กำหนด	การจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสในระดับนานาชาติ ภายใต้ ยุค ในการประกอบการตัดสินใจ การวางแผนทางการดำเนินงาน และให้เป็นไปตามแผนงาน ความคาดหวัง หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับกลางท่านที่ 12. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การแพร่ระบาดของโควิด-19 โรคระบาดที่ระบาดรุนแรงอยู่ทั่วโลก ซึ่งถือว่าเป็นการยกระดับมาตรการการสกัดการแพร่ระบาดที่เข้มงวดขึ้น ต้องปิดสาขา ปิดองค์การ ทำให้การทำงานต้องหยุดชะงัก ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นขององค์การ ส่วนการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานในกิจการบางประเภทไม่สามารถ Work From Home ได้ เพราะบุคลากรไม่มีความพร้อมในด้านอุปกรณ์การทำงานต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การแพร่ระบาดของโควิด-19 โรคระบาดที่ระบาดรุนแรงอยู่ทั่วโลก ซึ่งถือว่าเป็นการยกระดับมาตรการการสกัดการแพร่ระบาดที่เข้มงวดขึ้น ต้องปิดสาขา ปิดองค์การ ทำให้การทำงานต้องหยุดชะงัก ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นขององค์การ ส่วนการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงาน
	กลุ่มผู้ปฏิบัติงานท่านที่ 13. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การห้ามการเดินทางทั้งในประเทศและต่างประเทศจนทำให้นักท่องเที่ยวและ ลูกค้าไม่มีนอกจากนี้ การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในโซเชียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในโซเชียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับกลางท่านที่ 14. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การแพร่ระบาดของโควิด-19 ต้องปิดสาขา ปิดองค์การ ทำให้การทำงานต้องหยุดชะงัก ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น จนในที่สุดทำให้องค์กรหลายๆ แห่งต้องลดการลงทุนปลด พนักงาน ปรับลดเงินเดือน เปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การแพร่ระบาดของโควิด-19 ต้องปิดสาขา ปิดองค์การ ทำให้การทำงานต้องหยุดชะงัก ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อความเชื่อมั่นขององค์การ ส่วนการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงาน
	กลุ่มผู้ปฏิบัติงานท่านที่ 15. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นปัญหา และอุปสรรคการบริหารองค์การในภาวะลือคดาวน	ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นปัญหา และอุปสรรคการบริหารองค์การในภาวะวิกฤตโควิด -19

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้บริหารระดับกลาง ท่านที่ 16. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การตื่นกลัวพร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายและกำหนดอำนาจในการตัดสินใจให้ชัดเจน แบ่งให้ชัดเจนใครตัดสินใจ โดยทางที่ดีที่สุด ควรมีคนตัดสินใจเพียงคนเดียวในเรื่องนั้น ๆ และมีแนวทางการแก้ไขปัญหาได้อย่างไม่ติดขัดในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้งระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อความเชื่อมั่นขององค์การ ภายใต้ยุควิกฤตโควิด -19 ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 17. สัมภาษณ์ 14/11/2565	ระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเป็นปัญหา และอุปสรรคการบริหารองค์การในภาวะลือคดาวน การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในโซเซียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว พร้อมทั้ง	ในเรื่องการใช้จ่ายมากขึ้น ส่งผลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเป็นปัญหา และอุปสรรคการบริหารองค์การในภาวะลือคดาวน และการแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 18. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การวิเคราะห์ผลกระทบของสภาพแวดล้อมและบริบทที่เปลี่ยนไป และการทบทวนและเปรียบเทียบทิศทางการพัฒนาการกีฬาของประเทศจากการตื่นกลัว แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาแพะกายและพิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเพื่อรับมือกับบริบทที่เปลี่ยนไปและยกระดับขีดความสามารถให้สอดคล้องกับโอกาสที่เข้ามาใหม่	การทบทวนและเปรียบเทียบทิศทางการพัฒนาการกีฬาของประเทศจากการตื่นกลัว แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาแพะกายและพิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเพื่อรับมือกับบริบทที่เปลี่ยนไป
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 19. สัมภาษณ์ 14/11/2565	ภายใต้ยุควิกฤตโควิด -19 เป็นปัญหา และอุปสรรคการบริหารองค์การในภาวะลึกลับ ดาวัน การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในโซเชียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นตัว พร้อมทั้งการทำงานผ่านกลไกการมีส่วนร่วมจากผู้แทนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้แผนพัฒนาการกีฬาระดับชาติ ที่เกิดจากกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนอย่างแท้จริง	การแพร่กระจายข่าวหรือกระแสต่างๆ ในโซเชียลมีเดีย ทำให้ประชาชนเกิดการตื่นกลัว ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่เกิดจากกระบวนการมีส่วนร่วมร่วมจากทุกภาคส่วนอย่างแท้จริง

ตารางที่ 4 - 24 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 2. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 2. มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	กลุ่มผู้ปฏิบัติงานท่านที่ 20. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การวิเคราะห์ผลกระทบของสภาพแวดล้อมและบริบทที่เปลี่ยนไป นโยบายในการกระตุ้นเศรษฐกิจที่ยังไม่ชัดเจนมากนัก การสั่งปิดธุรกิจ การห้ามการเดินทางทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทำให้นักท่องเที่ยวและลูกค้าไม่มีให้ลดการลงทุน ปลดพนักงาน ปรับลดเงินเดือน และเปลี่ยนแปลงรูปแบบ การกำหนดวิสัยทัศน์ในการวางแผนสู่การเติบโตในอนาคตการพัฒนาเพื่อการบริหารอย่างยั่งยืน ทำให้การให้บริการเชิงการแข่งขัน ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรและไม่มี การสานสัมพันธ์อันดีกับสื่อมวลชน ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย	การวางแผนสู่การเติบโตในอนาคต การพัฒนาเพื่อการบริหารอย่างยั่งยืน ทำให้การให้บริการเชิงการแข่งขัน ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรและไม่มี การสานสัมพันธ์อันดีกับสื่อมวลชน ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3.

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและฟิต เนสสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 1. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การพัฒนาสังคมและ เศรษฐกิจของประเทศเพื่อให้ เกิดความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน ดังกล่าวที่ว่า “กีฬาสร้างคน คนสร้างชาติ” ซึ่งมีนัยคือการที่ ประเทศชาติจะพัฒนาได้นั้น จำเป็นต้องมีบุคลากรการกีฬา โครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา กิจกรรมด้านการกีฬา องค์กร กีฬา องค์กรความรู้และนวัตกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และ นโยบายในการผลักดันกีฬาเพื่อ ความเป็นเลิศ	จำเป็นต้องมีบุคลากร การกีฬา โครงสร้าง พื้นฐานด้านการกีฬา กิจกรรมด้านการกีฬา องค์กร กีฬา องค์กรความรู้และนวัตกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และนโยบายในการพัฒนา จัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 2. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การจะพัฒนาระบบการ บริหารจัดการ และการจัดการ แข่งขันที่มีประสิทธิภาพ จะต้อง มีการพัฒนาทั้งบุคลากรฝ่าย จัดการแข่งขันให้มีความรู้ มี ทักษะที่ถูกต้อง แม่นยำ และมี ระบบการจัดการแข่งขันที่มี ความถูกต้องเป็นตามระเบียบ ข้อบังคับ กฎ กติกา มารยาท ที่ เป็นสากล มีความพร้อมของ สนามจัดการแข่งขัน อุปกรณ์ การแข่งขันและอุปกรณ์การ ตัดสินที่ทันสมัย	การจะพัฒนาระบบ การบริหารจัดการ และการจัดการแข่งขัน ที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีการพัฒนาทั้ง บุคลากรฝ่ายจัดการ แข่งขันให้มีความรู้ และมีระบบการ จัดการแข่งขันที่มี ความถูกต้องเป็นตาม ระเบียบ ข้อบังคับ กฎ กติกา

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและพิต เนสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 3. สัมภาษณ์ 12/11/2565	การตั้งทีมเตรียมพร้อม สำหรับการทำงานในอนาคต กำหนดแนวทางและมาตรการ ป้องกันการแพร่เชื้อในองค์กร ปรับปรุงแบบการทำงานเป็นการ ทำงานจากที่บ้าน ในบาง ตำแหน่งที่สามารถทำได้ ออก กฎเกณฑ์ในการทำงานตามแนว วิธีการทำงานในรูปแบบใหม่ใน ต่อการจัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ประเทศไทย	ปรับปรุงแบบ การ ทำงานเป็นการทำงาน จากที่บ้าน ในบาง ตำแหน่งที่สามารถทำ ได้ ออกกฎเกณฑ์ใน การทำงานตามแนววิธี การทำงานในรูปแบบ ใหม่ในต่อการจัดการ การกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของ ประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 4. สัมภาษณ์ 12/11/2565	ควรเตรียมวางแผนรับมือ ความเสี่ยง ปรับกระบวนการ ทำงานใหม่ ให้เหมาะกับ สถานการณ์ปัจจุบัน มีการ กำหนดแนวทางการนำ เทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนา ขีดความสามารถในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อมาทำหน้าที่ เป็นการเฉพาะกิจ ด้านการ บริหาร จัดการทรัพยากรบุคคล ในต่อการจัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ประเทศไทย	มีการกำหนดแนว ทางการนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กร และ พัฒนาขีดความสามารถ ในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะ กิจเพื่อมาทำหน้าที่ เป็นการเฉพาะกิจ ด้านการบริหาร จัดการทรัพยากร บุคคล ในต่อการ จัดการการกีฬาเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ของประเทศไทย

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและพิต เนสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับสูง ท่านที่ 5. สัมภาษณ์ 12/11/2565	จัดทำมาตรการและแนวทาง ในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความ ปลอดภัย สวัสดิการ และ การ ปฏิบัติงาน ด้านการสื่อสาร เตรียมแผนการสื่อสารกับ พนักงาน ลูกค้า คู่ค้า เพื่อสร้าง ความมั่นใจอย่าง สม่าเสมอ ด้วยความระมัดระวังในการ จัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของประเทศไทย	ปรับรูปแบบ การ ทำงานเป็นการทำงาน จากที่บ้าน ในบาง ตำแหน่งที่สามารถทำ ได้ ออกกฎเกณฑ์ใน การทำงานตามแนววิถี การทำงานในรูปแบบ ใหม่ในการจัดการ การกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของ ประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 6. สัมภาษณ์ 14/11/2565	นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และนวัตกรรม ต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวก ในการทำงาน เพื่อให้ การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ และสำเร็จลุล่วงตาม การ ถ่ายทอดนโยบายสำคัญการสั่ง ปรับรูปแบบการทำงาน การสั่ง การ การสื่อสารต่างๆ ต้องไว เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์เน้น ความปลอดภัยจากโรคระบาด และมีการวางแผนเพื่อ เตรียม รับมือความไม่แน่นอนใน ปัจจุบันและอนาคต	นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบสารสนเทศ และ นวัตกรรมต่างๆ มา ช่วยอำนวยความสะดวก ในการทำงาน เพื่อให้การดำเนินงาน เน้นความปลอดภัย จากโรคระบาดและมี การวางแผนเพื่อ เตรียมรับมือความไม่ แน่นอนในปัจจุบัน และอนาคต

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อคำถาม	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อ แนวทาง แนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและฟิต เนส นานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 7. สัมภาษณ์ 12/11/2565	ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาค ส่วนมีน้ำใจนักกีฬาและคุณภาพ ชีวิตที่ดี ทั้งด้านสุขภาพร่างกาย และจิตใจ ประกอบกับมี องค์ ความรู้ด้านการกีฬา อันจะเป็น พื้นฐานในการพัฒนากีฬาไทยสู่ ความเป็นเลิศในระดับสากล นำมาซึ่งความภาคภูมิใจ และ สร้างความสามัคคีแก่คนในชาติ	การทำงานตามแนววิถี การทำงานในรูปแบบ ใหม่ในการจัดการ แข่งขันกีฬาเพาะกาย และฟิตเนสในระดับ นานาชาติเป็นพื้นฐาน ในการพัฒนากีฬาไทย สู่ความเป็นเลิศ
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 8. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การบริหารจัดการที่มีธรรมาภิ บาลเพื่อพัฒนา อุตสาหกรรม การกีฬาเพื่อเสริมสร้าง มูลค่าเพิ่มให้แก่เศรษฐกิจของ ประเทศในการทำงาน เพื่อให้ การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ และสำเร็จลุล่วงตาม การ ถ่ายทอดนโยบายสำคัญการสั่ง ปรับรูปแบบการทำงาน การสั่ง การ การสื่อสารต่างๆ ต้องไว เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์เน้น ความปลอดภัยจากโรคระบาด และมีการวางแผนเพื่อ เตรียม รับมือความไม่แน่นอนใน ปัจจุบันและอนาคต	การถ่ายทอดนโยบาย สำคัญ การสั่งปรับ รูปแบบการทำงาน การสั่งการ การสื่อสาร ต่างๆ ต้องไว เพื่อให้ ทันต่อสถานการณ์เน้น ความปลอดภัยจาก โรคระบาดและมีการ วางแผนเพื่อ เตรียม รับมือความไม่แน่นอน ในปัจจุบันและอนาคต ที่มีความเป็นผู้นำสูง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มองการณ์ไกล

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและพิต เนสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 9. สัมภาษณ์ 12/11/2565	รูปแบบการตัดสินใจ ที่รอบ ด้านเท่าที่จะมี ณ เวลานั้น ต้อง รู้เป้าหมายของการตัดสินใจ และทำความเข้าใจสถานการณ์ ให้ดีเสียก่อน มีการระดมสมอง ระดม ความคิด เพื่อหาทาง เลือกที่หลากหลาย และเลือก ทางเลือกที่ดีที่สุดในการรับมือ กับสถานการณ์นั้นในต่อการ จัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของประเทศไทย	การตัดสินใจ และทำ ความเข้าใจ สถานการณ์ให้ดี เสียก่อน มีการระดม สมอง ระดม ความคิด เพื่อหาทางเลือกที่ หลากหลาย ในการ รับมือกับสถานการณ์ ภายใต้วิกฤตโควิด -19 ต่อต่อการจัดการ การกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยว
	กลุ่ม ผู้บริหาร ระดับกลาง ท่านที่ 10. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การบริหารจัดการที่มีแผน แม่บทที่ครอบคลุมทุก กระบวนการในการ ดำเนิน กิจการ และกำหนดทิศทางการ ดำเนินงานขององค์กรในระยะ ยาว อีกทั้งยังเป็น แนวทางใน การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้บรรลุ เป้าหมาย ก่อให้เกิดความ ได้เปรียบทางการแข่งขัน การบูรณาการความร่วมมือกับ หน่วยงานที่มีเครือข่ายในระดับ ท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ	กำหนดทิศทางการ ดำเนินงานของ องค์กรในระยะยาว อีกทั้งยังเป็น แนวทาง ในการใช้ทรัพยากรที่มี อยู่ให้บรรลุเป้าหมาย ก่อให้เกิดความ ได้เปรียบทางการ แข่งขัน การบูรณาการ ความร่วมมือกับ หน่วยงานที่มี เครือข่ายในระดับ ท้องถิ่นอย่าง มี ประสิทธิภาพ

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อ แนวทาง แนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและฟิต เนสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 11. สัมภาษณ์ 12/11/2565	ควรมีการวางแผนรับมือความ เสี่ยง ด้วยการสร้างภาพจำลอง สถานการณ์ เพื่อเตรียมความ พร้อมและแผนรับมือ มีการ บริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ ปรับกระบวนการทำงานใหม่ เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน มีการกำหนดแนวทางการนำ เทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กรและพัฒนาขีด ความสามารถในการแข่งขัน ผู้นำและพนักงานต้องช่วยกัน ระดม สมองหาแนวทางแก้ไข ปัญหา และสร้างโอกาสต่างๆ ให้กับองค์กร	ควรมีการวางแผน รับมือความเสี่ยง ด้วย การสร้างภาพจำลอง สถานการณ์ เพื่อ เตรียมความพร้อม และแผนรับมือ มีการ บริหารความต่อเนื่อง ทางธุรกิจ ปรับ กระบวนการทำงาน ใหม่ เหมาะสมกับ สถานการณ์ปัจจุบัน มี การกำหนดแนว ทางการนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กร
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 12. สัมภาษณ์ 14/11/2565	มีการปรับรูปแบบการทำงาน เพื่อให้ พนักงานปลอดภัย ใช้ โอกาสนี้พัฒนาทักษะ และ ความสามารถของพนักงาน นำ อุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และนวัตกรรม ต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวก สะดวกในการทำงาน เพื่อให้ การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพ และสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย	มีการปรับรูปแบบการ ทำงาน เพื่อให้ พนักงานปลอดภัย และความสามารถของ พนักงาน นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และ นวัตกรรมต่างๆ เพื่อให้การดำเนินงาน มีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและฟิต เนสสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 13. สัมภาษณ์ 12/11/2565	โครงการเตรียมวางแผนรับมือ ความเสี่ยง ปรับกระบวนการ ทำงานใหม่ ให้เหมาะกับ สถานการณ์ปัจจุบัน มีการ กำหนดแนวทางการนำ เทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนา ขีดความสามารถในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อมาทำหน้าที่ เป็นการเฉพาะกิจ ด้านการ บริหาร จัดการทรัพยากรบุคคล จัดทำมาตรการและแนวทางใน การดูแลเรื่องสุขภาพ	ควรรโครงการเตรียม วางแผนรับมือความ เสี่ยง ปรับ กระบวนการทำงาน ใหม่ ให้เหมาะกับ สถานการณ์ปัจจุบัน มี การกำหนดแนว ทางการนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กร และ พัฒนา ขีด ความสามารถในการ แข่งขันนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมมาใช้ ขับเคลื่อนองค์กร
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 14. สัมภาษณ์ 14/11/2565	มีการปรับปรุงแบบการทำงาน เพื่อให้ พนักงานปลอดภัย ใช้ โอกาสนี้พัฒนาทักษะ และ ความสามารถของพนักงาน นำ อุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และนวัตกรรม ต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวก สะดวกในการทำงาน เพื่อให้ การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพ และสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย	มีการปรับปรุงแบบการ ทำงาน เพื่อให้ พนักงานปลอดภัย และความสามารถของ พนักงาน นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และ นวัตกรรมต่างๆ เพื่อให้การดำเนินงาน มีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและพิต เนสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 15. สัมภาษณ์ 12/11/2565	มีการดูแลความปลอดภัย สวัสดิการ ตลอดจนการ อำนวยความสะดวกต่างๆ ใน การปฏิบัติงานของพนักงาน มี การปรับรูปแบบการทำงาน เพื่อให้พนักงาน ปลอดภัย ซึ่ง รูปแบบการทำงานที่ เปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลให้อัตรา เงินเดือนปรับเปลี่ยนไปตาม ความเหมาะสม ด้วยใช้โอกาส นี้พัฒนาทักษะและ ความสามารถของพนักงานต่อ การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของประเทศไทย	มีการดูแลความ ปลอดภัย สวัสดิการ ตลอดจนการ ำนวย ความสะดวกต่างๆ ใน การปฏิบัติงานของ พนักงาน มีการปรับ รูปแบบการทำงาน เพื่อให้พนักงาน ปลอดภัย ซึ่งรูปแบบ การทำงานที่ เปลี่ยนแปลง เพื่อให้ เกิดการพัฒนาความรู้ และแนวทางการ ทำงานใหม่ๆ ที่จะ เป็นประโยชน์ต่อการ ปฏิบัติงาน
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 16. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การพัฒนาวิสัยทัศน์และแนว ทางการพัฒนาของแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ จึงได้คำนึงถึง สภาพการณ์ ด้านการ พัฒนาการกีฬาของประเทศใน ปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นที่การ พัฒนาจุดอ่อนและเสริมสร้าง จุดแข็ง และแนวโน้ม ที่อาจจะ ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการ กีฬาของประเทศ	การพัฒนาวิสัยทัศน์ และแนวทางการ พัฒนาของแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ คำนึงถึงสภาพการณ์ ด้านการพัฒนาการ กีฬาของประเทศใน ปัจจุบัน ภายใต้ยุค วิกฤตโควิด -19

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและฟิต เนสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 17. สัมภาษณ์ 12/11/2565	เพื่อให้ประเทศไทยสามารถ พร้อมรับมือและใช้ประโยชน์ จาก สภาพแวดล้อมและบริบท ที่อาจเปลี่ยนแปลงไป และใช้ ประโยชน์จากแนวโน้มเหล่านี้ ในขณะเดียวกันได้มีการกำหนด กรอบ แนวคิดการดำเนินการ โดยพิจารณาจากกฎหมาย นโยบาย ยุทธศาสตร์ และ แผนงาน ที่มีความเกี่ยวข้องกับ การพัฒนา การกีฬาอย่างมี นัยสำคัญของประเทศในการ จัดการกีฬาเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของประเทศไทย	มีการกำหนดกรอบ แนวคิดการดำเนินการ โดยพิจารณาจาก กฎหมาย นโยบาย ยุทธศาสตร์ และ แผนงาน ที่มีความ เกี่ยวข้องกับการ พัฒนา การกีฬาอย่าง มี นัย สำคัญ ของ ประเทศในการจัดการ การกีฬาเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของ ประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 18. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การพัฒนาด้วยการยึดหลัก ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และคำนึงถึง “การพัฒนาที่ ยั่งยืน” โดยใช้ “คนเป็น ศูนย์กลางในการพัฒนา” โดย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา คือ มุ่งลดปัจจัยเสี่ยงทาง สุขภาพและส่งเสริม ให้ ประชาชนมีพฤติกรรมทาง สุขภาพที่ดี	ยึดหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง และคำนึงถึงการ พัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้ “คนเป็นศูนย์กลางใน การพัฒนา” มุ่งลด ปัจจัยเสี่ยงทาง สุขภาพและส่งเสริม ให้ ประชาชน มี พฤติกรรมทางสุขภาพ ที่ดี

ตารางที่ 4 - 25 สรุปผลการวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประเด็นคำถามที่ 3. (ต่อ)

ข้อความ	ผู้ให้ข้อมูล สำคัญ	ประเด็นคำตอบ	สรุปประเด็น การสัมภาษณ์
ข้อ 3. มีข้อเสนอแนะ ในประเด็นใดบ้าง ที่มี ต่อแนวทางแนว ทางการจัดการแข่งขัน กีฬาเพาะกายและฟิต เนสสนานาชาติเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ประเทศไทยอย่างไร บ้าง	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 19. สัมภาษณ์ 12/11/2565	เพื่อให้ประเทศไทยสามารถ พร้อมรับมือและใช้ประโยชน์ จาก สภาพแวดล้อมและบริบท ที่อาจเปลี่ยนแปลงไป และใช้ ประโยชน์จากแนวโน้มเหล่านี้ ในขณะเดียวกันได้มีการกำหนด กรอบ แนวคิดการดำเนินการ โดยพิจารณาจากกฎหมาย นโยบาย ยุทธศาสตร์ และ แผนงาน ที่มีความเกี่ยวข้องกับ การพัฒนา การกีฬาอย่างมี นัยสำคัญของประเทศในการ จัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของประเทศไทย	โดยพิจารณาจาก กฎหมาย นโยบาย ยุทธศาสตร์ และ แผนงาน ในการสร้าง คุณค่าทางสังคม และ ส่งเสริมเศรษฐกิจของ ประเทศสู่ความเป็น เลิศในการจัดการการ กีฬาเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวของประเทศไทย
	กลุ่ม ผู้ปฏิบัติงาน ท่านที่ 20. สัมภาษณ์ 14/11/2565	การพัฒนาอุตสาหกรรมการ กีฬาอย่างครบวงจร การบริหาร จัดการการกีฬาที่เป็นระบบด้วย กลไกที่มีประสิทธิภาพโดยอยู่ บนพื้นฐานของความทันสมัย มี มาตรฐาน ทัวถึง และเป็นธรรม ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาระบบ การมีส่วนร่วมของหน่วยงาน ภาครัฐและภาคประชาชน ตั้งแต่ระดับท้องถิ่น	การพัฒน อุตสาหกรรมกีฬา อย่างครบวงจร การ บริหารจัดการการ กีฬาที่เป็นระบบด้วย กลไกที่มีประสิทธิภาพ โดยอยู่บนพื้นฐานของ ความทันสมัย มี มาตรฐาน ทัวถึง ภายใต้ยุควิกฤตโควิด -19

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ซึ่งการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ได้แก่

1. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการและบทบาทของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยวของประเทศไทย
2. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจัยข้อกำหนดของปัญหา รวมถึงอุปสรรคที่มีผลต่อบทบาทในการจัดการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยในการจัดการส่งเสริมการกีฬาและการท่องเที่ยว
3. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งนานาชาติ เพื่อส่งเสริมและการท่องเที่ยวของประเทศไทย

เป็นการวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเสริมด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวมข้อมูล โดยใช้สูตรของการคำนวณขนาดตัวอย่างของ (W.G. Cochran, ธีรฤติ เอกะกุล. (2543) โดยได้กำหนดระดับ ความแปรปรวนสูงสุด คือ $p = 0.5$ และ $q = 0.5$ ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และยอมรับความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างได้ 5% หรือ 0.05 จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 ตัวอย่างผู้วิจัยของเพิ่มเป็น 400 ตัวอย่าง พร้อมทั้งเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการวิจัยเชิงคุณภาพนั้น ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญใช้ในการวิจัยกำหนดโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ หรือผู้ที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยได้แก่กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน และกลุ่มผู้รับการปฏิบัติ โดยรวมจำนวน 20 คน

การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามด้วยวิธีวัดความสอดคล้องภายในของข้อคำถามจากแบบสอบถาม 30 ชุด ได้ค่า α - Coefficient เท่ากับ 0.873 และการหาคุณภาพเครื่องมือ นำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน และนำเสนอผลการวิจัยแบบเชิงพรรณนาโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (triangulation) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล 2. การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี และ 3. การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยจัดหาผู้ช่วยเก็บข้อมูลชี้แจงแบบสอบถามให้ทราบโดยละเอียด ผู้ช่วยเก็บข้อมูลทุกคน สามารถปฏิบัติได้ตามแนวทางเดียวกัน แจกแบบสอบถาม และอธิบายเพิ่มเติมในส่วนที่ไม่เข้าใจโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยติดตามขอรับแบบสอบถามคืนแล้วนำมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน โดยมีสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

(1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ (2) สถิติเชิงเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ค่า (Chi - Square) ค่า t-test, F - test ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของ LSD การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) สมมติฐานเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรในปัจจัยต่างๆ กับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่กำหนดไว้ ส่วนในการวิจัยเชิงคุณภาพวิเคราะห์ สรุปและนำเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยตามลำดับ ที่ได้จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ จากการสัมภาษณ์ พร้อมทั้งสรุปและอภิปรายผลการวิจัยและเสนอแนะข้อคิดที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติมนำไปสู่การนำเสนอผลการวิจัยต่อไป

สรุป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย” โดยผู้วิจัยจึงขอสรุปผลการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์และรายงานผลข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสถานภาพทางครอบครัว โดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 มีอายุ 31-40 ปี จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 มีการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 63.75 มีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 55.25 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 20,001-30,000 บาท จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 และมีสถานภาพสมรส จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ปัจจัยด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ปัจจัยด้านความประทับใจ และปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.69$, $SD.=0.99$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านความประทับใจ ($\bar{X}=3.76$, $SD.=0.71$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X}=3.69$, $SD.=0.85$) ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ($\bar{X}=3.63$, $SD.=0.91$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ($\bar{X}=3.59$, $SD.=0.88$) ตามลำดับ และสามารถพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

2.1 ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.63$, $SD.=0.81$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ภาครัฐมีการสนับสนุนการจัดการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยจัดให้มีเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.86$, $SD.=0.79$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ มีการให้ความรู้จากมัคคุเทศก์/เจ้าหน้าที่ใน

แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.76$, $SD.=0.75$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการปรับภูมิทัศน์ภายในสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.64$, $SD.=0.87$) ท่านมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในแหล่งท่องเที่ยวโดยแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.55$, $SD.=0.89$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.35$, $SD.=0.78$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

2.2 ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.59$, $SD.=0.89$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.72$, $SD.=0.90$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ มีการนำวัฒนธรรมประจำถิ่นไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.65$, $SD.=0.76$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ท่องถิ่นมีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ ($\bar{X}=3.58$, $SD.=0.98$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=3.50$, $SD.=0.61$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีบุคลากรประจำพาหนะที่มีความรู้ทักษะ สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้ ($\bar{X}=3.45$, $SD.=1.20$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

2.3 ด้านความประทับใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.93$, $SD.=0.73$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าชุมชนมีภาพลักษณ์ที่ดีเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้มาเยือน ($\bar{X}=4.48$, $SD.=0.69$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ชุมชนมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}=4.20$, $SD.=0.75$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ชุมชนมีการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X}=3.79$, $SD.=0.84$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ชุมชนมีเอกลักษณ์อัตลักษณ์ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ที่โดดเด่น ($\bar{X}=3.63$, $SD.=0.79$) และส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.55$, $SD.=0.60$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

2.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.66$, $SD.=0.87$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าการคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวก ปลอดภัย ($\bar{X}=3.89$, $SD.=0.80$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ แผนที่หรือข้อมูลการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม ($\bar{X}=3.76$, $SD.=0.98$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือ

จัดให้มีการจัดทำเว็บไซต์เพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ($\bar{X}=3.62$, $SD.=0.88$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาด ท่องเที่ยวระยะยาว 3-5 ปี ($\bar{X}=3.56$, $SD.=0.90$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น งานไทยเที่ยวไทย เป็นต้น ($\bar{X}=3.56$, $SD.=0.90$) มีความพึงพอใจในระดับมากตามลำดับ

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนส นานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย โดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 กรณีที่ตัวแปรอิสระมี 2 กลุ่ม และใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ในกรณีที่ตัวแปรอิสระมีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ค่า F-test และเมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยทำการตรวจสอบเพื่อดูว่าคู่ไหนบ้างที่แตกต่างกันโดยใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference หรือ (LSD) โดยสรุปว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ภาพรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมแตกต่างกันในเรื่องเพศ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมแตกต่างกันในเรื่องอาชีพ ด้านความประทับใจแตกต่างกันในเรื่องเพศ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกันในเรื่องเพศ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเท่ากับ 0.622 ($t=4.233$, $Sig. = 0.001$) โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยสามารถอธิบายความผันแปรได้ร้อยละ 0.82 ($R^2_{Adjusted} = 0.082$) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($R^2 = 0.89.8$, $R^2_{adjusted} = 0.891$, $F=675.9$, $p < 0.001$) ตัวแปรที่เป็นปัจจัยทำนายโดยสรุปผลได้ดังนี้

4.1 ด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม โดยสามารถทำนายความแปรปรวนได้โมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.835$, $R^2_{Adjusted} = 0.540$, $B = 0.404$, $95\%CI = 0.325-0.487$, $\beta = 0.860$, $p < 0.001$)

4.2 ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยสามารถทำนายความแปรปรวนโมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.760$, $R^2_{Adjusted} = 0.578$, $R^2_{changed} = 0.038$; $B = 2.623$, $95\%CI = 1.653-3.594$, $\beta = 0.780$, $p < 0.001$)

4.3 ด้านความประทับใจ โดยสามารถทำนายความแปรปรวนได้โมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.731$, $R^2_{Adjusted} = 0.594$, $R^2_{changed} = 0.016$; $B = 0.520$, $95\%CI = 0.352-0.687$, $\beta = 0.740$, $p < 0.000$)

4.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยสามารถทำนายความแปรปรวนได้โมเดลที่ดีที่สุด ($R^2 = 0.630$, $R^2_{Adjusted} = 0.606$, $R^2_{changed} = 0.012$; $B = 3.608$, $95\%CI = 2.243-4.937$, $\beta = 0.680$,

$p < 0.001$) ตามลำดับเมื่อนำตัวแปรทั้ง 4 ตัวที่สามารถพยากรณ์ความสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ดังนั้นผลการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยสรุปว่าแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยด้านการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ด้านความประทับใจ และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีอิทธิพลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ระดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์และรายงานผลข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผู้วิจัยจึงขอสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

โดยสรุปว่าจากยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ที่ให้ความสำคัญกับการยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการสร้างความร่วมมือของทุกภาคส่วนในสังคม และการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชนสู่ความสมดุลในทุกมิติอย่างบูรณาการและเป็นองค์รวม รวมถึงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 - 2564) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 - 2564) ซึ่งถือเป็นแผนในการกำหนดทิศทางและแผนหลักในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวการกีฬาโดยพัฒนาการกีฬาให้เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศในรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ซึ่งเป็นรูปแบบทางการท่องเที่ยวที่สามารถชักจูงและดึงดูดให้คนเดินทางท่องเที่ยวทั้งด้านกิจกรรมการกีฬาและการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว อันนำมาซึ่งรายได้จากการการท่องเที่ยวอย่างมาก กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงมีการกำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ในทุกระดับให้สอดคล้องกับแนวทางพัฒนาของประเทศรวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเพื่อเป็นกรอบและทิศทางการดำเนินการพัฒนาการกีฬาให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งเน้นเพื่อให้คนไทยได้รับการส่งเสริมให้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาจนเป็นวิถีชีวิตมีสุขภาพที่ดีมีน้ำใจนักกีฬา เพื่อพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ระดับต่างๆ อันจะสร้างความภาคภูมิใจและนำมาซึ่งความสามัคคีของคนในชาติและเพื่อยกระดับการบริหารจัดการกีฬา ทุกมิติอย่างเป็นระบบตามหลักธรรมาภิบาลให้เกิดการสร้างรายได้สร้างอาชีพและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

โดยสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย เป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะช่วยส่งเสริมให้กีฬาเพาะกายและฟิตเนสในภูมิภาคเอเชียมีการเจริญเติบโตยิ่งขึ้นไป และบทบาทของไทยในเรื่องของวงการเพาะกายและฟิตเนสโลกน่าจะเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะทำให้ทั่วโลกได้มีโอกาสเห็นศักยภาพของคนไทย ในบริบทของความเป็นมืออาชีพในระดับนานาชาติที่จะทำโครงการในการให้ความรู้ของกีฬาเพาะกาย ที่จะปลอดภัยในเรื่องของสารต้องห้ามซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เป็นนโยบายของสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย เพื่อช่วยผลักดันและขับเคลื่อนการพัฒนาตามแผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพ เพื่อสร้าง

อาชีพและรายได้ให้กับบุคลากรกีฬา โดยจะเชื่อมโยงไปถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจของประเทศด้วย ซึ่งนับว่าเป็นมิติใหม่ของการพัฒนาการกีฬาของประเทศ อย่างไรก็ตาม ผลการดำเนินงานในระยะเวลาที่ผ่านมายังประสบปัญหาและอุปสรรคสำคัญหลายประการ อาทิ ขาดบุคลากรด้านการพลศึกษา ขาดการส่งเสริมและโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในระดับ ท้องถิ่น ขาดระบบพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาในระยะยาว บุคลากรการกีฬายังขาดความเป็นมาตรฐาน ขาดการจัดเก็บข้อมูล ติดตาม และประเมินผลอย่างเป็นระบบ ขาดการดำเนินการนำแนวทางของแผนพัฒนาฯ ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ตลอดจนขาดการบูรณาการดำเนินงานของกลไกการบริหารจัดการกีฬา ซึ่งประเด็นเหล่านี้ ล้วนมีความจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนาวิถีทิศทางที่สอดคล้องกัน สามารถแก้ไขปัญหา และสนองตอบความต้องการต่าง ๆ อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นการบริหารทรัพยากรของชาติที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อกีฬากีฬาเพื่อความเป็นเลิศในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมต่างๆอย่างต่อเนื่อง ที่ทันสมัย มีสนาม อุปกรณ์การฝึกซ้อม และอุปกรณ์ด้านวิทยาศาสตร์กีฬาที่สนับสนุนการฝึกซ้อมอย่างครบถ้วน จะช่วยในการพัฒนาให้มีความพร้อม และก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด นอกจากนี้การมีศูนย์ฝึกจะส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในการฝึกซ้อมร่วมกันระหว่างประเทศ เป็นศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรทั้งผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ทั้งภายในประเทศ และระดับนานาชาติ และการมีศูนย์ฝึกเป็นของตนเอง ยังมีประโยชน์ทางการฝึกซ้อม สามารถดำเนินการฝึกซ้อมได้ตามแผนงานที่กำหนดไว้เพื่อกำหนดจุดยืนและทิศทางของแผนการนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ โดยใช้กระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายด้านกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทยตลอดจนปัญหาและความต้องการของทุกภาคส่วน เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนา กำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินงาน เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายอย่างเป็นระบบภายใต้ยุควิกฤตโควิด-19 ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

โดยสรุปว่า การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยการพัฒนาจนมีความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ว่า สถานการณ์โลกในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและซับซ้อน ยังผลให้ประชาชนและท้องถิ่นได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ มากมาย ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงต้องปรับตัวให้สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงและสร้าง ความสมดุลในการพัฒนาแต่ละด้าน โดยอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนและมั่นคง ควรจะดำเนินการในอำนาจหน้าที่ โดยการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้อาศัยในท้องถิ่นให้มีระดับคุณภาพชีวิตที่มีคุณค่า เช่น การส่งเสริมสุขภาพอนามัย การศึกษานอกระบบการส่งเสริมจริยธรรมและวัฒนธรรมเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของชุมชน เป็นต้น โดยการนำเอาปัญหาความต้องการนโยบายมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. **ภาวะผู้นำที่เหมาะสม** ผู้นำต้องมีวิสัยทัศน์และความสามารถในการสร้างแบรนด์ที่มีความเข้มแข็ง มีความน่าเชื่อถือต่อสถาบันการเงิน ผู้บริโภค และมีผลการ ประกอบการที่ดี มีความ

พร้อมด้านเทคโนโลยี ระบบสารสนเทศ และอุปกรณ์ ที่จะช่วยในการอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานของบุคลากร และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และบริการมีบุคลากรที่หลากหลาย มีความสามารถ ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญที่เหมาะสมกับตำแหน่งงาน มีการบริหารจัดการตามแผนยุทธศาสตร์ของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย โดยสามารถดำเนินงานตามแผนโครงการ มีการจัดโครงสร้างหน้าที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจน มีการแต่งตั้งบุคลากรประจำสำนักงานตามเกณฑ์มาตรฐานของสมาคมขนาดใหญ่ มีการจัดทำบัญชีรายชื่อสมาชิกสโมสรและภาคีเครือข่ายได้อย่างถูกต้องครบถ้วน พร้อมทั้งดำเนินการตามระเบียบข้อบังคับของสมาคม มีการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกสำนักงานและสถานที่ฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ มีการจัดทำระเบียบการเงินและการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ มีแผนงานในการจัดหางบประมาณเพิ่มเติม และการดำเนินการทางตลาดเชิงรุก เพื่อจัดหางบประมาณและสิ่งสนับสนุน นอกจากนี้ยังมีการจัดระบบสวัสดิการ เพื่อดูแลบุคลากรกีฬา กีฬาที่ครอบคลุม รวมทั้งการมีระบบติดตามและประเมินผลที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

2. การบริหารจัดการ โดยการจัดทำแผนยุทธศาสตร์สหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย เป็นการรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการทางยุทธศาสตร์ เพื่อกำหนดจุดยืนและทิศทางของแผน การนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ โดยใช้กระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายด้านกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทย ตลอดจนปัญหาและความต้องการของทุกภาคส่วน เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนา กำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินงาน เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายอย่างเป็นระบบการจะพัฒนาระบบการบริหารจัดการ และการจัดการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีการพัฒนาทั้งบุคลากรฝ่ายจัดการแข่งขันให้มีความรู้ มีทักษะที่ถูกต้อง แม่นยำ และมีระบบการจัดการแข่งขันที่มีความถูกต้องเป็นตามระเบียบ ข้อบังคับ กฎ กติกา มารยาท ที่เป็นสากล มีความพร้อมของสนามจัดการแข่งขัน อุปกรณ์การแข่งขันและอุปกรณ์การตัดสินที่ทันสมัย ทำให้เกิดการยอมรับจากนานาชาติ และได้การรับรองมาตรฐานต่อการบริหารการกีฬาสู่ความเป็นเลิศในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยสามารถแยกประเด็นพิจารณาได้ดังนี้

2.1 ด้านการบริหาร ควรมีการวางแผนรับมือความเสี่ยง ด้วยการสร้างภาพจำลอง สถานการณ์ (Scenario Planning) เพื่อเตรียมความพร้อมและแผนรับมือ มีการบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ ปรับกระบวนการทำงานใหม่เหมาะกับสถานการณ์ปัจจุบัน มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและ นวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กรและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน ผู้นำและพนักงานต้องช่วยกันระดม สมองหาแนวทางแก้ไขปัญหา และสร้างโอกาสต่างๆ ให้กับองค์กร มีการปรับรูปแบบการทำงานเพื่อให้ พนักงานปลอดภัย ใช้โอกาสนี้พัฒนาทักษะ และความสามารถของพนักงาน นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบ สารสนเทศ และนวัตกรรมต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงาน เพื่อให้การดำเนินงานมี ประสิทธิภาพและสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย มีการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานตลอดเวลา เพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขแนวทางการปฏิบัติงานให้ทันการณ์

2.2 ด้านการวางแผน ควรเตรียมวางแผนรับมือความเสี่ยง ปรับกระบวนการทำงานใหม่ ให้เหมาะกับสถานการณ์ปัจจุบัน มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมา

ใช้ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อมาทำหน้าที่เป็น การเฉพาะกิจ ด้านการบริหาร จัดการทรัพยากรบุคคล จัดทำมาตรการและแนวทางในการดูแลเรื่อง สุขภาพ ความปลอดภัย สุวีสติการ และการปฏิบัติงาน ด้านการสื่อสาร เตรียมแผนการสื่อสารกับ พนักงาน ลูกค้า คู่ค้า เพื่อสร้างความมั่นใจอย่าง สม่าเสมอ ด้านงบประมาณ จัดทำแผนปรับลด ค่าใช้จ่ายต่างๆ ขององค์กรให้สอดคล้องกับสถานการณ์ตัด ลดปรับลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ลงทุนด้วย ความระมัดระวังต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

2.3 ด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ มีการดูแลความปลอดภัย สุวีสติการ ตลอดจนการ อำนวยความสะดวกต่างๆ ในการปฏิบัติงานของพนักงาน มีการปรับรูปแบบการทำงาน เพื่อให้พนักงาน ปลอดภัย ซึ่งรูปแบบการทำงานที่เปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลให้อัตราเงินเดือนปรับเปลี่ยน ไปตามความเหมาะสม ด้วย ใช้โอกาสนี้พัฒนาทักษะและความสามารถของพนักงาน เพื่อให้เกิดการ พัฒนาความรู้และแนวทางการ ทำงานใหม่ๆ ที่จะประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานที่เป็นมูลเหตุที่ สำคัญและผู้บริหารทุกคนต้องสนใจใน งานด้านการบริหารจัดการ คือ 1. คน (Man) ทรัพยากรบุคคล ที่ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่จะก่อผลสำเร็จ ให้กับ กิจการได้อย่างมาก ทั้งนี้ในแง่ ของปริมาณและ คุณภาพ 2. เครื่องจักร (Machine) คือ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่จัดหาและซื้ออย่างพิถีพิถัน เพื่อใช้ ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า 3. เงินทุน (Money) นับเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ให้การ สนับสนุนในการจัดหา ทรัพยากรเพื่อหล่อเลี้ยง และเอื้ออำนวยให้กิจกรรมขององค์กรดำเนินไปโดย ไม่ติดขัด 4. วัสดุสิ่งของ (Material) ถือเป็นปัจจัยที่มีปริมาณและมูลค่าสูงไม่ต่างไปจากปัจจัยตัวอื่นๆ เพราะวัตถุดิบและ สิ่งของเหล่านี้จะต้องมีการจัดหามาใช้ดำเนินการผลิต

2.4 ด้านการอำนวยความสะดวก นำอุปกรณ์ เทคโนโลยี ระบบสารสนเทศ และนวัตกรรม ต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงาน เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและสำเร็จลุล่วง ตามเป้าหมาย มีการจัดตั้งทีมงานขึ้นมาเพื่อบริหารและควบคุมดูแลการดำเนินงาน และติดตาม ประเมินผลให้การดำเนินงาน นั้นๆ เป็นไปตามเป้าหมาย การถ่ายทอดนโยบายสำคัญ การสั่งปรับ รูปแบบการทำงาน หรือคอยชี้แนะแนว ทิศทางการปฏิบัติงาน การสั่งการ การสื่อสารต่างๆ ต้องไว

2.5 ด้านการควบคุม มีการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงาน ตลอดเวลา เพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขแนวทางการปฏิบัติงานให้ทันการณ์ และเพื่อผลลัพธ์ของ การปฏิบัติงานมี ประสิทธิภาพ ทั้งยังมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการติดตามควบคุมด้วย

2.6 ด้านรูปแบบผู้นำ ควรมีความเป็นผู้นำสูง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ มีวิสัยทัศน์ กว้างไกล มอง การณ์ไกล มีความแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยว มีความยุติธรรม ให้เกียรติผู้อื่น แต่ก็ต้องเป็นที่ พึ่งพาให้พนักงาน มีความ ฉลาดทางอารมณ์ เป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในองค์กร สร้างความเชื่อถือ เชื่อมั่น ความสามัคคีให้กับพนักงาน มองเห็นจุดอ่อนจุดแข็งของคนและสามารถดึงศักยภาพตรงนั้น ออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ รู้จักการจัดลำดับ ความสำคัญ มีความว่องไว ไว้วางใจคนให้เป็น รับผิดชอบ ความคิดเห็นของผู้อื่น และรู้จักวิธีการสื่อสารและสั่งการ เป็นอย่างดี

2.7 ด้านรูปแบบการตัดสินใจ ควรมีความรวดเร็วทันการณ์ภายใต้ข้อมูลที่รอบ ด้านเท่าที่จะมี ณ เวลานั้น ต้องรู้เป้าหมายของการตัดสินใจ และทำความเข้าใจสถานการณ์ให้ดี เสียก่อน ต้องไม่ยึดติดกับ รูปแบบการบริหารจัดการเดิมในแบบสายการบังคับบัญชา การตัดสินใจควร ที่จะทำในรูปแบบเป็นทีม มีการ ระดมสมอง ระดมความคิด เพื่อหาทางเลือกที่หลากหลาย และเลือก

ทางเลือกที่ดีที่สุดในการรับมือกับ สถานการณ์นั้น ทั้งนี้ในด้านการถ่ายทอดการตัดสินใจลงสู่การการปฏิบัติต้องผ่านบุคคลเดียวเพื่อป้องกันและ หลีกเลี่ยงความสับสนในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

3. ทรัพยากรการบริหารจัดการ โดยการพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพ การวางระบบการบริหารจัดการของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชียให้ได้มาตรฐานจะต้องมีการวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพทั้งด้านบุคลากรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และมีการจัดการความรู้ที่เป็นระบบ ซึ่งวัดได้จากความสำเร็จในการแข่งขันระดับเอเซียเกมส์ และในระดับโลก สามารถผ่านเกณฑ์การเข้ารอบในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก นอกจากนี้ ความสำเร็จของการดำเนินงานอีกประการหนึ่ง คือ การผลักดันให้ผู้ฝึกสอนส่วนภูมิภาค สร้างนักกีฬาระดับเยาวชนและเยาวชน จนประสบความสำเร็จในการแข่งขัน พร้อมทั้งการเสริมสร้างปัจจัยพื้นฐานของการเล่นกีฬาที่ถูกต้อง การสร้างนักกีฬาให้มีวินัย และมีการนำองค์ความรู้เทคโนโลยี นวัตกรรม และวิทยาศาสตร์การกีฬา มาใช้ในการพัฒนากีฬา ควบคู่ไปกับการพัฒนาบุคลากรกีฬา โดยมีการสร้าง และพัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรกีฬา อันประกอบด้วยผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้จัดการแข่งขัน และเจ้าหน้าที่ของสมาคมให้มีความรู้ และทักษะในการดำเนินงาน รวมทั้งการส่งเสริมให้บุคลากรได้มีส่วนร่วมกับระดับนานาชาติ เพื่อให้มีประสบการณ์ในการบริหารจัดการ และการดำเนินงาน มีการประสานความร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับประเทศที่มีความก้าวหน้า มีการพัฒนาระบบการฝึกซ้อม และระบบการจัดการแข่งขัน โดยเฉพาะการส่งเสริมให้มีปริมาณการแข่งขันในระดับนานาชาติที่มากเพียงพอ รวมทั้งจัดให้มีระบบที่สร้างขวัญกำลังใจ และความมั่นคงในอาชีพ เพื่อเสริมสร้างความตั้งใจ และความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อม เพื่อการแข่งขันนอทางที่ทำให้มีทิศทางในการนำไปใช้ต่อไป

4. ความร่วมมือ (หน่วยงาน, บุคลากรที่เกี่ยวข้อง) โดยสรุปว่า

4.1 ความร่วมมือจากสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย โดยตามการพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพ องค์กรจะต้องมีการวางแผนเพื่อรองรับกับสภาวะต่างๆอย่างชัดเจนมีการวิเคราะห์สถานการณ์ที่สามารถกระทบต่อการทำงานจากรอบด้านทุกมุมมองทำให้สามารถปฏิบัติภารกิจบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพตรงตามเวลาและคุณภาพของผลงานดีเยี่ยมเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปการวางระบบการบริหารจัดการ ของสมาคมกีฬาให้ได้มาตรฐาน ซึ่งสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชียจะต้องมีการวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพทั้งด้านบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และมีการจัดการความรู้ที่เป็นระบบ ซึ่งวัดได้จากความสำเร็จในการแข่งขันระดับเอเซียเกมส์ และในระดับโลก สามารถผ่านเกณฑ์การเข้ารอบในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกนอกจากนี้ สิ่งที่จะวัดความสำเร็จของการดำเนินงานอีกประการหนึ่ง คือ การผลักดันให้ผู้ฝึกสอนส่วนภูมิภาค สร้างนักกีฬาระดับเยาวชนและเยาวชน จนประสบความสำเร็จในการแข่งขันต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

4.2 ความร่วมมือจากนักกีฬา โดยทางด้านบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญกับการจัดการแข่งขัน เช่น ผู้ตัดสิน ฝ่ายจัดการแข่งขันจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถจนได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ ซึ่งบุคลากรกลุ่มนี้มีความสำคัญต่อการสร้างมั่นใจในการลงแข่งขันของนักกีฬาชาติเดียวกันความสำเร็จของผู้ฝึกสอน หรือการทำผลงานได้ตามเป้าหมายคือ การ

ประสบความสำเร็จของนักกีฬา ซึ่งความสำเร็จที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการมีแผนการฝึกซ้อมที่เสริมสร้างให้นักกีฬาสามารถเล่นกีฬาได้อย่างถูกต้อง จนมีทักษะและความเชี่ยวชาญเพิ่มขึ้น การสร้างนักกีฬาให้มีวินัย มีการนำความรู้เทคโนโลยี นวัตกรรม และวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้เพื่อพัฒนา นักกีฬา ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยผลักดันให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อม เพื่อการแข่งขันที่ประสบความสำเร็จของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชียในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยต่อไป

5. เพื่อศึกษาแนวทางแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย โดยสรุปว่า เพื่อเป็นแนวทางแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยโดยพิจารณาในแต่ละส่วนที่สำคัญดังนี้

5.1 ความสามารถในการผลิตนักกีฬาที่มีผลงานดีเด่นได้อย่างต่อเนื่อง แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยจะทำให้สหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย สามารถผลิตนักกีฬาที่มีความสามารถ และมีผลงานดีเด่นได้อย่างต่อเนื่องทั้งในประเทศ และต่างประเทศนั้น มาจากกระบวนการในสร้างอย่างเป็นขั้นตอนทั้งกลุ่มผู้ฝึกสอน และกลุ่มนักกีฬา เริ่มจากการสรรหา การคัดเลือก การฝึกอบรม และการพัฒนาเชิงเทคนิคต่างๆ รวมทั้งการส่งเข้าแข่งขันเพื่อพัฒนานักกีฬาให้มีทักษะ และความชำนาญที่ต่อเนื่องยกระดับครอบคลุมทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จึงจะทำให้การพัฒนาเกิดความยั่งยืนได้ จากมุมมองของผู้บริหารที่เลือก ด้านความสามารถในการผลิตนักกีฬาที่มีผลงานดีเด่นได้อย่างต่อเนื่อง ให้เป็นจุดแข็งของสมาคมกีฬาฯ เนื่องจากว่า นักกีฬาถือเป็นผลผลิตหลักของสมาคม ดังนั้นการที่ได้ผลผลิตที่มีคุณสมบัติตามความต้องการคือ ประสบความสำเร็จในการแข่งขันระดับต่างๆ สมาคมกีฬาฯ จึงมีกระบวนการสร้างและผลิตนักกีฬาทีมชาติที่เข้มแข็ง เป็นขั้นตอน และมีความต่อเนื่อง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ต้องอาศัยความสามัคคี ร่วมมือร่วมใจจากหลายภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค นักกีฬา และผู้เกี่ยวข้องอื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม ร่วมกันพัฒนา และสนับสนุนซึ่งกันและกัน ไปอย่างพร้อมเพรียงกัน

5.2 นโยบายการบริหารงานมีความต่อเนื่องและมีแผนการพัฒนาที่ชัดเจน โดยสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย ในประเด็นนี้อยู่ที่กลุ่มผู้บริหารซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีชื่อเสียง มีทุนทรัพย์ และได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้สามารถสนับสนุน ผลักดัน หรือขอความร่วมมือจากบุคคล/ผู้สนับสนุน หรือองค์กรต่างๆ ภายนอก ให้มาร่วมสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ได้ ทำให้สมาคมฯ สามารถที่จะดำเนินนโยบาย และแผนการพัฒนาต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง และมีความชัดเจน รวมทั้งมีงบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีอุปการคุณมาโดยตลอด นอกจากนี้การที่ผู้บริหารสามารถรับผิดชอบงานในหน้าที่ของตนได้เป็นอย่างดี มีนโยบายการบริหารงานที่มีความต่อเนื่อง และจากการที่เป็นผู้ที่มีสถานะทางสังคมที่ดีทำให้สามารถจัดหางบประมาณมาสนับสนุนได้อย่างต่อเนื่องถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การบริหารงานมีความเข้มแข็งและมีทิศทางมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน ด้านการมีนโยบายบริหารงานที่มีความต่อเนื่องและมีแผนการพัฒนาที่ชัดเจน เป็นจุดแข็งของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย เพราะการมีนโยบาย และแผนการพัฒนาที่ต่อเนื่องจะส่งผลต่อการพัฒนาในทุกๆด้านให้เป็นไปตามเป้าหมาย ดังนั้นสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนส

สแห่งเอเชียจึงมีระบบการสนับสนุนให้คณะกรรมการบริหารที่มีชื่อเสียง มีทุนทรัพย์ และได้รับการยอมรับจากสังคม และคณะกรรมการบริหารทุกคน ล้วนเข้ามาเพื่อสนับสนุนการกีฬาของชาติโดยแท้จริง เห็นได้จากการที่คณะกรรมการบริหารร่วมกันหางบประมาณเพื่อเข้ามาสนับสนุนกิจกรรม โดยมีได้หวังสิ่งใดตอบแทน ร่วมกันวางแผนการบริหาร และการพัฒนาโดยสานต่อนโยบายรุ่นแล้วรุ่นเล่าอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชียมีความเข้มแข็งและอยู่ยืนถาวรหน้าของประเทศไทยในปัจจุบัน

5.3 ความเข้มแข็งของภาคีเครือข่ายโดยเฉพาะกลุ่มผู้ฝึกสอน โดยการมีผู้ฝึกสอน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคนั้น เปรียบเสมือนขุมกำลังสำคัญในการค้นหา คัดเลือกนักกีฬาที่มีความสามารถ และพัฒนานักกีฬาเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ภาครัฐที่ให้การส่งเสริมด้านการอบรมความรู้พื้นฐานแก่ผู้ฝึกสอนทั่วประเทศอย่างต่อเนื่อง ทำให้กลุ่มผู้ฝึกสอนมีความเข้มแข็ง สามารถสรรหา คัดเลือก และพัฒนานักกีฬาที่มีความสามารถได้อย่างต่อเนื่องด้านความเข้มแข็งของภาคีเครือข่ายโดยเฉพาะกลุ่มผู้ฝึกสอน ให้เป็นจุดแข็งของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย เนื่องจากว่าการค้นหาและผลิตนักกีฬาที่มีความสามารถได้อย่างต่อเนื่องนั้น ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์สั่งสมมา ต้องมีการแบ่งปันความรู้ ซึ่งความรู้ที่ได้นั้นจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐในการสนับสนุน มีความทั่วถึงและทัดเทียมกับผู้ฝึกสอนส่วนกลาง เหล่านี้ คือจุดแข็งของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชียที่ทำให้สามารถผลิตนักกีฬาที่มีความสามารถได้อย่างต่อเนื่อง

5.4 สามารถกำหนดเป้าหมายการทำงาน และวิเคราะห์วิธีการในการทำให้ไปถึงเป้าหมายการทำงานที่วางไว้ สามารถกำหนดแผนงานหลัก คัดค้นกลยุทธ์ และจัดลำดับความสำคัญ ของการทำงาน โดยต้องยึดมั่นต่อเป้าหมายหลักขององค์กร สามารถพัฒนาปรับปรุงวิธีการทำงานของตนเอง เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ตนรับผิดชอบ และสามารถกำหนดขอบเขตหน้าที่การทำงานแก่ผู้ร่วมงาน พร้อมทั้งประเมิน และปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานให้แก่ผู้ร่วมงานได้ สามารถโน้มน้าวใจผู้ร่วมงานให้ปฏิบัติหน้าที่ของตนสำเร็จลุล่วงตามภารกิจที่ได้รับ รวมถึงสามารถหาวิธีการที่จะทำให้เป้าหมายการทำงานของผู้ร่วมงานตอบสนองต่อเป้าหมายหลักขององค์กรของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย ได้

5.5 การยึดมั่นในความถูกต้องชอบธรรมและจริยธรรมในการทำงานเป็นทีม การสั่งสมความเชี่ยวชาญในงาน ความสามารถในการรับผิดชอบงาน และการมุ่งเน้นความสำเร็จ จากข้อค้นพบที่ว่าสมรรถนะดังกล่าวข้างต้นนี้ ควรเป็นสมรรถนะหลักของผู้ฝึกสอน มีการกำหนดวิสัยทัศน์ และพันธกิจที่ชัดเจน เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพสมาคมให้เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง และพัฒนาศักยภาพนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศในระดับเอเชีย และระดับโลก ซึ่งถ้าพิจารณาจากวิสัยทัศน์ และพันธกิจ จะพบว่าเป้าหมายที่สำคัญของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย คือ การสร้างและพัฒนานักกีฬาให้มีผลงานที่สามารถแข่งขันในระดับโลก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีศักยภาพสอดคล้อง และเป็นไปตามเป้าหมายหลักของสหพันธ์เพาะกายและฟิตเนสแห่งเอเชีย ซึ่งการที่ผู้บริหารคัดเลือกสมรรถนะหลักทั้ง 5 ด้าน จึงนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาการตลาดและประชาสัมพันธ์มีการทำกลุ่มตลาด นักท่องเที่ยวคุณภาพและการสร้างเรื่องราว

ประชาสัมพันธสร้างภาพลักษณ์ที่ดีโดยการจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

โดยผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยจากการศึกษาวิจัยเรื่องการจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ นั้นสามารถอภิปรายผลได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดในการนำเสนอได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 การจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย จากยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ที่ให้ความสำคัญกับการยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการสร้างความกระบวนกรมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการกำหนดกรอบและแนวทางการพัฒนาให้หน่วยงานของรัฐทุกภาคส่วน เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้วด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ ” หรือตามคติพจน์ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อจะนำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข และตอบสนองต่อการบรรลุซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตสร้างรายได้ระดับสูง เป็นประเทศพัฒนาแล้วสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชนสู่ความสมดุลในทุกมิติอย่างบูรณาการและเป็นองค์รวม รวมถึงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 - 2564) ได้ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานและแก้ไขปัญหาคือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย ทั้งด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐานรวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนาทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว เพื่อการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชุมชน และการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สู่การเติบโตในอนาคตบนพื้นฐานของ การลงทุนพัฒนา เทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ซึ่งได้กำหนดวิสัยทัศน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศไทย คือ “ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกที่เติบโตอย่างมีดุลยภาพบนพื้นฐานความเป็นไทย เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และกระจายรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน” (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564)

ควรมีการวางแผนรับมือความเสี่ยง ด้วยการสร้างภาพจำลอง สถานการณ์ (Scenario Planning) เพื่อเตรียมความพร้อมและแผนรับมือ มีการบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ ปรับกระบวนการทำงานใหม่เหมาะกับสถานการณ์ปัจจุบัน มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและ นวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กรและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันผู้นำและพนักงานต้องช่วยกันระดมสมองหาแนวทางแก้ไขปัญหา และสร้างโอกาสต่างๆ ให้กับองค์กร มีการปรับรูปแบบการทำงานเพื่อให้พนักงานปลอดภัย ใช้โอกาสนี้พัฒนาทักษะ และความสามารถของพนักงาน นำอุปกรณ์ เทคโนโลยีระบบสารสนเทศ และนวัตกรรมต่างๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงาน เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย มีการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานตลอดเวลา เพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขแนวทางการปฏิบัติงานให้ทันการณ์ สอดคล้องกับการวิจัยของ ธีรรัตน์ อริยประเสริฐ (2563) ที่ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการองค์กรสำหรับ

ธุรกิจอุตสาหกรรมไทยในยุค เศรษฐกิจพลิกผัน มีองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน ได้แก่ ด้านลักษณะองค์กร มี 5 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ 1. ทิศทางและวิสัยทัศน์ 2. กลยุทธ์องค์กร 3. โครงสร้างและวัฒนธรรม 4. การสร้างนวัตกรรม และ 5. การ สร้างเครือข่าย ด้านกระบวนการทำงานที่มีระบบการทำงานที่แม่นยำ ด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์มี 2 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ 1. การบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคล และ 2. การสร้างคนเก่ง ด้านผู้นำองค์กรมี 4 องค์ประกอบย่อย ได้แก่ 1. การนำแบบสร้างการเปลี่ยนแปลง 2. การนำแบบร่วมมือร่วมใจ 3. การนำแบบ กล้าหาญและสร้างสรรค์ และ 4. การนำแบบยืดหยุ่นและรวดเร็ว คู่มือการจัดการองค์กรสำหรับธุรกิจ อุตสาหกรรมไทยในยุค เศรษฐกิจพลิกผันแบ่งออกเป็น ส่วนที่ 1 สารสำคัญของคู่มือ และส่วนที่ 2 แนวทางการจัดการ องค์กร ประกอบด้วย 4 หมวดการพัฒนา 12 หน่วยการเรียนรู้ รูปแบบได้รับความเห็นชอบ ด้วยมติ เอกฉันท์ในการสนทนากลุ่มจากผู้ทรงคุณวุฒิ และคู่มือได้รับการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญในการ สนับสนุนการเจริญเติบโตของธุรกิจในยุคเศรษฐกิจพลิกผัน

ประเด็นที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ประเทศไทย ควรมีการเตรียมวางแผนรับมือความเสี่ยง ปรับกระบวนการทำงานใหม่ ให้เหมาะกับ สถานการณ์ปัจจุบัน มีการกำหนดแนวทางการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ขับเคลื่อนองค์กร และพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน ตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อมาทำหน้าที่เป็นการเฉพาะกิจ ด้านการ บริหาร จัดการทรัพยากรบุคคล จัดทำมาตรการและแนวทางในการดูแลเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย สวัสดิการ และการปฏิบัติงานด้านการสื่อสาร เตรียมแผนการสื่อสารกับพนักงาน ลูกค้า คู่ค้า เพื่อ สร้างความมั่นใจอย่างสม่ำเสมอ ด้านงบประมาณจัดทำแผนปรับลดค่าใช้จ่ายต่างๆ ขององค์กรให้ สอดคล้องกับสถานการณ์ตลาดปรับลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ลงทุนด้วยความระมัดระวัง สอดคล้องกับ การวิจัยของ ธนอมศิลป์ จันคนากิติกุล (2561) ที่ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการ ได้แก่ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการเงิน การตลาด และปัจจัยการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ ได้แก่ การ ให้อำนาจ การรับฟังความคิดเห็นการบริหารการสื่อสารระหว่างกัน และการเข้าใจความคาดหวังของ ลูกค้า ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจโรงแรมกรณีศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมสามารถที่จะแข่งขันกับคู่แข่ง ชันได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งทำให้ธุรกิจโรงแรมอยู่รอดและเติบโตได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ประเด็นที่ 3 ควรมีการจัดการทรัพยากรมนุษย์ มีการดูแลความปลอดภัย สวัสดิการ ตลอดจนการ อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานของพนักงาน มีการปรับรูปแบบการ ทำงานเพื่อให้พนักงานปลอดภัย ซึ่งรูปแบบการทำงานที่เปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลให้อัตราเงินเดือน ปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสมด้วย ใช้โอกาสนี้พัฒนาทักษะและความสามารถของพนักงาน เพื่อให้เกิดการพัฒนาความรู้และแนวทางการทำงานใหม่ๆ ที่จะประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับแนวคิดของ ธงชัย สันติวงษ์ (2543) ได้กล่าวถึง ปัจจัยในการจัดการที่เป็นมูลเหตุที่ สำคัญและผู้บริหารทุกคนต้องสนใจในงานด้านการบริหารจัดการ คือ 1. คน (Man) ทรัพยากรบุคคลที่ ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่จะก่อผลสำเร็จให้กับกิจการได้อย่างมาก ทั้งนี้ในแง่ ของปริมาณและ คุณภาพ 2. เครื่องจักร (Machine) คือ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่จัดหาและซื้ออย่างพิถีพิถัน เพื่อใช้ ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า 3. เงินทุน (Money) นับเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ให้การ สนับสนุนในการจัดหาทรัพยากรเพื่อหล่อเลี้ยง และเอื้ออำนวยให้กิจกรรมขององค์กรดำเนินไปโดยไม่

ติดขัด 4. วัสดุสิ่งของ (Material) ถือเป็นปัจจัยที่มีปริมาณและมูลค่าสูงไม่ต่างไปจากปัจจัยตัวอื่นๆ เพราะวัตถุดิบและสิ่งของเหล่านี้จะต้องมีการจัดหามาใช้ดำเนินการผลิต และยิ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ นรเศรษฐ์ วาสะศิริ (2561) ที่ผลการวิจัยพบว่า การจัดการทรัพยากรมนุษย์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ใน มหาวิทยาลัยพิษณุโลก ด้านการวางแผนทรัพยากรมนุษย์มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านอื่นอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ด้านความปลอดภัยและสุขภาพ ด้านการฝึกอบรมและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ด้านพนักงานและแรงงานสัมพันธ์ ด้านค่าตอบแทนและผลประโยชน์อื่น ด้านการประเมินผลการปฏิบัติงาน และด้านการสรรหาและคัดเลือกทรัพยากรมนุษย์ และข้อเสนอแนะ จากการวิจัย คือ ควรมีการปรับปรุงนโยบายการสรรหาและคัดเลือกทรัพยากรมนุษย์ และการประเมินผลการปฏิบัติงานให้มีความชัดเจนและโปร่งใส เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

ประเด็นที่ 4 การจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยควรมีการอำนวยความสะดวกเทคโนโลยี ระบบสารสนเทศ และนวัตกรรมต่าง ๆ มาช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงาน เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย มีการจัดตั้งทีมงานขึ้นมาเพื่อบริหารและควบคุมดูแลการดำเนินงาน และติดตามประเมินผลให้การดำเนินงานนั้นๆ เป็นไปตามเป้าหมาย การถ่ายทอดนโยบายสำคัญ การสั่งปรับรูปแบบการทำงาน หรือคอยชี้แนะแนวทางการปฏิบัติงาน การสั่งการ การสื่อสารต่างๆ ต้องไว เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์สอดคล้องกับการวิจัยของ สุธารัตน์ แลพวง (2562) ผลการศึกษาพบว่า การบริหารจัดการภายใต้มาตรการคัดกรองเพื่อรับมือสถานการณ์ โรคไวรัส COVID-19 ของโรงพยาบาลปทุมธานี ในกระบวนการบริหารจัดการด้านการคัดกรอง COVID-19 ของโรงพยาบาล มีการอำนวยความสะดวก ในรูปแบบคณะกรรมการบริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 โดยปรับโครงสร้างการให้บริการ ณ จุดคัดกรองที่แผนกเวชระเบียน/จุดคัดกรอง OPD หรือ ER เป็นจุดคัดกรองหลักของโรงพยาบาล และการจัดตั้งคลินิกโรคทางเดินหายใจ (ARI Clinic) ขึ้นใหม่ เพื่อใช้คัดกรองผู้เข้าข่ายสงสัยติดเชื้อ COVID-19 รวมถึง มีนโยบายในการค้นหาโรคเชิงรุกนอกบริเวณโรงพยาบาลและ ชุมชน กล่าวโดยสรุปในภาพรวม การบริการจัดการดังกล่าวเป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้มาตรการคัดกรองประสบ ความสำเร็จ ถึงแม้จะมีขั้นตอนการคัดกรองในโรงพยาบาลเพิ่มขึ้นแต่ส่งกระทบในทางที่ต่อการปฏิบัติงานของ แพทย์การประเมินอาการและส่งผู้ป่วยไปยังแผนกได้อย่างถูกต้องมากขึ้น การค้นหาโรคทางเดินหายใจมีจำนวนมากขึ้น บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจด้านการคัดกรอง COVID-19 และประชาชนตระหนักในการดูแลสุขภาพมากขึ้น

ประเด็นที่ 5 ควรมีการควบคุม มีการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานตลอดเวลา เพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขแนวทางการปฏิบัติงานให้ทันการณ์ และเพื่อผลลัพธ์ของการปฏิบัติงานมี ประสิทธิภาพ ทั้งยังมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการติดตามควบคุมด้วยสอดคล้องกับการวิจัยของ เพียรพา เลี่ยมสุวรรณ (2560) ที่ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์ระดับองค์กร คือ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ กลยุทธ์ระดับธุรกิจ คือ การสร้างความแตกต่าง และกลยุทธ์ระดับหน้าที่ คือ การตอบสนองต่อลูกค้าจากการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติแล้ว พบว่า 1. ด้านยอดขาย มียอดขายเพิ่มขึ้นร้อยละ 11.57 2. ด้านการเงิน บริษัทจะต้องมีเงินทุนหมุนเวียน สำรองเป็นจำนวน 3 เท่าของรายได้ต่อเดือน 3. ด้านลูกค้า มีลูกค้าใหม่เพิ่มขึ้น 4. ด้านการเรียนรู้การพัฒนา พนักงานมีความรอบรู้งานใน

แผนกและหน้าที่ที่รับผิดชอบในระดับมากที่สุด รองลงมาคือความสัมพันธ์กับ เพื่อนร่วมงานและความร่วมมือในการทำโครงการต่างๆ ที่บริษัทกำหนด

ประเด็นที่ 6 ควรมีความเป็นผู้นำสูง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มองการณ์ไกล มีความแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยว มีความยุติธรรม ให้เกียรติผู้อื่น แต่ก็ต้องเป็นที่พึ่งพาให้พนักงาน มีความฉลาดทางอารมณ์ เป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในองค์กร สร้างความเชื่อถือ เชื่อมั่น ความสามัคคีให้กับพนักงาน มองเห็นจุดอ่อนจุดแข็งของคนและสามารถตั้งศักยภาพตรงนั้นออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ รู้จักการจัดลำดับ ความสำคัญ มีความอ่อนไหว ไว้วางใจคนให้เป็น รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และรู้จักวิธีการสื่อสารและสั่งการ เป็นอย่างดี สอดคล้องกับการวิจัยของ พวงเพ็ชร ชุนละเอียด (2557) ที่ผลการวิจัยสรุปพบว่า การที่ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยจะประสบความสำเร็จในการใช้ยุทธศาสตร์เชิงสร้างสรรค์ เพื่อที่จะ มีชัยชนะการแข่งขันในระดับภูมิภาคอันมีชื่อเสียงดั้งเดิมในฐานะ ที่เป็นผู้สร้างความมั่งคั่งที่โดดเด่นที่สุดของ ชาตินั้น ภาวะผู้นำนักบริหาร การท่องเที่ยวในอนาคต ทั้งจากภาครัฐและเอกชนจะต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ สู่อนาคตอันเลียบแหลม จะต้องเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับ การพัฒนาการบริหารเชิงเอื้ออาทรอภิปาลที่เป็น คุณลักษณะประจำชาติและเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไทยในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งจะผลักดันการปฏิบัติให้เกิดผลอย่างจริงจังควบคู่ไปกับการธำรงไว้ซึ่งมาตรฐานในระดับนานาชาติ

ประเด็นที่ 7 แนวทางการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ควรมีความรวดเร็วทันการณ์ภายใต้ข้อมูลที่รอบด้านเท่าที่จะมี ณ เวลานั้น ต้องรู้เป้าหมายของการตัดสินใจ และทำความเข้าใจสถานการณ์ให้เสียก่อน ต้องไม่ยึดติดกับ รูปแบบการบริหารจัดการเดิม ในแบบสายการบังคับบัญชา การตัดสินใจควรที่จะทำในรูปแบบเป็นทีม มีการ ระดมสมอง ระดมความคิด เพื่อหาทางเลือกที่หลากหลาย และเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดในการรับมือกับ สถานการณ์นั้น ทั้งนี้ในด้านการถ่ายทอดการตัดสินใจลงสู่การปฏิบัติต้องผ่านบุคคลเดียวเพื่อป้องกันและหลีกเลี่ยงความสับสน สอดคล้องกับการวิจัยของ ปิยะพงษ์ ตรีสิรินธิโชติ (2559) ที่ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของระบบสนับสนุนการตัดสินใจที่ส่งผลต่อกระบวนการการบริหารงานโครงการของผู้บริหารในองค์กร ด้านความถูกต้อง ด้านความรวดเร็ว ด้านความง่ายในการใช้งาน และด้านการยอมรับของพนักงานส่งผลต่อกระบวนการการบริหารงานโครงการด้านของผู้บริหารในองค์กรทุกด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้าน การตัดสินใจ ด้านการควบคุมและติดตามผล และด้านการสื่อสารต่อไป

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย พบว่า แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งผู้ประกอบการหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนต่างๆ สามารถนำข้อมูลการวิจัยไปเป็นข้อมูลสำหรับการเสริมสร้างศักยภาพ เพื่อมุ่งพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกที่เติบโตนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และเกิดการบูรณาการการทำงานร่วมกันในทุกระดับสู่ความยั่งยืน ในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ถือได้ว่าเป็นแนวทางการพัฒนาการตลาดและได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้นต่อไปในอนาคต นำไปสู่แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยนำเสนอได้ดังแผนภาพที่ 5 - 1 ดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 5 – 1 การจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2566.

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้ทำการวิจัยภาคสนามโดยเข้าไปสัมภาษณ์เก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งได้ข้อมูลที่มีความสำคัญในการนำมาเสนอเพื่อเป็นประโยชน์ โดยขอเสนอออกเป็น 3 ข้อเสนอแนะ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 นโยบาย/วิสัยทัศน์ของการจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยต้องมีความสอดคล้องและชัดเจนกับแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างทั้งประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลกับสภาพเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน และเพิ่มศักยภาพให้แหล่งท่องเที่ยวทุกอำเภอรวมถึงเป็นแหล่งกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น ที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาได้อย่างเป็นธรรม เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนไว้ในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยต่อไป

1.2 การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจและยุทธศาสตร์ จะต้องส่งเสริมและสนับสนุนการจัดอบรมเผยแพร่วิชาการเทคโนโลยีและข่าวสารต่าง ๆ นำไปสู่การจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกประเทศ อันสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่ต้องการมุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและกีฬา และขยายรูปแบบของการท่องเที่ยวให้เกิดหลากหลายสร้างจุดขายในด้านวัฒนธรรม ศิลปะ ประเพณี ให้เข้มแข็งและกลายเป็นอีกทางเลือกหนึ่งด้านการจัดการการศึกษาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

1.3 จากนโยบายจะต้องพัฒนาศักยภาพบุคคลในชุมชนเพื่อการจัดการด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้ประชาชนสามารถจัดการท่องเที่ยวได้ด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ มุ่งก่อให้เกิดประโยชน์เชิงพาณิชย์และสาธารณะการพัฒนาเศรษฐกิจกิจกรรม นวัตกรรมและมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว การเสริมสร้างโอกาสและแรงจูงใจเพื่อพัฒนาการค้า การลงทุนด้านการท่องเที่ยว การพัฒนามาตรฐานสินค้าและบริการท่องเที่ยว การป้องกันและรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับศักยภาพและขีดจำกัดของแต่ละพื้นที่จัดบริการให้ได้มาตรฐาน มีคุณภาพมีความสะดวกและราคาที่เหมาะสมเป็นธรรม

1.4 การพัฒนาคุณภาพบริการด้านการท่องเที่ยวและการบริหารทรัพยากรการท่องเที่ยว ต้องสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวได้อย่างทั่วถึงในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย เช่น เผยแพร่ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมและพัฒนาระบบสนับสนุนใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยใช้การท่องเที่ยวยกระดับอาชีพ รายได้ และกระจายผลประโยชน์สู่ชุมชนอย่างทั่วถึงอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญา เพื่อสร้างจิตสำนึกรักถิ่นเพื่อการวางแผนการท่องเที่ยวมุ่งไปสู่ความเป็นเมืองท่องเที่ยวชั้นนำในการจัดการการกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยต่อไป

1.5 การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวจะต้องรวมถึงโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ การจัดหางานที่ดีและเหมาะสมกับคนในพื้นที่ควรเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวม การพัฒนาการท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ และหนึ่งในกระบวนการจ้างงานที่มีคุณภาพนั้น คือการให้โอกาสคนท้องถิ่นเข้ามาาร่วมบริหารและจัดการ โครงสร้างพื้นฐานด้าน การท่องเที่ยว เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ร้านค้า ฯลฯ นอกจากนี้ การให้การศึกษา การฝึกอบรมกับคนในท้องถิ่น และการให้โอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในการประกอบธุรกิจเป็นส่วนสำคัญของนโยบายการพัฒนาประเภนี้ด้วย พร้อมทั้งการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวควรเป็นไปอย่างกว้างขวางในแต่ละพื้นที่ มีการพัฒนาการท่องเที่ยว ความสัมพันธ์และการเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มต่างๆ ตลอดจนการมีส่วนร่วมของสมาชิกชุมชนในการวางแผนการพัฒนาและการดำเนินงานบริหารทรัพยากรด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนการบริการด้านต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจว่ามีการกระจายผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมกันระหว่างสมาชิกชุมชน นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการต่างๆ

1.6 การวางแผนระยะยาวเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นหลักประกันว่าพื้นที่นั้นๆ จะไม่เสียหายจากการดำเนินกิจกรรมใดๆ เพียงเพื่อประโยชน์ระยะสั้นและละทิ้งไปเมื่อนักท่องเที่ยวและนักธุรกิจหมดความสนใจและย้ายไปที่อื่น การวางแผนระยะยาวจะช่วยส่งเสริมให้มีการใช้กลยุทธ์ต่างๆ ในเชิงรุกเพื่อให้เกิดความยั่งยืนของพื้นที่และ

ช่วยสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงส่วนต่างๆ ของท้องถิ่นจากความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างผู้กำหนดนโยบายและผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆ ตลอดจนหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องมีความจำเป็นมาก โดยเฉพาะนโยบายด้านการท่องเที่ยวและนโยบายสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ให้บริการด้านต่างๆ ทั้งการขนส่ง ที่จอดรถ ความสามารถในการรองรับด้านน้ำดื่ม น้ำใช้ ความสามารถในการกำจัดน้ำเสียจะต้องได้รับการพิจารณาพร้อมกับแผนการท่องเที่ยวและการพัฒนาที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

2.1 การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ กิจกรรม นวัตกรรมและมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยวการป้องกันและรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว การเสริมสร้างความเข้มแข็งและพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อเสริมสร้างโอกาสและแรงจูงใจเพื่อพัฒนาการค้า การลงทุนด้านการท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้

2.2 ส่งเสริมให้ชุมชนมีการพัฒนารูปแบบสำหรับนักท่องเที่ยวในการเข้าใช้บริการที่พัก เช่น การจัดแพคเกจการเข้าพักโฮมสเตย์ พร้อมมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สมดุลทั้งเชิงพื้นที่และเวลา เพื่อการนำเสนอให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่จริงแท้ (Authenticity) ของชุมชนที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง เหมาะสมตามความต้องการของนักท่องเที่ยว รูปแบบในการจัดนำเสนอเน้นให้มีการร่วมลงมือทำกิจกรรมกับเจ้าของบ้านเพื่อสัมผัส ความจริงแท้ มีความปลอดภัย และถูกสุขลักษณะ อาทิ กิจกรรมการเรียนรู้การทำอาหารท้องถิ่น เป็นต้น

2.3 ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาช่องทางการตลาดใหม่ ๆ ที่ทันสมัยสามารถสื่อข้อมูลเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวได้โดยตรง เช่น การตลาดผ่านเครือข่ายระบบโซเชียลมีเดีย และแพลตฟอร์มของทางการท่องเที่ยวหลัก มีการเชื่อมโยงข้อมูลการท่องเที่ยวโดยชุมชน เข้ากับระบบออนไลน์สากลที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว ซึ่งนิยมสืบหาแหล่งท่องเที่ยวจากการ Search engine ตามความสนใจของตนและได้ข้อมูลปัจจุบันจากนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่กล่าวถึงหรือมีการรีวิวสถานที่นั้น ๆ จากเว็บไซต์ของ Trip Advisor การหาที่พักผ่าน Application ของ Airbnb เป็นต้น

2.4 การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นเผยแพร่ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวในแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย โดยสร้างสภาพแวดล้อมและพัฒนาาระบบสนับสนุนการตลาดท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าใจในภาพลักษณ์ที่ดีของน่าน สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ นักท่องเที่ยว สร้างกระแสการรับรู้ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าการท่องเที่ยวการดำเนินการตลาดเชิงรุกเพื่อประมุขสิทธิ์ ดึงงานและจัดงานแสดงต่าง ๆ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้น มีการใช้จ่ายมากขึ้น และสร้างกระแสเพื่อส่งเสริม กระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากร การท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นการสร้างและพัฒนากลไกในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เพื่อให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวมีเอกภาพมีการบูรณาการร่วมกัน ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจ และเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการในทุกระดับต่อไป

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาถึงรูปแบบแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยเพื่อเป็นการศึกษาในแต่ละรูปแบบอย่างละเอียด โดยจัดกลุ่มตัวแปรใหม่ๆ และการจัดกลุ่มคำถามเพิ่มเติมที่สามารถนำมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดผลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นในด้านอื่น ๆ ที่ต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้

3.2 ควรมีการศึกษาวิจัยทั้งในส่วนของปริมาณและคุณภาพเพิ่มเติม เพื่อการค้นพบที่น่าสนใจนอกเหนือจากการศึกษาวิจัยในการครั้งนี้ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้มีข้อมูลที่น่าสนใจในหลายประเด็นที่น่าจะนำมาศึกษาต่อยอด เช่น การจัดการและสิ่งแวดล้อม การจัดการด้านกิจกรรมท่องเที่ยว การจัดการด้านคุณค่าจากการท่องเที่ยว และการจัดการด้านความสะดวกสบายและความปลอดภัย ที่มีผลต่อปัจจัยด้านภาวะผู้นำ ปัจจัยด้านการบริหารและการจัดการ กฎระเบียบข้อบังคับความร่วมมือในส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านอื่นๆ ต่อไป

3.3 ควรศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ โดยจัดกลุ่มตัวแปรใหม่ ๆ ที่มีผลต่อแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสนานาชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ที่สามารถนำมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดผลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งควรศึกษาในด้านอื่น ๆ ที่ต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้เพื่อทราบข้อมูลเพิ่มเติม มีการเพิ่มกลุ่มประชากรที่ใช้ในการสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมหลากหลายกว่าเดิม เพื่อให้ทราบข้อมูลรวมทั้งมุมมองต่าง ๆ มากยิ่งขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- ฉันทิช วรรณถนอม. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : สามลดา, 2552.
- ชมพูนุช โมราชาติ. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2548.
- ท่องเที่ยวและกีฬา, กระทรวง. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2560-2565). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การค้ำของ สกสค., 2560.
- นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, คณะกรรมการ. แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ (พ.ศ. 2564 - 2565). กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564.
- นิคม จารุมณี. การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2536.
- นิตา ชัชกุล. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. การจัดการด้านการตลาดอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : เพรส แอนด์ ดีไซน์, 2555.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ : เพรสแอนด์ ดีไซน์, 2548.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา. การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. นนทบุรี : ธรรมสาร, 2548.
- พจนา สนวนศรี. คู่มือการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน. กรุงเทพฯ : โครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิตและธรรมชาติ, 2546.
- พรสวรรค์ มโนพัฒนะ. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2553.
- พิทยา บวรวัฒนา. ทฤษฎีองค์การสาธารณสุข (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ. แนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ : ความหมายการวัด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เสมาธรรม, 2548.
- ไพฑูริย์ พงศบุตร และวิลาสวงศ์ พงศบุตร. คู่มือการอบรมมัคคุเทศก์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ภาคินษา อภิสุภกรกุล และคณะ. โครงการการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับเทศกาลการท่องเที่ยวประจำปีในกลุ่มจังหวัดภาคอีสานใต้. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2551.
- รังสรรค์ ประเสริฐศรี. ภาวะผู้นำ (Leadership). กรุงเทพฯ : ธนรัชการพิมพ์, 2544.

วิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, สถาบัน. รายงานขั้นสุดท้ายการดำเนินการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการวิชาการสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2542.

สุภางค์ จันทวานิช. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

สุเทพ ชาวลิต. การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม, 2548.

วารสาร

กนกพร ฉิมพล. “แนวทางการพัฒนาหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนบ้านตะคุ ตำบลตะคุ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา”, วารสารธุรกิจปริทัศน์. 7(2) ปี 2559. หน้า 151-167.

กาญจนา ทวีพันธ์ และ แวมมยุรา คำสุข. “คุณภาพการบริการที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของลูกค้าในธุรกิจการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาวในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย”, วารสารการท่องเที่ยว. ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2562). หน้า 35 – 54.

โกวิทย์ พวงงาม. “การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน”. วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง. ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2564). หน้า 37-39.

จิตรา ปันรูป และคณะ. “ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการตลาดท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดน่าน”, วารสารวิชาการแพรวกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์. ปีที่ 5 ฉบับที่ 3 (กันยายน – ธันวาคม 2561). หน้า 438-457.

ชายชาญ ปฐมกาญจนา และ นรินทร์ สังข์รักษา. “ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม”, วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน 2558). หน้า 118 – 129.

ชิตวร ลีละผลิน. “ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกของโฮมสเตย์ที่มีผลต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวไทย ที่อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย”, วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา. ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2561). หน้า 1-12.

ชูสิทธิ์ ชูชาติ. “องค์ประกอบพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว. [ม.ป.ท.]”, จุลสารการท่องเที่ยว. 2538.

ณรงค์ พลธีรักษ์. “ศึกษาวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวชุมชนเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก”, วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย. ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 (เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2557). หน้า 3 – 15.

นนทิภัก เพียรโรจน์ และคณะ. “ศึกษาวิจัยเรื่องการเชื่อมโยงเส้นทางและการส่งเสริมการตลาดโปรแกรมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่ม 4 จังหวัดในภาคใต้ของประเทศไทย”, วารสารวิทยาการจัดการ. ปีที่ 32 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2558). หน้า 89-115.

นิชนันท์ อ่อนรัตน. “นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดอุบลราชธานี”, วารสารรังสิตบัณฑิตศึกษาในกลุ่มธุรกิจและสังคมศาสตร์. 4(2) (เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2561). หน้า 228-241.

- ภราเดช พยัฒวิเชียร. “พัฒนาท่องเที่ยวไทยในทิศทางที่ยั่งยืน”, จุลสารการท่องเที่ยว. 15(2) 2539. หน้า 17.
- ยุวดี นิรัตน์ตระกูล. “Eco-Tourisms : การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์”, จุลสารการท่องเที่ยว. (20) 2548. หน้า 52-55.
- รัชนีวรรณ บุญอนันต์. “การพัฒนายุทธศาสตร์การบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดกำแพงเพชร”, วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. 7(19) (เดือนพฤษภาคม – สิงหาคม 2555). หน้า 31-44.
- วัชระ ยี่สุนเทศ, ทศพร มะหะหมัด และ เยาวลักษณ์ แซ่เลียง. “ปัจจัยการขนส่งสำหรับการท่องเที่ยวที่มีผลต่อความพึงพอใจในคุณภาพ การให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ”, วารสารเครือข่ายส่งเสริมการวิจัยทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (มิถุนายน – สิงหาคม 2562). หน้า 1-11.
- ศิวธิดา ภูมิวิรมณี. “ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครพนม”. วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี. ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 (เดือนมกราคม - เมษายน 2562). หน้า 184 – 200.
- ศรินันท์ พงษ์นิรันดร, โอชญญา บัวธรรม และ ชัชชญา ยอดสุวรรณ. “ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยว อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา”, วารสารวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาการจัดการ. มข.9 (1) (มกราคม – มิถุนายน 2559). หน้า 234 – 259.
- ศิริลักษณ์ ตันตยกุล. “การนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติ”, วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม. 4(2) 2557. หน้า 35-45.
- สุรชัย จันท์จรัส และคณะ. “ปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาการกลับมาเที่ยวซ้ำเชิงคานของนักท่องเที่ยว”, วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง. ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน-ธันวาคม 2556). หน้า 145-166.
- อิสริย์ ภัคดีศรีแพง. “บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ในการพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดนครราชสีมา”, วารสารการเงิน การลงทุน การตลาด และการบริหารธุรกิจ. 4(1) ม.ค.-มี.ค. 2557. หน้า 352-356.

วิทยานิพนธ์

- ทิพาพร ไตรบรรณ. “ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์กรณีศึกษา หมู่บ้านอรุณอุฎก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา”. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2557.
- เทพพิทักษ์ เครือชัย. “การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ภูหินต่างองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยข้า อำเภอบุณฑริก จังหวัดอุบลราชธานี”. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2553.

- ปิยวรรณ คงประเสริฐ. “ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี”. วิทยานิพนธ์ วทม. (วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2551.
- ปิยะพงษ์ ปิติจะ. “ศึกษาวิจัยเรื่องการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษากรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ จังหวัดแพร่”. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2556.
- ประพัทธ์ชัย ไชยนอก. “ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาบ้านด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. 2554.
- วรสุดา สุขารมณ. “ความร่วมมือระหว่างองค์การในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย”. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2552.
- สาธิตา แสนคำ. “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขต อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด”. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2555.

ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

- ฉันทัช วรณถนอม. “ความหมายและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://tourismatbuu.wordpress.com>, 2562.

ภาษาต่างประเทศ

Books

- Agranoff, R., & McGuire, M. Collaborative public management : New strategies for local governments. Washington, D.C. : Georgetown University Press, 2003.
- Burkart ,A.J. ands. Me drink. Tourism : Part Present and Future. Oxford : ButterworthHienemari Ltd., 1981.
- Chen, Nrendan Tai-Heng. Analysis of Leisure and Tourism Behaviors of International and American Graduate Recreation Majors in the Central United States. South Dakota : University of South Dakota, 2007.
- Dye, Thomas R. Understanding Public Policy (5th ed). Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice -Hall, Inc., 1984.
- Kim, Mi-Kyung. Determinants of Rural Tourism and Modeling Rural Tourism Demand in Korea. Michigan : Michigan State University, 2006.
- McIntosh & Goeldner. The Tourist : A New Theory of the Leisure Class. New York : Schocken Books, 1986.

- Osborne, S.P. The new public governance : Emerging perspectives on the theory and practice of public governance. New York : Rout ledge, 2010.
- Ritchie, J. R. B., & Crouch, G. I. The competitive destination: A Sustainable Tourism Perspective. Wallingford, United Kingdom : CABI., 2003.
- Sheikh Saleh Ahammed. Impact of Tourism in Cox's Bazar, Bangladesh. [Abstract]. Master in Public Policy and Governance Program Department of General and Continuing Education North South University, Bangladesh, 2010.
- Starkey, Paul. Networking for development. London : International Forum for Rural Transport and Development, 1997.
- Vangen, S., & Huxham, G. Managing to collaborate. New York : Routledge, 2010.
- Whiley, Dona-Maria. Environment, Sustainable Development and Organizational Culture : Tourism Accommodation and the Drives of Sustainable Practice. Queensland : University of Queensland.

Journals and Newspapers

- Agranoff, R. "Isside collaborative network : Ten lessons for public managers", Public Administration Review. 61(63), 2006. p.57-59.
- Bruner, Edward M. "Tourism in Ghana", in American Anthropologist. Vol. 98, No.2, 1996. p.209-305.
- Hall, C. M., & Mitchell, R. "We are what we eat. Food, Tourism and Globalization", Tourism, Culture and Communication. 2(1), 2000. P.29-37.
- Mac Cannell. "Trends in aggregate-level political alienation", The Sociological Quarterly. 20(1), 1976. P.77 - 87.
- Keraminiyage, K. "Achieving success in collaborative research : The role of virtual research Environments", It Con. 14, 2009. p.59-69.

ภาคผนวก

โครงการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายระดับนานาชาติ Thailand E-San Classic Bodybuilding and Physique Sports Championships

หลักการและเหตุผล

กีฬาเพาะกายและฟิตเนสเป็นชนิดกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในทวีปเอเชีย และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มาเป็นเวลานาน อีกทั้งได้มีการบรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 14 (เมืองปูซาน เกาหลีใต้) และ ครั้งที่ 15 (โดฮา ประเทศกาตาร์) และเอเชียนบีชเกมส์ ครั้งที่ 1 ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย และเอเชียนบีชเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ ประเทศโอมาน ครั้งที่ 4 ณ จังหวัดภูเก็ต ประเทศไทย ในปี 2557 และครั้งที่ 5 ในปี พ.ศ. 2559 ณ เมืองดานัง ประเทศเวียดนาม รวมถึงมีการบรรจุไว้ในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ในหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา

สมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย ได้มีการพัฒนาและสร้างผลงานในด้านความเป็นเลิศจากการแข่งขันรายการต่าง ๆ ทั้งในระดับทวีปเอเชียและระดับนานาชาติทุกรายการ โดยนักกีฬาของไทยเราสามารถทำผลงานได้อย่างเยี่ยมยอดด้วยการคว้าตำแหน่งแชมป์โลกทั้งประเภทเพาะกายและฟิตเนสอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งได้รับเหรียญทองในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ และการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ รวมถึงการแข่งขันกีฬาเอเชียนบีชเกมส์ที่ผ่านมามีทั้งสามครั้งอีกด้วย

และในช่วงครึ่งปีหลังของ พ.ศ. 2564 ซึ่งเป็นปีที่ภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมบูรณาการด้านการท่องเที่ยวและกีฬาเพื่อเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นเศรษฐกิจภายหลังมาตรการผ่อนคลายจากการแพร่ระบาดของเชื้อโคโรนาไวรัส COVID-19 จึงเป็นโอกาสสำคัญที่จะนำกีฬาเพาะกายและฟิตเนสมามีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนดังกล่าว

ทั้งนี้ สมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย ได้ขอฉันทานุมัติจากสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF) ให้ประเทศไทยได้จัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสเป็นวาระพิเศษ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการใช้กีฬาเพาะกายและฟิตเนส ในการเสริมสร้างเศรษฐกิจผ่านกลุ่มนักท่องเที่ยว ด้วยจะจัดเป็นรูปแบบการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสสปอร์ตเพื่อให้ นักกีฬาจากทุกภูมิภาคของโลกได้เข้ามาร่วมทำการแข่งขันและส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทย หลังการผ่อนคลายมาตรการต่างๆ รวมถึงผลักดันกีฬาเพาะกายและฟิตเนส ให้เป็นการแข่งขันกีฬาเชิงการท่องเที่ยวได้อย่างสืบเนื่องต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นการร่วมส่งเสริมกระตุ้นเศรษฐกิจภายหลังมาตรการผ่อนคลายจากการแพร่ระบาดของ โควิดไวรัส COVID-19
2. เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาเพาะกายและฟิตเนสของไทย ทั้งชายและหญิง ได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสในระดับนานาชาติ
3. เพื่อเป็นการคัดสรรนักกีฬาทิมชาติไทยเพื่อส่งเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเพาะกายและฟิตเนสชิงแชมป์เอเชียและชิงแชมป์โลก ในปี พ.ศ. 2565 ต่อไป
4. เพื่อเป็นการส่งเสริมพัฒนาผู้ตัดสินกีฬาเพาะกายและฟิตเนสของไทย ให้ได้ทำหน้าที่ในระดับนานาชาติ
5. เพื่อเป็นการส่งเสริมบุคลากรของสมาคมให้ได้เรียนรู้วิธีการบริหารจัดการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ
6. เพื่อเป็นการสร้างความตื่นตัวและพัฒนากีฬาเพาะกายและฟิตเนสของไทยให้ประสบความสำเร็จดังเช่นชาติ อื่นๆ
7. เพื่อเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทยให้ชาติต่างๆ ในระดับนานาชาติได้รู้จักมากยิ่งขึ้น
8. เพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทยอันจะเป็นการนำรายได้เข้าสู่ประเทศจากการที่มีนักกีฬา เจ้าหน้าที่ และผู้ติดตามมาเข้าร่วมการแข่งขันในครั้งนี้

เป้าหมาย

เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายระดับนานาชาติ รายการ Thailand E-San Classic Bodybuilding and Physique Sports Championships

ระยะเวลาจัดงาน วันที่ 3 ถึง 7 กุมภาพันธ์ 2565

สถานที่จัดงาน ณ จังหวัดศรีสะเกษ

โดยมีประเภทการแข่งขันที่จัดขึ้นในครั้งนี้ คือ

1. การแข่งขันโมเดลฟิสติกหญิง มี 3 รุ่นความสูง คือ
 - รุ่นความสูงไม่เกิน 160 ซม.
 - รุ่นความสูงไม่เกิน 164 ซม.
 - รุ่นความสูงเกิน 164 ซม.
2. การแข่งขันสปอร์ตฟิสติกชาย มี 3 รุ่นความสูง คือ
 - รุ่นความสูงไม่เกิน 170 ซม.
 - รุ่นความสูงไม่เกิน 175 ซม.
 - รุ่นความสูงเกิน 175 ซม.
3. การแข่งขันแอสเลติกฟิสติกชายมี 3 รุ่นความสูง คือ
 - รุ่นความสูงไม่เกิน 170 ซม.
 - รุ่นความสูงไม่เกิน 175 ซม.
 - รุ่นความสูงเกิน 175 ซม.
4. การแข่งขันแอสเลติกฟิสติกหญิงรุ่น Open

5. การแข่งขันเพาะกายชายมี 6 รุ่น คือ
 - รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 65 กิโลกรัม
 - รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 70 กิโลกรัม
 - รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 75 กิโลกรัม
 - รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 80 กิโลกรัม
 - รุ่นน้ำหนักเกิน 80 กิโลกรัม
 - รุ่นมาสเตอร์อายุเกิน 45 ปีขึ้นไป
6. การแข่งขัน Fitness Physique ชายรุ่นทั่วไป Open
7. การแข่งขัน Fitness Physique หญิงรุ่นทั่วไป Open

รางวัลสำหรับผู้ชนะเลิศการแข่งขันในแต่ละรุ่น

รางวัลชนะเลิศ	เงินสนับสนุน 10,000 บาท พร้อมถ้วยรางวัลและประกาศนียบัตร
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1	เงินสนับสนุน 8,000 บาท พร้อมถ้วยรางวัลและประกาศนียบัตร
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2	เงินสนับสนุน 6,000 บาท พร้อมถ้วยรางวัลและประกาศนียบัตร
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 3	เงินสนับสนุน 4,000 บาท พร้อมถ้วยรางวัลและประกาศนียบัตร
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 4	เงินสนับสนุน 2,000 บาท พร้อมถ้วยรางวัลและประกาศนียบัตร

คุณสมบัติผู้สมัครเข้าแข่งขัน 1. เป็นผู้ที่มีความสุขพร่างกายแข็งแรง และยินดีปฏิบัติตามกฎระเบียบปกติกาการแข่งขันของคณะกรรมการจัดการแข่งขันได้

2. รับสมัครผู้เข้าแข่งขันทั้งคนไทยและคนต่างประเทศ

3. จำกัดสิทธิผู้เข้าร่วมแข่งขันเพียงท่านละหนึ่งประเภทของการแข่งขัน

4. สำหรับผู้เข้าแข่งขันประเภทเพาะกายชายและแอธเลติกฟิสิกส์ต้องเตรียมเพลงสำหรับประกอบกรอปกโปส ซึ่งต้องมีความยาว 1 นาที มาด้วยหากไม่มี คณะกรรมการจะเป็นผู้กำหนดเพลงกลางให้แทน

การรับสมัครเข้าร่วมการแข่งขัน กรอกใบสมัครพร้อมสำเนาบัตรประชาชน หรือสำเนาหนังสือเดินทางพร้อมรูปถ่าย 2 นิ้ว ส่งเอกสารไปที่

1. Email : Reg.tbpa@hotmail.com

2. ส่งไปรษณีย์/ส่งเอกสารด้วยตนเองที่ สมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย ชั้น 19 อาคารเฉลิมพระเกียรติ การกีฬาแห่งประเทศไทย ถ.รามคำแหง หัวหมาก บางกะปิ กรุงเทพฯ 10240 โทรศัพท์ 02-170-9601 , 092-2786816

***** หหมดเขตรับสมัคร วันพฤหัสบดีที่ 26 มกราคม 2565 *****

กฎกติกาการแข่งขัน

การแข่งขันเพาะกายชายทุกรุ่น ใช้กฎกติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย และสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF) นักกีฬาชายใส่กางเกงเพาะกายสีดำ

ประเภทเพาะกายแอรเลติคฟิสิกชายทุกรุ่น ใช้กฎกติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยและสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF)

นักกีฬาชายสวมกางเกงขาสั้น (trunks) สีดำพื้น ไม่มีลวดลาย มีความยาวจากขอบกางเกงด้านข้างถึงปลายขากางเกง ขนาดประมาณ 1 ฝ่ามือ(3-4นิ้ว) โดยจะต้องมีความกระชับ และมีซิปใน ไม่สวมใส่รองเท้า

ประเภทเพาะกายแอรเลติคฟิสิกหญิงทุกรุ่น ใช้กฎกติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย และสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF)

นักกีฬาหญิงนักกีฬาจะสวมใส่ชุดบิกินี 2 ชิ้น สวมใส่รองเท้าส้นสูง ลักษณะของบิกินีที่ใช้เหมือนกับกีฬาเพาะกายหญิง แต่อาจมีการตกแต่งได้บ้างเล็กน้อย แต่ต้องไม่มากเกินไป

ประเภทโมเดลฟิสิกหญิง ใช้กฎกติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย และสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF) นักกีฬาหญิงใส่ชุดบิกินีสองชิ้น สีอิสระ สวมรองเท้าส้นสูง

การแข่งขันสปอร์ตฟิสิกชาย ใช้กฎกติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย และสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF)

รอบคัดเลือก และรอบชิงชนะเลิศ ใส่กางเกงขาสั้นอิสระ (ชายทะเล) ความยาวประมาณเหนือหัวเข่า ไม่สวมเสื้อ ไม่สวมรองเท้า

ประเภทฟิตเนส ใช้กฎกติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยและสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสโลก (WBPF)

การแข่งขันฟิตเนสฟิสิกชายทุกรุ่น

- รอบพิจารณาสิทธิ์ นักกีฬาชายต้องสวมชุด Trunks (กางเกงแข่งขัน) ที่มีข้อกำหนด

เหมือนกีฬาเพาะกายทุกประการ แต่ขอบกางเกงแข่งขันด้านข้าง จะต้องมีความหนา 15 cm

- รอบแสดงท่าชุดประกอบเพลง ผู้แข่งขันจะเลือกเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับรูปแบบของ

เพลงที่ใช้ในการแข่งขัน เสื้อที่ใส่อย่างน้อยต้องมีลักษณะเป็นเสื้อกล้าม ท้ามถอดเสื้อ

การแข่งขันฟิตเนสฟิสิกหญิง

- รอบพิจารณาสิทธิ์ นักกีฬาหญิงจะสวมใส่ชุดบิกินี 2 ชิ้น สวมใส่รองเท้าส้นสูงใช้บิกินีหลากสีที่มีการตกแต่งได้ และสามารถใส่เครื่องประดับได้

หมายเหตุ : ชุดบิกินีที่ใช้ในการแข่งขันของนักกีฬา จะต้องถูกต้องตามระเบียบของสมาคมเท่านั้น โดยบิกินีท่อนล่างด้านหน้าและด้านหลังต้องปิดครึ่งหนึ่งของสะโพก และบิกินี

ท่อนบนจะต้องดูกระชับปกปิดมิดชิด หากบิกินีที่สวมใส่ไม่ถูกต้องตามระเบียบ จะไม่ให้เข้าร่วมทำการแข่งขัน รองเท้าสวมใส่คัทชูหรือส้นสูงที่มีแผ่นปิดด้านหน้าและมีสายรัดส้นเท้า ความสูงของส้นรองเท้าด้านหน้าไม่เกิน 1 ซม. และความสูงของส้นรองเท้าด้านหลังไม่เกิน 10 ซม. ไม่อนุญาตให้ใช้รองเท้าส้นตึกหรือส้นเตารีด

- รอบแสดงท่าชุดประกอบเพลง ผู้แข่งขันจะเลือกเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับรูปแบบของเพลงที่ใช้ในการแข่งขัน เสื้อที่ใส่อย่างน้อยต้องมีลักษณะเป็นเสื้อกั๊ก

หมายเหตุ ผลการตัดสินของคณะกรรมการจัดการแข่งขันถือเป็นที่สุดและเอกฉันท์

การดำเนินงาน

1. จัดทำโครงการและขออนุมัติโครงการ
2. แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานตามโครงการ และประชุม คณะกรรมการ
3. ประสานการดำเนินงานและขอสนับสนุนงบประมาณ
4. เตรียมการดำเนินงานและประชาสัมพันธ์การจัดการจัดการแข่งขัน
5. ดำเนินการจัดการแข่งขัน
6. ประเมินผลและสรุปผลการดำเนินงาน

กำหนดการจัดการแข่งขันกีฬาเพาะกายระดับนานาชาติ
 Thailand E-San Classic Bodybuilding and Physique Sports
 Championships
 ระหว่างวันที่ 1 ถึง 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2565

6.30 น.	อาหารเช้า
10.00 น.	นักกีฬาลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขัน
12.00 น.	อาหารกลางวัน
14.00 น.	ประชุมผู้ตัดสิน

วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2565

6.30 น.	อาหารเช้า
10.00 น.	ประชุมชี้แจงระเบียบการแข่งขันแก่ผู้เข้าร่วมการแข่งขัน
12.00 น.	อาหารกลางวัน
14.00 น.	ซังน้ำหนักและวัดส่วนสูงสำหรับนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน
19.00 น.	อาหารเย็น

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2565

6.30 น.	อาหารเช้า
10.00 น.	การแข่งขันรอบคัดเลือกสำหรับ 1. Women's Model Physique up to 160 cm. 2. Women's Model Physique up to 164 cm. 3. Women's Model Physique Over 164 cm. 4. Women's Athletic Physique Open
13.30 น.	อาหารกลางวัน
15.30 น.	การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ สำหรับ 1. Women's Model Physique up to 160 cm. 2. Women's Model Physique up to 164 cm. 3. Women's Model Physique Over 164 cm. 4. Women's Athletic Physique Open

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2565

6.30 น.	อาหารเช้า
10.00 น.	การแข่งขันรอบคัดเลือกสำหรับ 5. Men's Fitness Physique Open 6. Women's Fitness Physique Open 7. Men's Athletic Physique up to 170 cm. 8. Men's Athletic Physique up to 175 cm.

- 13.30 น. อาหารกลางวัน
 15.30 น. การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ สำหรับ
 5. Men's Fitness Physique Open
 6. Women's Fitness Physique Open
 7. Men's Athletic Physique up to 170 cm.
 8. Men's Athletic Physique up to 175 cm.

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2565

- 6.30 น. อาหารเช้า
 10.00 น. การแข่งขันรอบคัดเลือกสำหรับ
 9. Men's Athletic Physique Over 175 cm.
 10. Men's Sport Physique up to 170 cm.
 11. Men's Sport Physique up to 175 cm.
 12. Men's Sport Physique Over 175 cm.
 13.30 น. อาหารกลางวัน
 15.30 น. การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ สำหรับ
 9. Men's Athletic Physique Over 175 cm.
 10. Men's Sport Physique up to 170 cm.
 11. Men's Sport Physique up to 175 cm.
 12. Men's Sport Physique Over 175 cm.

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2565

- 6.30 น. อาหารเช้า
 10.00 น. การแข่งขันรอบคัดเลือกสำหรับ
 13. Men's Bodybuilding up to 65 kg.
 14. Men's Bodybuilding up to 70 kg.
 15. Men's Bodybuilding up to 75 kg.
 13.30 น. อาหารกลางวัน
 15.30 น. การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศสำหรับ
 13. Men's Bodybuilding up to 65 kg.
 14. Men's Bodybuilding up to 70 kg.
 15. Men's Bodybuilding up to 75 kg.

วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2565

- 6.30 น. อาหารเช้า
 10.00 น. การแข่งขันรอบคัดเลือกสำหรับ
 16. Men's Bodybuilding up to 80 kg.
 17. Men's Bodybuilding Over 80 kg.
 18. Men's Bodybuilding Master age Over 45 years

13.30 น.

อาหารกลางวัน

15.30 น.

การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ สำหรับ

16. Men's Bodybuilding up to 80 kg.

17. Men's Bodybuilding Over 80 kg.

18. Men's Bodybuilding Master age Over 45 years

วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2565

6.30 น.

อาหารเช้า

12.00 น.

เดินทางกลับ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นายภูมิวรินทร์ ชุณหะวงษ์วิริศ

วัน เดือน ปีเกิด 20 ตุลาคม 2514

การศึกษา ปริญญาตรี ศิลปะศาสตร์บัณฑิตมหาวิทาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
 หลักสูตรการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยสำหรับนักบริหารระดับสูง
 รุ่นที่ 24 (สถาบันพระปกเกล้า)
 หลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงการบริหารงานภาครัฐและกฎหมายมหาชน
 รุ่นที่ 18 (สถาบันพระปกเกล้า)
 หลักสูตรพัฒนาศักยภาพผู้บริหารมืออาชีพทางการกีฬาสู่ความเป็นเลิศ
 รุ่นที่ 2 (สถาบันพระปกเกล้า)
 หลักสูตรพัฒนาศักยภาพผู้บริหารทางการกีฬา (TSLP รุ่นที่ 12) สถาบัน WORLD
 ACADEMY OF SPORT (การกีฬาแห่งประเทศไทย)
 หลักสูตรผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการประจำตัวสมาชิกรัฐสภา รุ่นที่ 7

ประวัติการทำงานโดยย่อ

รองประธานฝ่ายบริหารสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย (ABBF)
 ปี 2558 ถึงปัจจุบัน
 ที่ปรึกษาสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย ปี 2557 ถึงปัจจุบัน
 ประธานสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยตะวันออกเฉียงใต้ (SEABPF)
 ปี 2559 ถึงปัจจุบัน
 ประธานรุ่นนักศึกษา ปรม. 18 สถาบันพระปกเกล้า ปี 2562
 ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการกีฬาสภาผู้แทนราษฎร ปี 2562 ถึงปัจจุบัน
 เลขานุการประจำคณะกรรมการสวัสดิการสังคมสภาผู้แทนราษฎร ปี 2562
 ถึง 2563

ตำแหน่งปัจจุบัน

ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา
 ที่ปรึกษาเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการกีฬาสภาผู้แทนราษฎร
 รองประธานฝ่ายบริหารสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย ปี 2558
 ถึงปัจจุบัน
 ประธานสหพันธ์กีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทยตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2559
 ถึงปัจจุบัน
 ที่ปรึกษาสมาคมกีฬาเพาะกายและฟิตเนสแห่งประเทศไทย
 อุปนายกสมาคมแห่งสถาบันพระปกเกล้า
 เลขานุการรุ่นนักศึกษา ปปร. 24 สถาบันพระปกเกล้า